

နန္ဒကျော်သူ

အတိတ်ကလူတစ်စု

ဒုတိယပိုင်း
ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

ထိတ် : စိတ် : မင်း

www.burmeseclassic.com

နန္ဒကျော်သူ

အတိတ်ကလူတစ်စု

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

ကပ်သီးကပ်သပ်

ကျူးယိထင်း...။

ကျူးယိထင်းက အတွေးအခေါ်ပညာရှင် တစ်ယောက်၏
အသွင်မျိုးရှိနေသည်။

မေးစေ့ကို လက်ချောင်းကလေးများဖြင့်ကိုင်ကာ လက်ညှိုး
တလှုပ်လှုပ် ကုပ်နေ၏။

ချောင်ကျင်းက သူ့အား မျက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်ပြီး...

“ကဲ..ဘယ်လိုပြိုင်မလဲ ပြော”

ကျူးယိထင်းက သူ၏ဝဲဘက်နားထင်ကို လက်ညှိုးဖြင့်
ထောက်လိုက်ပြီး..

“မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူက ဉာဏ်ပိုကောင်းသလဲဆိုတာ ပြိုင်ကြ
မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

BURMESE
CLASSIC
COM

၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဘာကွ”

“မင်း မပြိုင်ရဲဘူးလား”

“ငါ ဘာကြောင့် မပြိုင်ရဲမှာလဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်း ဘယ်လို ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်မလဲဆိုတာ ငါအရင်ဆုံး သိချင်သေးတယ်”

ကျူးယီထင်းက...

“ငါဉာဏ်များတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါပြောချင်တာက ကိစ္စတစ်ခု ကိုဖြိုင်တူစဉ်းစားကြမယ်၊ အနီးစပ်ဆုံး အဖြေမှန်တွေ့နိုင်တဲ့လူကို အနိုင်ရတယ်လို့ သတ်မှတ်မယ်လေ”

ချောင်ကျင်း မဲပြီးပြီးလိုက်သည်။

“မင်းယှဉ်ပြိုင်ချင်ပုံကလည်း တစ် ချိုးပါလား”

“မင်း လက်မခံဘူးလား”

“ငါ ဘာကြောင့် မပြိုင်ရဲမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် ငါပြောမယ်”

“အေး...ပြော”

ချောင်ကျင်းက သူ၏စိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံလိုက်သဖြင့် ကျူးယီထင်း ကျေနပ်သွားလေသည်။

ချောင်ကျင်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“အခုအချိန်မှာ ဝမ်းလျှံ ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီလဲဆိုတာ တွေးမိ သလား”

“ဟင်”

ချောင်ကျင်း ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားလေ သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇

သို့သော် ကျူးယီထင်းအား အရှုံးပေးရမှာကို စိုးရိမ်သဖြင့်...

“သူ အိမ်ကို ပြန်ရောက်နေလောက်ရောပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျူးယီထင်း လှောင်ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“လမ်းမှာ ငါတို့တတွေရဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်မှုကိုမရဘဲ သူ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားနိုင်ပါ့မလား၊ အင်း မင်းပြောသလို ပြန် ရောက်မယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

ဤတွင် ချောင်ကျင်း ရင်ထိတ်သွားလေတော့သည်။

ကျူးယီထင်းကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်း မဟုတ်တာ လျှောက်မပြောနဲ့”

ကျူးယီထင်း ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“ငါလည်း ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာကို သုံးသပ်ပြတာလေ၊ ဝမ်းလျှံ တစ်ခုခုဖြစ်နေရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

ချောင်ကျင်း ဝိတ်မသိန်းနိုင်တော့ပါ။

“မင်း...မင်း...သူသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် မင်းမ သက်သာဘူး မှတ်ထား”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျူးယီထင်းက အနီးရှိကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ်သို့ ခုန် တက်လိုက်လေသည်။

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ၊ ငါနဲ့သိုင်းသုံးလေးကွက်လောက် ယှဉ်ပြိုင် ချင်သေးသလား”

၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ချောင်ကျင်း အံတင်းတင်း ကြိတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ကျူးယိထင်းအား တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုပါချေ။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ရုတ်တရက် ချလိုက်ပုံဖြင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျူးယိထင်း ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

သူ၏စကားက ချောင်ကျင်း၏အသံနှလုံးကို ထိမှန်သွားသည်မဟုတ်ပါလား။

ကျောခိုင်းကာ အပြေးတဝိုင်း ထွက်သွားသည့် ချောင်ကျင်းကိုကြည့်ရင်း...

“မင်းသဘောနဲ့မင်း ဆက်မယှဉ်ပြိုင်ဘဲ ထွက်သွားတာ၊ ဒါကြောင့် ပြိုင်ပွဲမှာ ငါအနိုင်ရသွားပြီကွ”

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ချောင်ကျင်း ကြားသော်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

ကျူးယိထင်းက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“ဝမ်းလျှံ ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာကို ငါလည်း သွားကြည့်သင့်တာပေါ့”

ထိုသို့ ရေရွတ်ပြီး ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ချောင်ကျင်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉

အရှုံးပေးခြင်း

ဝေါယာဉ်ကလေးမှာ လမ်းကျဉ်းပေါ်တွင် ရှိနေ၏။

လမ်းဘေးဝဲယာဉ် ဆိုင်ကလေးများ ရှိနေပါသော်လည်း လမ်းဘေးသို့ ထိုးကျသွားခြင်း မရှိပါ။

ဝေါယာဉ်က လမ်းလယ်ကောင်၌ သည်အတိုင်း ရပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေါယာဉ်နံဘေး၌ လူနှစ်ယောက်လဲကျနေ၏။

အထမ်းသမား နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အဖြူရောင်အနီးအငွေ့များ ရှူရှိုက်မိကာသတိလစ် မေ့မျောနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချောင်ကျင်းသည် ထိုအကျဉ်းတန်လှသော မြင်ကွင်းများ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

၁၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထို့ကြောင့် ထိတ်လန့်ကာ အနီးသို့ရောက်အောင် အလျင်အမြန် ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

ဝေါယာဉ်ထမ်းသမားနှစ်ယောက်အား ခုန်ကျော်ကာ ဝေါယာဉ်အနီးသို့ ရောက်သွားပြီး..

“ညီမ”

ယင်းကာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ဝမ်းလျှံအား မတွေ့ရတော့ပါ။

ချောင်ကျင်း၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ညီမ...ညီမ ဘယ်မှာလဲ”

ချောင်ကျင်း၏အသံ တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ချောင်ကျင်း၏ရင်ထဲ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ကြီးထွားနေရာ သူ၏အသံလည်း တုန်ယင်အက်ကွဲနေပါတော့သည်။

ချောင်ကျင်း၏ ခေါ်သံက ဝန်းကျင်တစ်လုံး ပျံ့လွင့်သွားသော်လည်း တုန်ပြန်သံကို မကြားရပါချေ။

ထိုစဉ်...

ကျူးယီထင်းက ပြေးလွှားရောက်ရှိလာလေသည်။

အခြေအနေ မဟန်မှန်းရိပ်မိကာ ကျူးယီထင်းက ဝေါယာဉ်အနီးတဝိုက် ရှာဖွေ အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဝေါယာဉ်ထဲဝင်ကာ အခြေအနေ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

သူက ဝေါယာဉ်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ သူ့အားစိုက်

❖ အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁

ကြည့်နေသော ချောင်ကျင်းအား တွေ့ရသဖြင့် ပြုံးပြလိုက်လေ သည်။

“ဝမ်းလျှံ မရှိတော့ဘူး”

ဟုလည်း ပြောလိုက်သည်။

ချောင်ကျင်းမှာ ဝမ်းလျှံ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းကြောင့် ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်နေရကား ကျူးယီထင်း၏စကား ကြားရသော အခါ ပို၍စိတ်တိုသွားလေတော့သည်။

“မင်းကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတာ မင်းကို အရှင်မထားဘူး”

ပြောရင်း တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

“ခဏနေဦး”

ကျူးယီထင်း ဟန့်တားကာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

တဖန်...

“မင်းက ငါ့ကိုသတ်မယ်ဆိုရင် အမှားကြီးမှားသွားလိမ့်မယ်”

“ဘာကွ”

“ဝမ်းလျှံကို ရှာပေးနိုင်တာ ငါတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ”

ချောင်ကျင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“မင်းက ဝမ်းလျှံကို ရှာပေးနိုင်တယ် ဟုတ်လား”

ကျူးယီထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ”

၁၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“မင်း လိမ်ပြောတာ”

ချောင်ကျင်းက သူ့အား ယုံကြည်စိတ်ချလိမ့်မည် မဟုတ်

ပါ။

ကျူးယိထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါလိမ်ပြောတယ် ထင်ရင်လည်း ရပါတယ်ကွာ”

သူက အကျိုးလက်နှစ်ဘက်ကို ပင့်တင်လိုက်ပြီး...

“ကဲ မင်းနဲ့ငါ သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ကြတာပေါ့”

“ဘာ”

“အေး မင်းကငါ့ကို တိုက်ခိုက်လို့ရမယ်၊ ဝမ်းလျှံကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ပြန်တွေ့ရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့”

ထိုစကားကြောင့် ချောင်ကျင်း ငိုငံသွားလေသည်။

ကျူးယိထင်းအား သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေသော်လည်း ဝမ်းလျှံအား ရှာမတွေ့မှာကို လွန်စွာ စိုးရိမ်နေလေသည်။

ကျူးယိထင်းက...

“ဝေါယာဉ်ကို မင်းစစ်ဆေးပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ချောင်ကျင်းက...

“ငါ စစ်ဆေးခဲ့တာပဲ”

ကျူးယိထင်းက...

“ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်တဲ့ လက္ခဏာမတွေ့ရဘူး၊ ဒါကြောင့် ဝမ်းလျှံဟာ ဖမ်းဆီးတဲ့လူနောက်ကို အသာတကြည်လိုက်သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၃

ချောင်ကျင်းက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ကျူးယိထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါလည်း ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျိန်းသေမပြောပါဘူး၊ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကိုသာ ပြောတာပါ”

ချောင်ကျင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ကျူးယိထင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဝမ်းလျှံက အသာတကြည် လိုက်သွားတာမဟုတ်ရင်တော့ မေ့ဆေးမိသွားလို့ အဖမ်းခံရတာပဲဖြစ်နိုင်တယ်”

ချောင်ကျင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

ကျူးယိထင်းပြောသည့် စကားက ဖြစ်နိုင်ချေရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ကျူးယိထင်းအား လုံးဝစိတ်ချကာ မယုံခံသေး

ချေ။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းဘာကြောင့် သည်လိုပြောနိုင်တာလဲ”

“ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ပြောတာ”

ကျူးယိထင်းက လဲကျနေသည့် ဝေါယာဉ်ထမ်းသမားနှစ်ယောက်အား ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ချောင်ကျင်းလည်း စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အထမ်းသမားနှစ်ယောက်ထံသို့ ပြေးသွားပြီး သွေးတိုးစမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ရှင်နေသေးသည်ကို သိရသတိ

၁၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပြန်လည်ရရှိလာစေရန် သွေးကြောများ နှိုင်းပေးလိုက်လေတော့သည်။

ချောင်ကျင်း၏ အပြုအမူကို ကြည့်ကာ ကျူးယိထင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“သူတို့ကို သတိရလာအောင် လုပ်နေလို့လည်း အဝီပဲဗျ”

ချောင်ကျင်းက ကျူးယိထင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျူးယိထင်းက...

“သူတို့မိထားတဲ့ မေ့ဆေးဟာ အထူးစိမ့်ဖော်စပ်ထားတဲ့ ဆေးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဖြေဆေးရမှ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဘာ ဖြေဆေးရမှဖြစ်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ချောင်ကျင်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းကြည့်နေ၊ ငါသူတို့ကို သွေးကြောပွင့်သွားအောင်လုပ်ပြီး မေ့ဆေးပြယ်အောင် လုပ်ပြမယ်၊ နေ့ဝက်လောက်ဆိုရင် သူတို့ ပြန်ပြီး သတိရလာမှာပဲ”

ကျူးယိထင်းက ပခုံးတွန့်လိုက်လေသည်။

“ဝမ်းလျှံရဲ့ အသက်ဟာ နေ့ဝက်လောက်ခံပါဦးမလားဆိုတာ လည်းထည့်တွက်ဦးမှပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် ချောင်ကျင်း၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါ

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅

သွားလေတော့သည်။

ဝမ်းလျှံ ပျောက်ဆုံးနေပြီ ဖြစ်သည်။

သူမအား ဖမ်းဆီးသွားသူက အချိန်ဆွဲထားပါဦးမည်လော။

ကွမ်းကြိုးအင်းကဲ့သို့ သုတ်သင်ရှင်းလင်းခံလိုက်ရမည်ဆို

လျှင် မည်သို့ရှိမည်နည်း။

ချောင်ကျင်း မကားမပြောနိုင်ဘဲ ကျူးယိထင်းကိုသာ ငေးကြည့်နေမိလေတော့သည်။

ကျူးယိထင်းက...

“ဝမ်းလျှံကို ကယ်တင်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အမြန်ဆုံးလှုပ်ရှားဖို့လိုလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မည်သို့လှုပ်ရှားရမှန်း စဉ်းစားမရသော ချောင်ကျင်းက မလှုပ်မယွက် ရပ်နေဆဲ။

ကျူးယိထင်းက...

“ငါပြောတာ မင်းဘယ်လို သဘောရသလဲ”

ဟု မေးလိုက်တော့မှ ချောင်ကျင်း သိဝင်လာဟန်ဖြင့်...

“အမြန်ဆုံး လှုပ်ရှားမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသဘောကို ပြောတာလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ကျူးယိထင်းက...

“မင်းသိချင်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

၁၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ငါ့ကို လူလိမ်လူညာလို့ ပြောဦးမလို့လား”

ကျူးယီထင်းက ခန့်လိုက်သည်။

ချောင်းကျင်းက...

“မင်းသာ ဝမ်းလျှံကို ရှာပေးနိုင်ရင် လူလိမ်လူညာ တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့”

ကျူးယီထင်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ငါက ဝမ်းလျှံကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး လူလိမ်လူညာတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း သက်သေပြရမလို ဖြစ်နေပြီ”

ချောင်ကျင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

ကျူးယီထင်းကိုကြည့်ရင်း သတ်ပစ်ချင်စိတ်များပင် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သို့သော် ထိုစိတ်ကို သူချက်ချင်း ဖြေသိမ့်လိုက်လေတော့သည်။

သူလှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ဝမ်းလျှံအား ပြန်တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်မရှည်သော်လည်း သည်းခံ၍ ကျူးယီထင်း ပြောသမျှ နားထောင်နေရလေသည်။

ကျူးယီထင်းက...

“သည်နေရာမှာ ငါက မင်းထက် ဉာဏ်ပညာပိုကောင်းတယ်ဆိုရင်တာ မင်းငြင်းချင်သေးသလား”

ချောင်ကျင်းက..

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇

“မငြင်းပါဘူး၊ မင်းက ငါ့ထက်တော်ပါတယ်”

ကျူးယီထင်းက...

“အင်း မင်းထက်တော်မှတော့ ဝမ်းလျှံကို အမြန်ဆုံးတွေ့

အောင် ရှာပေးရတော့မှာပေါ့”

ထိုစကားကြားလျှင် ချောင်ကျင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ကျူးယီထင်းကို အားကိုးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်း တကယ်ရှာပေးမှာလား”

“ငါရှာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှာပေးနိုင်စွမ်းရှိသူဆိုကို သွားရဦးမယ်”

ချောင်ကျင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဘယ်သူက ရှာပေးနိုင်မှာလဲ”

“ခွေးတစ်ကောင်ပေါ့”

“ဘာကွ”

“ခွေးတစ်ကောင်ကို လိုက်ရှာရမှာ”

ကျူးယီထင်းက ထပ်ပြောလိုက်ရာ ချောင်ကျင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ကျူးယီထင်းက...

“ဘာလဲ၊ မင်းက အထင်သေးနေတာလား၊ ဝမ်းလျှံကို ရှာတွေ့တော့မှ မင်းက ပွေးရှေ့မှာ ခူးထောက်ချင်နေဦးမယ်”

ပြောပြီး သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

၁၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ချောင်ကျင်းက ရယ်မောနိုင်စွမ်း မရှိပါချေ။

ကျူးယိထင်းပြောသည်ခွေးက ဝမ်းလျှံအား အမှန်ပင် ရှာဖွေပေးနိုင်ပါမည်လော။

ကျင်းဟန် မျက်လုံးဖွင့်ထားသည်။

သို့သော်...

ထူထဲသော ခေါင်းစွပ်နက်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တွေ့

မြင်ရခြင်း မရှိတော့ချေ။

သူ၏နားနှစ်ဘက် အကောင်းပကတိရှိနေခြင်းကြောင့်သာ လူစည်ကားသော မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

တဖန်...

ခြံဝင်းတစ်ခုသို့ ဝင်ရောက်သွားသည့်အလား အနောက်ဘက်မှ တံခါးပိတ်သံကြားရသည်။

သူ့အား ခေါ်ဆောင်လာသည့် ဝေါယာဉ်မှာခရီးတထောက်ဆက်သွားပြီးနောက် ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ရပ်လျှင်ရပ်ချင်း ကြမ်းတမ်းသောလက်များက သူ့အား ဝေါယာဉ်အတွင်းမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။

တဖန်...

တွန်းထိုးကန်ကျောက် ခေါ်ဆောင်သွားကြရာ ခြေထောက်

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉

များက ကျောက်လှေကားထစ်များကို နင်းမိလိုက်ကြောင်း ကျင်းဟန် သိလိုက်လေသည်။

ထို့အပြင် အောက်ဘက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားကြောင်းလည်း သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ထိုတဒေအချိန်လေး၌ ကျင်းဟန်သည် နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုထဲ ဆင်းနေရသည်ဟု ခံစားခဲ့ရ၏။

ကျောက်လှေကားထစ်များ ဆုံးသွားသည်နှင့် သူ့အားတစ်နေရာသို့ခေါ်သွားပြီး လှဲချလိုက်ကြလေသည်။

ခြေလက်များကိုလည်း ကြိုးများဖြင့် အနိုင်အမာတုတ်နှောင်လိုက်ကြလေသည်။

ပြီးမှ ဦးခေါင်း၌စွပ်ထားသော ထူထဲသည့် ခေါင်းစွပ်ကို ဖြုတ်ပေးကြလေသည်။

ခေါင်းစွပ်ဖြုတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ရှိနေသော မီးအိမ်များ ပိုလင်းလာသည်ထင်ရ၏။

ကျင်းဟန်မှာ စူးရှသောမီးရောင်များကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်သွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် မျက်လုံး ပြန်မှိတ်ထားလိက်ရသည်။

အတန်ကြာမှ ကျင့်သားရကား ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ခြေအောက် ကျောက်ခန်းတစ်ခု၌ ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

သူ့အား သစ်သားဘီးတစ်ခုပေါ်၌ ချည်နှောင်ထားသည်ကို

၂၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လည်း တွေ့ရလေသည်။

သစ်သားဘီး၏အောက်ဘက်၌ ရေနံတစ်ခုရှိနေပါသည်။

မီးရောင်ကြောင့် ရေနံမှ အရောင်တလက်လက် ထွက်၍ နေရာ မျက်စိကျိန်းစရာ ဖြစ်နေကော့သည်။

မြေအောက် ကျောက်နံရံလေးဘက်လေးတန် ကာရံထားပြီး နံရံများပေါ်တွင် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်သော လက်နက်မျိုးစုံချိတ်ဆွဲထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

ဤနေရာသည် လူတစ်ယောက်အား ဖမ်းဆီးကာ နှိပ်စက်ညှင်းပန်းသည့် နေရာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလျှင် ကျင်းဟန်ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားလေကော့သည်။

အရှေ့ဘက်တည့်တည့်၌လည်း မီးပုံကြီးတစ်ခုရှိနေသေးသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ကာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူ နှစ်ယောက်က မီးထိုးပေးနေကြသည်။

ထို့အပြင်...

ဝဲဘက်တွင် ကျောက်လှေကားထစ်များအား တွေ့မြင်ရပြီး လှေကားထစ်များပေါ်၌ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူ လေးငါးခြောက်ယောက်မျှ တန်းစီရပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

အခြေအနေအရ မကြာမီ မျက်နှာဖုံးစွပ်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ရောက်ရှိလာနိုင်သည်ကို ကျင်းဟန် ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

သူ့အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၁

ကြောင်း သိလိုလာသဖြင့်...

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

ကျင်းဟန် မေးလိုက်လေသည်။

သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သို့သော် မျက်နှာဖုံးစွပ်များမှာ ဆွံ့အနားမကြားသူများအ

လား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြချေ။

ကျင်းဟန်က ထပ်မေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ရုတ်တရက် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ကျောက်လှေကားထစ်များအတိုင်း လူသုံးယောက် ဆင်းလာကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျင်းဟန် ကဗျာကယာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ကာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူ နှစ်ယောက်က ရွှေရောင်ဝတ်ထားသူ တစ်ယောက်အား ခြံရံကာ ဆင်းလာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်က ကျောက်လှေကားထစ်များအတိုင်း ဆင်းလာကာ အောက်ဘက်သို့ရောက်လျှင် ကျင်းဟန်အနီးသို့ လျှောက်လာကြလေသည်။

ကျင်းဟန်က ရွှေရောင်မျက်နှာဖုံးနှင့်လူအား မကျေမနပ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူက အဖြေမပေးဘဲ ပြန်လည်မေးခွန်း ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ရတနာမြေပုံ ဘယ်မှာလဲ”

၂၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုအသံမျိုးကြားဖူးသည်ဟု ကျင်းဟန် ထင်မိလေသည်။
 သို့တိုင် မည်သူ့အသံဖြစ်ကြောင်း ရုတ်တရက် ကွဲပြားစွာ
 ဝေခွဲမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။
 သူကလည်း အဖြေပြန်မပေးဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေ
 သည်။
 ကျင်းဟန်နှင့် ရတနာမြေပုံ မည်သို့ပတ်သက်နေပါသ နည်း။
 ရွှေရောင်မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူမှလည်း မည်သူဖြစ်ပါသ
 နည်း။
 ထိုလူသည် 'လူရွှင်တော်'ဆိုသူပင် ဖြစ်နေသည်လော။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၃

ဝမ်းလျှံ သတိရလာပြီဖြစ်သည်။
 သူမ၏အခြေအနေမှာ ကျင်းဟန်ထက် များစွာသာနေပါ
 သည်။
 ကျေးဇူးခန်းကန်န ဖြစ်သော်လည်း ကုတင်တစ်လုံးပေါ်၌
 အိပ်စက်နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 အခန်းတွင်း၌ နှိပ်စက်ညှင်းပန်းသည့် ပစ္စည်းကိရိယာများ
 လည်း စိုးစဉ်းမျှ မတွေ့ရပါ။
 မည်သို့ဆိုစေ။
 ဝမ်းလျှံသည် သတိရလာသည်နှင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ
 ထခုန်လိုက်လေသည်။
 သူမ၏အဝတ်အစားများကိုလည်း စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်လေ
 သည်။
 ထိုအချိန်မှာပင် ကြည်လင်ပြတ်သားသော စကားသံတစ်
 ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
 “ခင်ဗျား မှည့်တစ်ပေါက်စေ့နန်းဘူးဆိုတာ စိတ်ချပါဗျာ”
 ဝမ်းလျှံလည်း စကားသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ ကပ္ပာကယာ
 လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။
 မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာ၌ လူတစ်ယောက် ငြိမ်သက်စွာ
 ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 ရုတ်တရက်ဆိုလျှင် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ဟုပင် ထင်မှတ်စွာ
 မည်ဖြစ်လေသည်။
 ကျောက်ရုပ်ကော့ မဟုတ်ပါ။

၂၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုလူ၏နံဘေး၌ မျက်လုံးပေါက်သာရှိပြီး နှုတ်ခမ်းမရှိသော
မျက်နှာဖုံးစွပ်တစ်ခု ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်းလျှံ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဆားလုံ”

ထိုလူကား ဆားလုံဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဆားလုံက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“မေ့ဆေးသုံးပြီး သည်နေရာကို ခေါ်လာမိခဲ့တဲ့အတွက်
ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ထိုအခါမှ ဝမ်းလျှံသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့်စိတ်များ
လျော့ပါးသွားလေတော့သည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ သည်လိုလုပ်တာလဲ”

ဆားလုံက...

“ကျူးယီထင်းက မနက်အစောကြီးကတည်း ကုန်းယင်
စန်းဘုံကျောင်းကို ရောက်လာတယ်၊ ပြီးတော့ မယ်တော်ရုပ်ထု အ
နောက်ဘက်မှာ ပုန်းနေခဲ့တာ၊ သူဝင်လာကတည်းက ကျုပ်တွေ့ပါ
တယ်ဗျာ၊ ဒါ့အပြင် ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်လည်း ပါသေး
တယ်”

ဝမ်းလျှံ အံ့သြသွား၏။

“ရှောင်ကျင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်လာတာလဲ”

“ခင်ဗျားကိုလိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါက

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၅

မထူးဆန်းပါဘူး၊ ထူးဆန်းတာက ကျူးယီထင်းပါဗျာ”

ဝမ်းလျှံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သူ့ကို ဘာမှမပြောဘူး”

“ဒါဖြင့် သူ့ကို တယ်သူပြောတာလဲ”

“ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှာ တွေ့တုန်းကတော့ သူ့ကို လူတစ်
ယောက်က လျှို့ဝှက်သတင်းပေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ရောက်လာတာ
လို့ ပြောတာပဲ”

ဝမ်းလျှံက သူမ သိသမျှ ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဆားလုံ အံ့သြသွား၏။

ဝမ်းလျှံကို အကဲခတ်ရင်း...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အကူအညီတောင်းတဲ့စွဲကို သိတဲ့လူ
သိပ်မများဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကိုချိန်းတာ၊ သည်ကိစ္စအပြင်လူ
သိစရာလည်း အကြောင်းမရှိဘူး”

ဝမ်းလျှံက...

“သူကတော့ သူ့ဆီကို လျှို့ဝှက် သတင်းပို့တဲ့စာကိုတောင်
ထုတ်ပြသေးခဲ့တယ်ရှင့်”

ဆားလုံက...

“ဘယ်သူ့လက်ရေးလဲ”

“ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ရေးလိုပါပဲရှင်”

ဆားလုံ မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

“တမင် လက်ရေးမျက်ရှေးထားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊
ထို့နောက် ဆက်လက်မေးမြန်းခြင်း မပြုဘဲ အတန်ကြာ

၂၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အောင် စဉ်းစားနေ၏။

ဝမ်းလျှံလည်း ငြိမ်နေလိုက်၏။

အတန်ကြာတော့မှ ဆားလုံက...

“ရောင်ကျင်း ဖြစ်နေမလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝမ်းလျှံ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ရှင်က ဘာကြောင့် သူ့ကိုစွပ်စွဲချင်တာလဲရှင်”

ဆားလုံက...

“မတရားစွပ်စွဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ စိတ်ချရတဲ့လူ တစ်

ယောက်မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဝမ်းလျှံက...

“ရှင် ဘာကြောင့် သည်လိုပြောနိုင်တာလဲ”

ဆားလုံက...

“သူဟာ ကြေးစားလူသတ်သမား တစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့

ပေါ့”

ထိုစကားကြားရလျှင် ဝမ်းလျှံ၏ တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်တင်း

သွားလေတော့သည်။

ဆားလုံကို မယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်ရင်း...

“ရှင်...ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ဆားလုံက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“နဂါးလို့ သတင်းကြီးနေတဲ့ ကြေးစားလူသတ်သမားဟာ

ချောင်ကျင်းဖြစ်နေတာ ခင်ဗျားသိဘူးလား”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၇

ဝမ်းလျှံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရှင်ပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဆားလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဟာ ဖုံးကွယ်ထားလို့ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်နေ့ကျ

ရင် အဖြေပေါ်လာမှာပါ”

ဝမ်းလျှံ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဆားလုံက...

“လူရွှင်တော်က အချိန်ကျလာရင် သူ့ရဲ့အကျင့်အတိုင်း လူ

သတ်မှာပဲ၊ ဒါကို ကြိုတင်ကာကွယ်ထားမှဖြစ်မယ်”

ဝမ်းလျှံက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။

အခိုင်အခန့် ဆောက်လုပ်ထားသော အခန်းဖြစ်ပြီး ဝင်

ပေါက်ထွက်ပေါက် နှစ်ပေါက်ရှိလေသည်။

အလင်းရောင်မရှိသော်လည်း မီးအိမ်များ ထွန်းထားခြင်း

ကြောင့် မီးရောင်က လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိနေ၏။

မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း သိလို၍...

“ကျွန်မ ဘယ်နေရာမှာ ရောက်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဆားလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်စခန်းမှာ ရောက်နေတာပါ”

“ရှင်...လျှို့ဝှက်စခန်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ

မသိကြဘူး၊ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်တွေကိုလည်း ကျုပ်တစ်ယောက်

၂၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ
ထဲပဲသိတာ”

ဝမ်းလျှံက...

“ရှင်က ဘုံကျောင်းကိုလာခဲ့ဖို့ ကျွန်မကို ချိန်းလိုက်တာ
တမင်လှည့်စားမှု သက်သက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဆားလုံက ရယ်မောနေပြီး ငြင်းဆန်ခြင်း မပြုပါချေ။

ဝမ်းလျှံ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေသည်။

“သည်နေရာဟာ ကုန်းယင်စန်းဘုံကျောင်းရဲ့ အနီးပတ်ဝန်း
ကျပ်ပဲ မဟုတ်လားရှင်”

ဆားလုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျူးယိထင်းက ခင်ဗျားလောက် ဉာဏ်မကောင်းတာ
အတော်ဆိုးတာပဲ”

ပြောပြီး တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ ရယ်မောခြင်းက ဝမ်းလျှံ၏စကားကို ဟုတ်မှန်
ကြောင်း ဝန်ခံရာရောက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

◆ ◆ ◆

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၉

ဝိန်လိုကာ အနာများပေါက်နေသော ခွေးဟစ်ကောင်ဖြစ်
လေသည်။

ချောင်ကျင်းက ထိုခွေးဝိန်ကိုကြည့်ပြီး ရွံရှာစွာ နှာခေါင်းရှုံ့
လိုက်လေသည်။

ကျူးယိထင်းကား ထိုခွေးဝိန်ကို အရေးပေးနေ၏။

ချောင်ကျင်းက မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“သည်ခွေးဝိန်က ဝမ်းလျှံကို ရှာပေးနိုင်လိမ့်မယ် ဟုတ်
လား”

ကျူးယိထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သေချာတာပေါ့”

“ဘယ်လိုရှာမှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“သည်မှာ ကြည့်ထား”

ကျူးယိထင်းက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဖန်ပုလင်းလေးတစ်လုံး
နှိုက်ယူလိုက်သည်။

ဖန်ပုလင်းထဲ၌ အဖြူရောင်အမှုန့်များ ရှိနေ၏။

ပုလင်းအဖုံးဖွင့်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ အဖြူရောင်အမှုန့်များ
ပက်ကျလိုက်လျှင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မွေးကြိုင်သွားတော့သည်။

ထိုသို့ အမွှေးနံ့များ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် ခွေးဝိန်လည်း
စတင်လှုပ်ရှားလာလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၃၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ခွေးပိန်က ဝေါယာဉ်ကို လှည့်ပတ်အနံ့ခံလိုက်သည်။

အထမ်းသမားနှစ်ယောက်ကား သတိလစ်နေမျောနေကြ ဆဲဖြစ်လေသည်။

ချောင်ကျင်းက ခွေးပိန်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်နေသည့်အလား..

“သည်ခွေးက ဟန်ပျံလေး”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကျူးယီထင်းက ချောင်ကျင်းကို အထင်သေးစွာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သည်ခွေးက အဖိုးတန်လို့သာ လေအိုးက မွေးထားတာပေါ့၊ ကျုပ်မဟုတ်ဘဲ တခြားလူတစ်ယောက်ကသာ သွားဝှားရင် ဝှားလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ချောင်ကျင်းက...

“ခွေးပိန်က အဖိုးတန်တယ်ဆိုပြီး ဝေါယာဉ်ကိုပဲ လှည့်ပတ်နေတာ ဘာသဘောလဲ”

ကျူးယီထင်းက...

“အနံ့ခံနေတာလေ”

“ဘယ်လို”

“ကျုပ်ရှင်းပြမယ်၊ နားထောင်”

ကျူးယီထင်းက ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ပြဿနာဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ တွေးမိလို့ ငါက ဝမ်းလျှံရဲ့ခါးစည်းကြိုးမှာ အမွှေးနဲ့ပါတဲ့ဆေးမှုန့် ချိတ်ပေးလိုက်တယ်၊ သူ

အတိတ်ကလူတစ်စု(ခု-သိမ်း) ❖ ၃၁

ဘယ်ကိုသွားသွား ခွေးက အနံ့ခံပြီးလိုက်သွားမှာပဲ”

ထိုစဉ် ခွေးပိန်သည် ဂုတ်ခနဲ ဟောင်ကာ လမ်းတစ်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျူးယီထင်း ကျေနပ်သွား၏။

“ကဲ ကြည့်စမ်း၊ ထူးခြားလာပြီ မဟုတ်လား”

ချောင်ကျင်းလည်း စိတ်လှုပ်ရှားလာလေသည်။

ကျူးယီထင်းပြောသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် ခွေးပိန်က ဝမ်းလျှံအား ရှာဖွေပေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ချောင်ကျင်းက...

“ခွေးက ရှာပေးနိုင်တာ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့်..”

သူက ဆက်ပြောဘဲ စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်လေသည်။

ကျူးယီထင်းက သူ့ဘာပြောလိုသည်ကို သိထား၏။

ထို့ကြောင့်...

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့လေ၊ ဝမ်းလျှံကို ဖမ်းသွားတာ လူရွှင်တော် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ချောင်ကျင်းက...

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

“ဆားလုံ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဆားလုံ..နေပါဦး၊ မင်းက ဘာကြောင့် ဆားလုံလို့ပြောတာလဲ”

ကျူးယီထင်းက...

၃၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“လူရွှင်တော်ဆိုရင် အချိန်မကျသေးဘဲ လှုပ်ရှားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူက ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာဆိုရင်ကော”

“စိတ်ချ ကြိုတင်စီစဉ်စရာလိုပါဘူး၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ဖမ်းသွားနိုင်ရင် သတ်ပစ်ဖို့က ပိုလွယ်တာပေါ့”

ချောင်ကျင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ဒါဖြင့် ဆေးလုံက ဘာကြောင့် ဖမ်းသွားရတာလဲ”

ကျူးယီထင်းက...

“သူ့ကို ဝမ်းလျှံက အကူအညီတောင်းထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဝမ်းလျှံကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ ခေါ်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ချောင်ကျင်း မကျေနပ်ပါချေ။

“ကာကွယ်ပေးဖို့ဆိုရင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ ဗြောင်ကျကျ ကာကွယ်လို့ရတာပဲ”

ကျူးယီထင်း ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“သူက လူကောင်းတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ”

ချောင်ကျင်း ပိုပြီး စိုးရိမ်ပူပန်လာလေတော့သည်။

“သူက ဝမ်းလျှံကို ဘာမှမလုပ်”

ယခုတစ်ကြိမ်လည်း စကားဆုံးအောင်မပြောနိုင်ဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်လေသည်

ကျူးယီထင်း ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၃

ချောင်ကျင်း ဒါသထွက်လာလေတော့သည်။

သူက အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ဝမ်းလျှံသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်”

ယခုတစ်ကြိမ် သူ၏စကားမဆုံးမီ ကျူးယီထင်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“စိတ်ချ၊ သူ့အတွက် တို့က လက်စားချေပေးရမှာပေါ့၊ လေးအိုးရဲ့ခွေးက ဝမ်းလျှံရဲ့အလောင်းကိုတော့ တွေ့အောင်ရှာပေးနိုင် မှာသေချာပါတယ်”

ချောင်ကျင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

၃၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကုန်းယဉ်စန်းဘုံကျောင်းအတွင်း၌ ကျူးယဉ်ထင်းက ဝမ်းလျှံ
၏ခါးစည်းကြိုး၌ အမွှေးနံ့အထုပ်လေးတစ်ထုပ်ကို မသိမသာ ချိတ်
ပေးလိုက်သည်။

ဤအချက်ကို ဆားလုံ မသိခဲ့ပါချေ။

ယခု...

လေအိုး၏ခွေးမှာ သူ၏လျှို့ဝှက်စခန်းသို့ ဦးတည်လာနေ
ပြီဖြစ်သည်။

ကျူးယဉ်ထင်းက ဝမ်းလျှံအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ထားသည့်
နေရာမှာ ဝေးလွန်းမည် နီးလွန်းမည်ကို မစဉ်းစားပါ။

သူက မစဉ်းစားသည်မှာ ဉာဏ်မကောင်း၍မဟုတ်ပါ။

ဦးနှောက်ကို အသုံးချရန် အလွန်ပျင်းရိခြင်းကြောင့် ဖြစ်
သည်။

ထို့အပြင်...

ဦးနှောက်ကို အသုံးပြုရန်မလိုအပ်ဟုလည်း ယူဆထား၏။

ထို့ကြောင့် သူက လေအိုး၏ခွေးနောက်သို့သာ လိုက်နေ
သည်။

လေအိုး၏ခွေးက သွားချင်သည့်နေရာ သွားပါစေ။

သူသည် ခွေးဝိန်နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်သွား
နေမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း)❖ ၃၅

ဆားလုံက ကျူးယဉ်ထင်းက ဉာဏ်မကောင်းသည်မှာ ကံ
ကောင်းသည်ဟု ပြောဆိုခဲ့သည်။

ဝမ်းလျှံကတော့ ဆားလုံ၏စကားကို လက်မခံနိုင်ပါချေ။

“သူသာ ဉာဏ်မကောင်းဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူဆိုး
ဖမ်းတဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားလာမှာလဲ၊ ဘာ
စုတုအင်းကလည်း ဈေးကြီးကြီးပေးပြီး ငှားရမ်းထားမှာ မဟုတ်ဘူး
ရှင်”

ဆားလုံက ငြင်းခုန်ခြင်း မပြုတော့ပါ။

ဆက်လက်ငြင်းခုန်နေလျှင်လည်း အကြောင်းထူးမည့်
မဟုတ်ဟု နားလည်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ့တွင် ဝမ်းလျှံအား ပြောစရာစကားများ၊ မေးစရာ
စကားများ ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆားလုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကွမ်းကြိုးအင်းက သေသွားပြီ၊ ခင်ဗျားလည်း အသတ်ခံရ
မယ့်နေ့ကို ရက်ချိန်းရထားတယ် ခင်ဗျားကိုဆီကို ဘဝကူးရက်ချိန်း
ကဒ်ပြား ရောက်လာပုံက ထူးဆန်းနေတယ်လို့ ကျုပ်တွေ့မိထား
တာ”

ဝမ်းလျှံက...

“ရှင် ဘာများတွေ့မိတာလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ကွမ်းကြိုးအင်းကလွဲရင် ကျန်တဲ့လူသုံးယောက်
ဟာ သံသယဖြစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ရှင်က”

၃၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ခင်ဗျားတို့ပဲရှိနေတဲ့ အခန်းထဲကို ဘဝကူးရက်ချိန်းကဒ် ပြားက ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာနိုင်တာလဲ”

ဝမ်းလျှံ ပါးစပ်ဝိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဆားလုံ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့လူစုထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ သံသယဖြစ်စရာကောင်းနေပြီ၊ အဲသည်လူဟာ လူရွှင်တော် မဟုတ်ရင် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုရှိလို့ လူရွှင်တော်ဟန်ဆောင်နေတာပဲ ဖြစ်မယ်”

ဝမ်းလျှံ အံ့သြသွား၏။

“ရှင်က ဘာကြောင့် သည်လိုပြောနိုင်တာလဲ”

ဆားလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“လူရွှင်တော်က လူတစ်ယောက်ပဲ၊ တန်ခိုးရှင်မှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြီး မလှုပ်ရှားနိုင်ဘူးလေ”

“ဒါဖြင့်”

“ဘဝကူးရက်ချိန်းကဒ်ပြားတွေဟာ လူရွှင်တော်ရဲ့ ပစ္စည်းအစစ်ပါဗျာ”

“ရှင် သေချာရဲ့လား”

ဆားလုံ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွား၏။

“သေချာပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သည်လိုကဒ် ပြားအစစ်ကို ကျုပ်တွေဖူးခဲ့လို့ပါဗျာ”

ဝမ်းလျှံ ပိုပြီး အံ့သြသွားတော့သည်။

ဆားလုံကို စိုက်ကြည့်ကာ...

“ရှင့်ကိုကြည့်ရတာ လူရွှင်တော်အပေါ်မှာ အတော်ကို စိတ်

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၇

ဝင်စားနေသလိုပဲ”

ဆားလုံက ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်မှာ လူရွှင်တော်နဲ့ ဖြေရှင်းစရာကိစ္စ တစ်ခု ရှိပါတယ်”

“နေပါဦး၊ ရှင့်ကို ဆားလုံလို့သာသိရတယ်၊ ရှင်က ဘယ်မှာ နေတယ်၊ မိဘမျိုးရိုးကဘယ်လိုစတဲ့ ရှင့်ရဲ့အကြောင်း ဘာမှမသိရ နိုင်ပါလား”

ဆားလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ပြောပြပါ့မယ်၊ ကျုပ်ဟာ ‘ပီကင်းမြို့’ က လူတစ်ယောက်ပါ”

ထူးခြားသော ဆားလုံသည် ပီကင်းမြို့တော်ကြီးမှ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဦးဆုံးသိလိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။

ဆားလုံက ဆက်ပြောသည်။

“ပီကင်းမြို့တော်ကြီးမှာ နာမည်အကြီးဆုံး ‘သန်းကြွယ်’ ကျောက်မျက်ရတနာဆိုင်ဆိုတာ ကြားဖူးသလား”

ဝမ်းလျှံက...

“တိုင်းပြည်နဲ့အဝှမ်း ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့တဲ့ အဲသည်ရတနာဆိုင်ကြီးကို ကျွန်မ ဘာကြောင့် မကြားဖူးမှာလဲရှင်၊ နေပါဦး ရှင်နဲ့ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေလို့လဲ”

ဆားလုံ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွား၏။

၃၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အဲသည်ရတနာဆိုပိုင်ရှင်ဟာ ကျုပ်အဖေဖြစ်နေလို့ပါပဲ”

“ဪ”

ဝမ်းလျှံ ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဆားလုံက...

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်က ကျုပ်အဖေရဲ့ရတနာဆိုင် ဓားပြတိုက်ခံလိုက်ရတယ်၊ အစောင့်တွေအားလုံး အသတ်ခံရသလို အဖိုးတန်ရတနာတွေလည်း တစ်ခုမကျန် ဓားပြနောက်ပါသွားတယ်”

ဝမ်းလျှံက...

“ဒါ ပင့်ကူရဲ့လက်ချက်လား”

ဆားလုံက မဖြေတဲ့ပြောစရာရှိသည်ကို ဆက်ပြောနေလေသည်။

“သေဆုံးနေသူတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာတွေကို အကဲခတ်ပြီး ဓားပြတွေဟာ အနည်းဆုံး လူငါးယောက်ရှိရမယ်လို့ ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့တာ”

ဝမ်းလျှံက...

“ဓားပြငါးယောက်က လူယက်ဓားပြတိုက်သွားခဲ့ကြတယ်ဆိုပါတော့”

ဆားလုံက...

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အဲသည်အချိန်မှာ နာမည်ကြီးတဲ့ ဓားပြငါးယောက်ဟာ မြို့ထဲရောက်နေတယ်လို့ နောက်ပိုင်းမှ သိခဲ့ရတယ်”

“ဒါဆို သူတို့ကို ဖမ်းလိုက်ပေါ့ရှင်”

အတိတ်ကလူတစ်စု(၃-သိမ်း) ❖ ၃၉

ဆားလုံ ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်လေသည်။

“ရတနာဆိုင် ဓားပြတိုက်ခံရပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ သူတို့အားလုံး မြို့ထဲက ပြန်ထွက်သွားကြတယ်၊ ဘာပစ္စည်းမှပါသွားကြပုံမရဘူး၊ အဲသည်အချိန်ကစပြီး သူတို့ငါးယောက်ရဲ့ သတင်းပျောက်ကွယ်သွားသလို ရတနာတွေလည်း အစရှာမရတော့ဘူး”

ဝမ်းလျှံက...

“လက်စသပ်တော့ သည်ကိစ္စကို ရှင်ကလိုက်ပြီး စုံစမ်းနေတာကိုး”

ဆားလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ လူဆိုးအတော်များများကို ရှာဖွေခဲ့တယ်၊ ကျောက်မျက်ရတနာ တစ်ချို့တစ်ဝက်ပြန်ရခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဓိကကျတဲ့ ရတနာတွေတော့ မတွေ့ရသေးဘူး”

ဝမ်းလျှံက...

“အဓိကကျတဲ့ ရတနာဆိုတာက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲရှင်”

ဆားလုံက...

“ကျုပ်အဖေ... ဘီကင်းမြို့တော်ဝန်ရဲ့ ရွှေစလွယ်မှာ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ တပ်ဆင်ဖို့တာဝန်ယူထားခဲ့တယ်၊ အဲသည်ကျောက်မျက်ရတနာတွေပါ ဓားပြတိုက်ခံရလို့ ကျုပ်အဖေ ဖမ်းဆီးအကျဉ်းချခံခဲ့ရတယ်”

ဝမ်းလျှံက...

“သည်ပစ္စည်းတွေ ပြန်တွေ့မှ ရှင့်အဖေ လွတ်မြောက်နိုင်မယ်ဆိုပါတော့”

၄၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဆားလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး ရှာဖွေခဲ့တာပဲ၊ တစ်ခါတလေ ဗင့်ကူအဖြစ် ဟန်ဆောင်ခဲ့သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မထူးခြားပါဘူးဗျာ”

ဝမ်းလျှံလည်း ဆားလုံ ပါဝင်ပတ်သက်နေမှုကို နားလည်သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

“လက်စသပ်တော့ သည်နှစ်ပိုင်းမှာ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ လူရွှင်တော်ဆိုတာ ရှင့်ရဲ့လက်ချက်ကိုး”

ဆားလုံ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ လူရွှင်တော်ဟာ ကျုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

ဝမ်းလျှံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ရှင် သည်ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားနေတာကို ကျွန်မ မအံ့သြတော့ပါဘူး”

ဆားလုံက...

“ကျုပ်က သည့်ထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခု တွေ့နေပြီဗျ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဝမ်းလျှံ ချက်ချင်း မေးလိုက်သည်။

ဆားလုံက...

“လူရွှင်တော်က ဘာကြောင့် ခင်ဗျားကို သတ်ပစ်ချင်နေတယ်ဆိုတာပါပဲ”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၁

ဝမ်းလျှံက...

“ကျွန်မလည်း ရှင့်လိုပဲ သိချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မသိရသေးဘူး၊ တွေးလို့လည်းမရသေးဘူး”

သူမသည် ပြောရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာဟန်ဖြင့်...

“ကျူးယီထင်းက လူဆိုးဖမ်းတဲ့လူ မဟုတ်လား၊ သူက လူရွှင်တော်ရဲ့ သတင်းကိုများ သိနေမလား မပြောတတ်ဘူး”

ဆားလုံက...

“သူက လူရွှင်တော်ရဲ့ သတင်းကို သဲလွန်စရာထားရင် ကျုပ် သိတာ ကြာလှပြီဗျေ”

ဝမ်းလျှံ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ”

“သူက လူဆိုးကို လိုက်ရှာတဲ့နေရာမှာ ကျုပ်ထက်သာတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့လုပ်ရပ်တွေကလည်း သဲလွန်စကျန်နေတတ်တာကြောင့် ကျုပ်သိရတာဗျေ”

“ဘယ်လို သဲလွန်စ ကျန်တာလဲရှင့်”

ဝမ်းလျှံက မေးသဖြင့် ဆားလုံ ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“သူ့မှာ အကျင့်တစ်ခုရှိတယ်၊ လူဆိုးဖမ်းတော့မယ်ဆိုရင် ဆုငွေထုတ်ထားတဲ့ လူဆိုးရဲ့ပုံကို သူ့ရဲ့အိပ်ရာခြေရင်းမှာ ကပ်ထားလေ့ရှိတယ်၊ အိပ်ရာဝင်တဲ့အခါ အိပ်ရာထတဲ့အခါ အမြဲတန်းတွေမြင်နိုင်ပြီး စိတ်ထဲစွဲနေတာ ပါ”

ဝမ်းလျှံက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒါကြောင့် သူဘယ်သူ့ကို သွားရှာမယ်ဆိုတာ ရှိကြုံတင်

၄၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သိပြီး သူ့ထက်အရင်ဦးအောင် သွားနိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ဝမ်းလျှံက...

“ကျွန်မ စဉ်းစားလို့မရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေသေးတယ်ရှင့်”

“ဘယ်လိုကိစ္စလဲ ပြောပါဦး”

“ဘာစုတုအင်းက သူ့ကိုငှားရမ်းလိုက်တာ အကြောင်း တစ်ခုခုရှိမယ် ထင်တယ်”

ဆားလုံက...

“စုတုအင်းကတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျူးယိထင်းကတော့ သဘောကျမှာ သေချာတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ငှားရမ်းလို့ရမယ် ထင်သလား”

ဆားလုံက ပြန်မေးလိုက်သဖြင့် ဝမ်းလျှံ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျူးယိထင်းအား အလွယ်တကူ ငှားရမ်း၍ရမည် မဟုတ် ကြောင်း သူမ နားလည်ထားလေသည်။

“သူ ဘာကြောင့်လက်ခံခဲ့သလဲဆိုတာ ရှင်သိသလား”

ဆားလုံကို မေးလိုက်သည်။

ဆားလုံက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေ သည်။

“သူက ဘယ်သူ့ကို ဖမ်းဆီးဖို့ကြံစည်နေသလဲဆိုတာကော ခင်ဗျားသိသလား”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၃

ဝမ်းလျှံ အတိတ်တလန် ဖြစ်သွားပြီး...

“ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲရှင်”

ဟု ပြောလေသည်။

ဆားလုံက...

“သူက တစ်ချိန်က ကျော်ကြားတဲ့ ‘ဓားပြကြီးလူရီ’ကို ဖမ်းဆီးဖို့ ကြိုးစားနေတာ”

“လူရီဆိုတာက”

“ကျုပ်အဖေရဲ့ ရတနာဆိုင်က လူယက်သွားတဲ့ ဓားပြအဖွဲ့ ထဲက လူတစ်ယောက်ပေါ့၊ ဓားပြခေါင်းဆောင်လို့တောင် ပြောလို့ ရတာပဲ”

ဝမ်းလျှံ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ဓားပြကြီးလူရီကို ဖမ်းဆီးရမယ့်ကိစ္စနဲ့ သက်တော်စောင့်အ ဖြစ်အငှားခံရတာ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ၊ ပြောပါဦး”

ဆားလုံ ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“လူရီရဲ့ ပုံတူရေးဆွဲထားတဲ့ ဆုငွေကြော်ငြာစာရွက်ကြောင့် ပဲ ကြော်ငြာမှာပါတဲ့ပုံက နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ် မွေးတွေ ဖယ်ရှားလိုက်ရင် လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က ဓားပြကြီးလူရီ ဟာ မျက်စိရှေ့မှောက်ကို ရောက်လာမှာပဲ”

ဝမ်းလျှံက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မေး၏။

“လူရီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ဆားလုံက...

“လူရီဆိုတာ စုတုအင်းပေါ့”

၄၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ရှင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် ဝမ်းလျှံ၏
ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားတော့သည်။

မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်လည်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ဆားလုံအား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ရှင်ပြောတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားရှင်”

ဆားလုံက...

“သေချာပါတယ် စုတုအင်းဟာ ရတနာဆိုင်ကို ဓားပြတိုက်
ခဲ့တဲ့ဓားပြကြီး ငါးယောက်မှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ပါပဲ”

ဝမ်းလျှံက...

“ရှင် ဘာကြောင့် သည်လောက်တောင် တိတိကျကျပြော
နိုင်တာလဲ”

ဆားလုံက...

“ဓားပြကြီးလူရိနဲ့အတူ နောက်ထပ် ဓားပြကြီးနှစ်ယောက်
ကိုပါ တွေ့ခဲ့ရလို့ပါပဲ”

“ရှင်”

ဝမ်းလျှံ မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြန်လေတော့
သည်။

ဆားလုံက...

“သူတို့က မမှတ်မိအောင် နာမည်တွေပြောင်းထားကြတာ၊
ဒါပေမယ့် နာမည်ကပြောင်းလို့ရတယ်၊ ရုပ်ရည်က ပြောင်းဖို့ခက်
တယ် မဟုတ်လား”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၅

ဝမ်းလျှံက...

“ရှင်က ဦးလေးကျင်းဟန်နဲ့ ဒေါ်လေးကွမ်းကြိုးအင်းကို ဆို
လိုချင်တာလား”

ဆားလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဝမ်းလျှံ ငိုငဲ့သွားသည်။

တစ်ချိန်က ဆိုးသွမ်းခဲ့သော ဓားပြကြီးငါးယောက်တွင်
ကျင်းရှောင်၊ ကွမ်းကြိုးအင်းနှင့် စုတုအင်းတို့ ပါဝင်နေကြသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကျန်ဓားပြကြီးနှစ်ယောက်မှာ...

ဝမ်းလျှံ ဆက်မတွေးဝံ့အောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သို့သော်...

သူမ၏ရင်ထဲ သိလိုစိတ်ပြင်းပျနေရကား...

“ကျန်တဲ့ဓားပြ နှစ်ယောက်ကကော”

ဟု မအောင့်အဦးနိုင်ဘဲ မေးလိုက်မိလေသည်။

ဆားလုံက...

“တစ်ယောက်ကတော့ ချောင်စိန်လို့ခေါ်တယ်”

“ရှင်”

ချောင်စိန်...။

ချောင်စိန်ဆိုသည်မှာ သခင်လေးချောင်ကျင်း၏ဖခင် ဖြစ်
နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းလျှံ ပို၍ထိတ်လန့်လာသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်...

၄၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူမ မေးမြန်းခြင်းမပြုမီ ဆားလုံက ပြောလိုက်သည်။

“ကျန်တုတ်တစ်ယောက်ကတော့ ဝမ်းကြီးလို့ခေါ်ပါတယ်”

ဝမ်းလျှံ၏မျက်နှာ သွေးရောင်ကင်းခဲ့ကာ ဖြူဖတ်ပြု ရော် ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

ဝမ်းကြီးဆိုသည်ကား သူမဖခင်၏အမည် ဖြစ်နေသည် မ ဟုတ်ပါလား။

ဆားလုံက ရောင်ကျင်း၏ဖခင်အမည်ကို ပြောလိုက်သည် နှင့် ကျန်ဆားပြကြီးမှာ သူမ၏ဖခင်ပင်ဖြစ်ရမည်ဟု သူမ ရိပ်မိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

သို့တိုင်...

အမှန်တကယ် ဖြစ်နေသည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ စိတ် မထိန်းနိုင်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ခြားသွားလေတော့သည်။

ဆားလုံက စကားမပြောတော့ပါ။

ဝမ်းလျှံကိုသာ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေလေတော့ သည်။

ကြာသော် ဝမ်းလျှံ မလုံမလဲ ဖြစ်လာလေသည်။

သူမ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်မအဖေက ရှင်အဖေကို ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တာ သိလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် ကျွန်မကို ကူညီချင်တာလဲ”

ဆားလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“အဖေမှာအပြစ်ရှိတာ သမီးနဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး အဒေါ်ကိုပြုစုနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၇

ကျုပ် သိပါတယ်”

ဝမ်းလျှံ အံ့သြသွား၏။

“လက်စသပ်တော့ ရှင်က ကျွန်မအကြောင်း စုံစမ်းထားတာကိုး”

ဆားလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က လူအတော်များများရဲ့ အကြောင်းကို စုံစမ်းထားတာပါ။ ဥပမာ ချောင်ကျင်းဟာ ကြေးစားလူသတ်သမား ‘နဂါး’ ဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ်သိတယ်လေ”

“ရှင်..ရှင်..အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို သိထားလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ စုတုအင်းနဲ့ကျင်းဟန်တို့ကို လွှတ်ပေးထားတာလဲ”

ဆားလုံက...

“ကျုပ်စုံစမ်းသိရှိရသလောက်ဆိုရင် သူတို့က ရတနာဆိုင်ကို ဓားပြတိုက်တဲ့အချိန်မှာ လူရွှင်တော်ရဲ့ အကူအညီကိုရယူခဲ့ကြတယ်။ လူရွှင်တော်ဟာ တစ်ကိုယ်တော် လုပ်ရားနေသူဖြစ်ပေမယ့် သူတို့နဲ့ပူးပေါင်းခဲ့တာ အံ့သြစရာကောင်းတယ်”

ဝမ်းလျှံ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်ကို တွေ့ရမှ ဆက်ပြောသည်။

“နောက်ပိုင်း စုံစမ်းကြည့်တဲ့အခါ စုတုအင်းတို့က မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့မျှားပြီး လူရွှင်တော်ကို သွေးဆောင်ခဲ့ကြတာ၊ ဒါပေမယ့် ရတနာတွေရပြီးတဲ့နောက် လူရွှင်တော်ကို လုပ်ကြံပစ်ဖို့ စဉ်းစားကြတာ”

ဝမ်းလျှံ မျက်နှာပျက်သွားပြန်သည်။

၄၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“တော်တော် ရက်စက်တဲ့ အကြံအစည်ပါလား”

ဆားလုံက...

“ဟုတ်တယ်၊ လူရွှင်တော်လည်း ခေတာမမှမဟုတ်ဘဲ စုတုအင်းတို့ရဲ့ အကြံအစည်ကို ရိပ်မိသွားတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဓားပြတိုက်လို့ရတဲ့ ရတနာတွေကို အပိုင်စီးပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်လို့ သိရတယ်”

ဝမ်းလျှံက...

“ဒါဆိုရင် စုတုအင်းတို့ကသာ လူရွှင်တော်ကို လိုက်ရှာရမှာ လူရွှင်တော်က လာရှာစရာ အကြောင်းမရှိဘူးလေ၊ ခုတော့ လူရွှင်တော်က သူတို့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာ”

ဆားလုံက...

“ဒါကို ကျုပ်လည်း စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ ကွင်းဆက်တစ်ခုတော့ လိုနေလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် စုတုအင်းတို့ကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားတာပါ”

ဝမ်းလျှံ ပင့်သက်နှိုက်လိုက်သည်။

“သည်ကိစ္စတွေ မရှင်းသေးဘဲ လူရွှင်တော်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ကျွန်မ သေရမှာ စိတ်မကောင်းစရာပဲရှင်”

ဆားလုံ ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သေရမယ်လို့ ဘယ်သူပြောသလဲ”

ဝမ်းလျှံ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

ဆားလုံ ရင်ကော့လိုက်ပြီး...

“သည်နေရာဟာ အင်မတန်လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာတစ်ခုပါ။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၉

ခင်ဗျားကို လူရွှင်တော်က ရှာလို့တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာကို ခင်ဗျားယုံရဲ့လား”

ဝမ်းလျှံ စိတ်ထဲ မယုံမရဲဖြစ်နေသော်လည်း ဆားလုံ စိတ်ချမ်းသာစေရန် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ယုံပါတယ်ရှင်”

သူမ၏စကားကြောင့် ဆားလုံ ကျေနပ်သွားလေတော့သည်။

၅၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ခွေးဟောင်သံ

ကျူးယိထင်းကလည်း ယုံကြည်စိတ်ချထားပါသည်။
 လေအိုး၏ခွေးပိန်က ဝမ်းလျှံရှိနေသည့်နေရာကို ရှာဖွေ
 တွေ့ရှိလိုမည်ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။
 လေအိုး၏ခွေးက ကုန်းယင်စန်းဘုံကျောင်းရှိသည့် တောင်
 ကုန်းပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလေသည်။
 ချောင်ကျင်းက ကျူးယိထင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။
 “ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းရဲ့ခွေးက ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားကွ”
 ကျူးယိထင်းက...
 “ဘာလဲ၊ ခုထိ မင်းမယုံသေးဘူးလား”
 “အေးလေ၊ မင်းက အမွှေးနဲ့ချိတ်ပေးခဲ့တဲ့နေရာကိုပဲ ခွေး
 ကပြန်သွားမှာပေါ့”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ခ-သိမ်း) ❖ ၅၁

ကျူးယိထင်း မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။
 သို့သော်...
 လေအိုး၏ခွေးက ဘုံကျောင်းပေါ်သို့ မတက်ဘဲ နံဘေးမှ
 တောအုပ်ကလေးဆီသို့ ပြေးသွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာ
 သွားလေသည်။
 “သဲလွန်စရာတော့မယ်၊ ဝမ်းလျှံ သည်ကထွက်သွားပြီးမှ
 သည်နေရာကို ပြန်လာတာဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ ဆားလုံက သည်နေ
 ရာကို ချိန်းလိုက်တာကိုထောက်ရင် သည်အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ
 သူနေတဲ့ လျှို့ဝှက်နေရာရှိနိုင်တယ်”
 ချောင်ကျင်းက အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ဝှေ့ကြည့်လိုက်လေ
 သည်။
 ဘုံကျောင်းပျက်မှလွဲပြီး လူသူခိုအောင်းနိုင်သည့်နေရာက
 ခပ်ရှားရှားဖြစ်သည်။
 ဘုံကျောင်းဝဲဘက်၌ သစ်ပင်ချုံ့နွယ်အချို့က တောအုပ်က
 လေးပမာ ရှိနေသော်လည်း ပုန်းအောင်း၍ကောင်းသည့်နေရာတစ်ခု
 မဟုတ်ပါချေ။
 ကျူးယိထင်းက...
 “မင်းက ဆားလုံဟာ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှာ ပုန်းနေမယ်
 ထင်သလား”
 ချောင်ကျင်းက...
 “မင်းကော”
 “ငါတော့ မထင်ဘူး၊ သည်နေရာကိုရောက်ကုသည့်က နဲ့”

၅၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နံ့စပ်စပ် ရှာကြည့်ပြီးပြီ၊ လူနေတဲ့လက္ခဏာ မတွေ့ရဘူး”
“ဒါဖြင့် ဆားလုံက ဘယ်နေရာသွားပြီး နေမှာလဲ”
“ဒါက..”

ကျူးယိထင်း မည်သို့ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် ခွေးဟောင်
သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
ကျူးယိထင်း ပြုံးလိုက်သည်။
“ဆားလုံနေတဲ့နေရာကို တွေ့ပြီထင်တယ်”
ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

နောက်ဆုံး

ဝမ်းလျှံက ဤနေရာသည် လုံခြုံစိတ်ချမှုရှိကြောင်း လက်ခံ
လိုက်သဖြင့် ဆားလုံကျေနပ်သွား၏။
ဤနေရာသည် လုံခြုံမှုရှိကြောင်း သူမ သဘောပေါက်သွား
ပြီဟုလည်း ယူဆထားလေသည်။
ထို့ကြောင့် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး..
“ကျူးယိထင်းလို စဉ်းစားတွေးခေါ်ရမှာပျင်းတဲ့လူဆိုရင်
ဝိုပြီးတွေ့ဖို့မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သည်နေရာရဲ့လုံခြုံမှုဟာ အချိန်အ
တိုင်းအတောတော့ ရှိပါလိမ့်မယ်”
ဝမ်းလျှံက...
“ရှင် ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ၊ အချိန်အတိုင်းအတောတစ်
ခု ဟုတ်လား”

၅၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟုတ်တယ်”

“နေပါဦး၊ ကျွန်မကကော သည်နေရာမှာ ဘယ်လောက် ကြာအောင် နေရမှာလဲရှင့်”

ဆားလုံက...

“အဓိကကျတဲ့ နဂါးကို မမိမချင်းနေရမှာပေါ့”

ဝမ်းလျှံ စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေတော့သည်။

ဆားလုံက နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့လေ၊ အချိန်ကျလို့ နဂါးဟာ ခင်ဗျားကို ရှာမတွေ့ရင် သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်သွားမှာပဲဗျ။ သည်အခါကျမှ သူ့ရဲ့ ဟာကွက်ကို အဓိမခမ်းရမှာပဲ”

ထိုအချိန်မှာပင် တဝုန်းဝုန်းမြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာ သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဘာသံတွေလဲ”

“ရှု...တိုးတိုး”

ဝမ်းလျှံ ထိတ်လန့်သွားရာ ဆားလုံက စကားမပြောဘဲ တိတ်တိတ်နေရန် သတိပေးလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား နားစွင့်နေလိုက်ကြ၏။

တဝုန်းဝုန်းအသံများအပြင် ခွေးဟောင်သံများပါ ထွက်ပေါ် လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဆားလုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားတစ်ချို့ကို ပြန်ပြီး ရုပ်သိမ်းရတော့ မယ်ထင်တယ်”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၅

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သည်နေရာဟာ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာတစ်ခု မဖြစ်နိုင် တော့ဘူး၊ အင်း ကျူးယိထင်းဟာ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဦးနှောက်ကို အသုံးပြုတတ်ပါသေးတယ်”

ထို့နောက် လှမ်းထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“ရှင်က”

ဝမ်းလျှံ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ဆားလုံက နံရံတစ်ခုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး လက်ဖြင့် စမ်းသပ်လိုက်သည်။

“ဂန့်”

မြည်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး နံရံ၌ အပေါက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဝမ်းလျှံက မေးလိုက်သည်။

ဆားလုံက အဖြေမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်ထဲ လှမ်း ဝင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ သည်။

“နားထောင်စမ်း၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံ မထွက် လား”

ဆားလုံ ရယ်မောလိုက်သည်။

၅၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ခင်ဗျား ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ကျူးယိထင်းနဲ့ချောင်
ကျင်းတို့က ခင်ဗျားကို စောင့်ရှောက်ကြပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ် စိတ်ပူ
စရာမလိုတော့ပါဘူး။”

ပြောပြီးသည်နှင့် လျှို့ဝှက်တံခါးမှတစ်ဆင့် အတွင်းဘက်သို့
ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

ဝမ်းလျှံ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

ယာဘက်မှ လျှို့ဝှက်တံခါးတစ်ချပ် ဝှန်းခနဲ ပွင့်သွားပြီး လူ
နှစ်ယောက် ခုန်ဝင်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ချောင်ကျင်းနှင့် ကျူးယိထင်းတို့ဖြစ်
ပေတော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၇

ဝမ်းလျှံ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ထိုင်ရာမှခုန်ထကာ လက်နှစ်ဘက်ဆန့်တန်း
ပြီး ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

ကျူးယိထင်း သဘောကျသွား၏။

သူ့ထံသို့ ပြေးလာသည်အမှတ်ဖြင့် ဆီးကြိုဖေးမရန် ဟန်
ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ဝမ်းလျှံက သူ့အားဖြတ်ကျော်သွားပြီး ချောင်
ကျင်း၏ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်လေသည်။

ချောင်ကျင်းက ဆီးကြိုပွေ့ဖက်ထားပြီး နူးညံ့သောအသံ
ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ညီမ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

ဝမ်းလျှံ ခေါင်း ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးရှင်”

သူမ၏ပုံဟန်မှာ အလွန်ပင် သနားစရာကောင်းနေပါတော့
သည်။

သို့သော် ကျူးယိထင်းက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ မျက်နှာလွှဲထား
လိုက်လေသည်။

ချောင်ကျင်းက ဝမ်းလျှံ၏ဆံကေသာကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း...

“အခုတော့ ဘာမှကြောက်မနေပါနဲ့တော့၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်
ယောက်လုံးရှိနေပြီ မဟုတ်လားကွယ်”

ဤတွင် ကျူးယိထင်းက ခွေးပိန်အား ပိတ်ကုန်လိုက်ရာ
ခွေးပိန်လည်း ‘ကိန်’ခနဲအော်ကာ အခြီးကုပ်သွားတော့သည်။

၅၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျူးယိထင်းက ချောင်ကျင်းကိုကြည့်ရင်း ခွေးပိန်ကိုပြော
သလိုနှင့်...

“တောက်...သည်ခွေးက ငြိမ်ငြိမ်ကိုမနေဘူး၊ အခြီးတန့်န့်
နဲ့”

ဟု စောင်းမြောင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ချောင်ကျင်းနှင့်ဝမ်းလျှံတို့ကား သူ့အား ဂရုမစိုက်ကြချေ။

ဝမ်းလျှံက ချောင်ကျင်းကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်မကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်ကြ

တာလဲ”

ချောင်ကျင်းက...

“ဟိုခွေးပိန်က လမ်းပြခေါ်လာလို့ပေါ့”

သူက ခွေးကို လက်ညှိုးညွှန်လိုက်သော်လည်း သူ၏လက်
ညှိုးက ကျူးယိထင်းအား ထိုးမိလျက်သားဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကျူးယိထင်းက ကပျာကယာ ချောင်ကျင်း၏လက်ကို
တွန်း ဖယ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ ချောင်ကျင်း၏လက်ညှိုးက ခွေးပိန်အား ထိုးမိ
သွားတော့သည်။

“ဟိုခွေးကို ပြောတာပါ”

ဝမ်းလျှံက သဘောကျသွားသည့်အလား တခစ်ခစ် ရယ်
မောလိုက်လေသည်။

ချောင်ကျင်းက အခန်းတစ်ခုလုံးသို့ ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါထက် ညီမကို ဖမ်းလာတာ ဆားလုံဟုတ်လား”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၉

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလျှံ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“အခု သူဘယ်မှာလဲ”

“လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်ကနေ ထွက်ပြေးသွားပါပြီရှင်”

ကျူးယိထင်းက သဘောကျစွာပြုံးကာ...

“ဧကန္တ သည်နေရာဟာ သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်စခန်းထင်တယ်”

ဝမ်းလျှံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ လျှို့ဝှက်စခန်းလို့ သူပြောခဲ့

တယ်”

ကျူးယိထင်း မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ထူးဆန်းသောအသံဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး
အခန်းတွင်းရှိပစ္စည်းများကို လျင်မြန်စွာ မွှေနှောက်ရှာဖွေလိုက်လေ
သည်။

ဝမ်းလျှံနှင့်ချောင်ကျင်းတို့ အံ့သြသွားကြလေသည်။

ကျူးယိထင်းက မည်သည့်ပစ္စည်းများကို လိုက်လံရှာဖွေနေ
ပါသနည်း။

ကျူးယိထင်းသည် ဆားလုံရှိခဲ့သော လူဆိုးများထံမှ ရတနာ
နာပစ္စည်းများကို ရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

၆၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရှာဖွေကြသူများ

ကျင်းပေါက်...။

ကျင်းပေါက်သည် ကျင်းဟန်၏ ဖြစ်သည်။

ကျင်းဟန်က ကိစ္စရှိ၍ ထွက်သွားသောအခါ သူ၏စံအိမ်
တော်ကို စောင့်ရှောက်ရန် ကျင်းပေါက်ကို တာဝန်ပေးခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ရန်သူများက ကျင်းဟန်၏စံအိမ်ကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်လာကြ
သောအခါ ကျင်းပေါက်က စံအိမ်မှသိုင်းသမားများကို ဦးဆောင်ပြီး
ခုခံခဲ့လေသည်။

တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်လှပေသည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ ရုပ်ဖျက်ထားသော ရန်သူများသည်
သိုင်းပညာထက်မြက်ပြီး တဟုန်ထိုး စီးနင်းတိုက်ခိုက်လာကြခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၁

ကျင်းပေါက်တို့လည်း အကြောက်အကန် ခုခံကြလေသည်။
သို့သော်...

ရန်သူအင်အား ကောင်းနေရကား များမကြာမီ ရှေ့ဆုံးမှ
ကျင်းပေါက်လည်း ရန်သူလက်ချက်မိသွားလေတော့သည်။

“အား”

ကျင်းပေါက် ကျဆုံးသွားလျှင် အစောင့်သိုင်းသမားများ
သွေးပျက် ထိတ်လန့်သွားတော့သည်။

သေသူသေ၊ ဒဏ်ရာရသူရဖြစ်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြလေ
တော့သည်။

ရန်သူများသည် ကျင်းဟန်၏စံအိမ်တစ်ခုလုံးကို အပိုင်စီး
မိသွားကြလေတော့သည်။

စံအိမ်ကို အပိုင်စီးပြီးသည်နှင့် နေရာမလပ်မကျန်ရလေ
အောင် မွေနှောက်ရှာဖွေကြလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း စံအိမ်တစ်ခုလုံး ရစရာမရှိအောင် ပျက်စီး
သွားလေတော့သည်။

သို့သော် ရန်သူများသည် ပြန်ထွက်သွားကြသောအခါ သူ
တို့၏အသွင်မှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်နေကြပုံရှိသည်ကို တွေ့ရ
လေသည်။

ထိုလူများသည် မည်သို့သောပစ္စည်းရှိနေမည်ဟူသော
မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးကာ ရှာဖွေခဲ့ကြပါသည်။

၆၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အနီရောင်မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားသူ နှစ်ယောက်က အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာကြလေသည်။

သို့သော် ကျင်းဟန်က သတိမရသေးပါ။

ကျင်းဟန်၏အဝတ်အစားများ စုတ်ပြိုကာ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ အရိုးရှားများ အထပ်ထပ်ရှိနေသည်။

ကြာပွတ်ဖြင့် ရိုက်ကာ နှိပ်စက်ထားပုံရလေသည်။

အနီရောင်မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားသူနှစ်ယောက်မှာ ကျင်းဟန်၏အိမ်ကို တိုက်ခိုက်ကာ ကျင်းပျောက်ကို သတ်ပစ်ခဲ့ကြသူများဖြစ်လေသည်။

တစ်ယောက်က အသားဖြူပြီး တစ်ယောက်က အသားမည်းလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှင့်ရင်းနှီးသူများက ဘီလူးဖြူနှင့် ဘီလူးမည်းဟု ခေါ်ကြလေသည်။

ဘီလူးဖြူ ဘီလူးမည်းတို့သည် ကျင်းဟန်က သတိမေ့နေသေးသည်ကို တွေ့ရလျှင်...

“ဟေ့..သူ့ကို သတိရအောင် လုပ်လိုက်ကြစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်က သံဘီးတစ်ခုအား ဆွဲလှည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ကျင်းဟန်အား ချည်နှောင်ထားသော သစ်သားဘီးကြီးမှာ လည်ပတ်လာလေသည်။

သစ်သားဘီး၏ လည်ပတ်မှုကြောင့် ကျင်းဟန်မှာ ရေထဲသို့

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၃

နစ်မြုပ်သွားလေတော့သည်။

ရေကန်ထဲမှ ပြန်ပေါ်လာသောအခါ ရေခွမ်းသွားပြီး သတိရလာလေသည်။

ဘီလူးဖြူက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အခုထိ ခေါင်းမာနေတုန်းပဲလား”

ကျင်းဟန်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး အရိုးများကွဲမတတ် နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်ကို ခံစားနေရလေသည်။

သို့တိုင် အံတင်းတင်း ကြိတ်ထားလိုက်သည်။

အဖြေမပေးဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ဘီလူးဖြူ နှုတ်ခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဆက်ပြီးခေါင်းမာနေမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားလူတွေ ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

ကျင်းဟန်က...

“ဘာ...ငါ့လူတွေ ဒုက္ခရောက်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားအိမ်တော်ကလူတွေ အားလုံးကို ကျွပ်တို့ဖမ်းထားတယ်၊ ခင်ဗျားသာ ရတနာမြေပုံမပေးရင် အားလုံးကို သတ်ပစ်မယ်”

ကျင်းဟန်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်အိမ်က မြို့ထဲမှာရှိတာပဲ၊ မင်းတို့ မလုပ်ရှားဝံ့ပါဘူး”

ဘီလူးဖြူက မဲပြုံးပြီးလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ မလုပ်ရဲတဲ့အလုပ် ရှိလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားဆင်နေတာလား”

၆၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျင်းဟန် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဘီလူးဖြူက...

“ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျားမပြောရင် အပြစ်မဲ့တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့လူတွေ
သေသွားကြလိမ့်မယ်”

ယခုတစ်ကြိမ် ကျင်းဟန် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တွေတာ မလွဲဘူးဆိုရင် ကျုပ်အိမ်ကလူတွေကို
ခင်ဗျားတို့ ရှင်းပစ်လိုက်ပြီထင်တယ်”

ယခုတစ်ကြိမ် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရသူမှာ ဘီလူးဖြူဖြစ်
လေသည်။

ဘီလူးမည်းက...

“ခင်ဗျားလူတွေ သေသွားလို့ ဝမ်းမနည်းဘူးလား”

ကျင်းဟန်က...

“ဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းရမှာလဲ၊ ကိုယ့်အသက်ထက် ဘယ်
အရာက ပိုပြီးအဖိုးတန်ရဦးမှာလဲ”

ဘီလူးမည်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားကို မသတ်ဝံ့ဘူး ထင်နေတာကိုး”

ပြောရင်း ကျင်းဟန်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ကျယ်လောင်သော ဟန်တားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဘီလူးမည်း ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၅

“ခေါင်းဆောင်ကြီးကို လေးစားပါတယ်”

အလွန်ရှိသေလေးစားသည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ကျင်းဟန်က အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ကျောက်လှေကားထစ်များအတိုင်း မျက်နှာဖုံးစွပ်
ထားကာ ရွှေရောင်ဝတ်ထားသူ တစ်ယောက်က ဆင်းလာနေသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ကျင်းဟန်အား ဖမ်းဆီးထားသူတို့၏ ခေါင်း
ဆောင်ဖြစ်ပုံရလေသည်။

ထိုလူက...

“ဘယ်လိုလဲ ကျင်းဟန်၊ ဆက်ပြီး ခေါင်းမာနေဦးမှာလား”

ဟု မေးလာလေသည်။

ကျင်းဟန် ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွားလေသည်။

အနှောင်အဖွဲ့သားမရှိလျှင် ရွှေရောင်ဝတ်ထားသူအား တိုက်
ခိုက်မိမည် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် မရုန်းနိုင်အောင် ချည်နှောင်ထားခြင်းခံနေရသဖြင့်
ဘာမှမတတ်သာအောင် ရှိနေ၏။

“မင်း သတ္တိရှိရင် ကျုပ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါလား”

ထိုလူ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကို သတ်ချင်တယ် ဟုတ်လား”

သူက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ ဆက်ပြောသည်။

“ငါဘယ်သူလဲဆိုတာသိရင် မင်းသတ်ဝံ့တော့မယ်မဟုတ်

ဘူး”

၆၆

❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျင်းဟန်က...

"မင်း ဘယ်သူလဲ"

ဟု မေးလိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ"

ရွှေရောင်ဝတ်ထားသူက မျက်နှာပေါ်မှ မျက်နှာဖုံးစွပ်အား
ခွာချလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

ထိုလူ၏ပင်ကိုယ်ရုပ်သွင် ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာလေတော့
သည်။

ထိုလူ၏ ပင်ကိုယ်မျက်နှာသွင်ပြင်အား တွေ့မြင်လိုက်ရ
လျှင် ကျင်းဟန် မျက်လုံးပြူးသွားလေတော့သည်။

"မင်း...မင်း"

သူ၏စကားသံ တစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ စိတ်လှုပ်ရှားလာပြီး ပြန်လည်သတိလစ်
မေ့မြောသွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

◆ ◆ ◆

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၇

မှတ်တမ်း

ကျူးယိထင်းနှင့် ရွှေရောင်ကျင်းတို့သည် ဝမ်းလျှံကို ကယ်တင်
လာနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကျူးယိထင်းက ခွေးပိန်ကို ပြန်အပ်လိုက်သောအခါ လေ
အိုးထဲမှ ထူးခြားသောသတင်းကို ကြားရလေသည်။

ကျင်းဟန်၏စိတ်အိမ် တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးခံရပြီး ကျင်းဟန်
ပျောက်ဆုံးနေသည့်သတင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းဟန်ကြောင့် လူရွှင်တော် လှုပ်ရှားလာပြီဟု ရွှေရောင်
ကျင်းတို့ ယုံကြည်လိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် ကျူးယိထင်းကမူ...

၆၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“သူဟာ အင်မတန် တိကျတဲ့လူတစ်ယောက်ဗျ။ သူချိန်းထားတဲ့ ရက်ချိန်းမရောက်သေးဘဲ လှုပ်ရှားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခုလိုဖြစ်ရတာ ထူးခြားတဲ့အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိလိမ့်မယ်”

ဝမ်းလျှံ ကြောက်ရွံ့နေသည်။

ချောင်ကျင်းက အားပေးလိုက်သည်။

ကျူးယီထင်းသည် ချောင်ကျင်းက အဖြစ်သည်းနေသည်ကိုတွေ့ရလျှင် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ရဲသဲသဲပြောဆိုရင်း ချောင်ကျင်းနှင့် စကားများကြရာ ဝမ်းလျှံက လူချင်းခွဲသည့်အနေဖြင့် ချောင်ကျင်းကို ခေါ်သွားလေတော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၉

နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်...။

အိမ်တိုင်းလိုလို မီးထွန်းထားပြီဖြစ်သလို ညဈေးတန်းလေးမှာလည်း စည်ကားသိုက်မြိုက်လာပြီဖြစ်သည်။

ချောင်ကျင်းနှင့် ဝမ်းလျှံတို့က ညဈေးတန်းလေးအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ချောင်ကျင်းက ဈေးသည်များ ခင်းကျင်းရောင်းချနေသည့် စားသောက်စရာများ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာရှိနေသည်ကို ကြည့်ပြီး..

“ညီမ..ဗိုက်ဆာရင် တစ်ခုခုစားပါလား”

ဟု ဝမ်းလျှံကို ပြောလိုက်လေသည်။

ဝမ်းလျှံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဗိုက်မဆာဘူးရှင့်”

သူမသည် ချောင်ကျင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်ပြီး..

“နေပါဦး၊ ရှင်က ဘာကြောင့် ကျွန်မကို ဂရုတစိုက်ရှိနေရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ချောင်ကျင်းက...

“ဘာကြောင့် ဂရုစိုက်နေတယ်ဆိုတာ ညီမ ရိပ်မိမှာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ဝမ်းလျှံ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

ချောင်ကျင်းက...

“ညီမ..ကျုပ်ကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

ဝမ်းလျှံက...

၇၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“စိတ်ဆိုးစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ရှင်လည်း ကျွန်မအတွက် ပင်ပန်းနေရတာကို စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျုပ်ပင်ပန်းတယ်လို့ မထင်ပါဘူး”

“ကျွန်မ မေးစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“မေးပါ၊ ညီမ ဘာသိချင်လို့လဲ”

“တကယ်လို့ ကျွန်မ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်ကော”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် ချောင်ကျင်း၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာသွားလေသည်။

“ဘာကြောင့်ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ညီမ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကျုပ်ကော အသက်ရှင်နေနိုင်မယ် ထင်သလား”

ဝမ်းလျှံက ရှုန်းလဲ့သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ချောင်ကျင်းကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ပို၍သေချာစေလိုသောလေသံမျိုးဖြင့်...

“ရှင် တကယ်ပြောတာလား”

“ဘာလဲ ကျုပ်ကို မယုံဘူးလား”

ဝမ်းလျှံက ယုတ်ကယာ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ယုံ..ယုံပါတယ်ရှင်”

သူမသည် ချောင်ကျင်းက သူမအတွက် အသေခံပုံကြောင်း နားလည် သဘောပေါက်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ချောင်ကျင်းက တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုနေကြောင်းလည်း နားလည်ထားလေသည်။

“ရှင်ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုပြောချင်နေပုံရတယ်၊ ပြောစရာရှိ

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၁

တာပြောပါ၊ ဘာမှအားမနာပါနဲ့ရှင်”

ချောင်ကျင်းက...

“လူရွှင်တော်နဲ့ ကျုပ်မိဘတွေ တယ်လိုရန်ဦးရှိခဲ့သလဲ ဆိုတာ ညီမသိသလား”

ဝမ်းလျှံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိပါဘူး”

“ညီမ စုံစမ်းကြည့်သေးသလား”

ဝမ်းလျှံက...

“ရှင် ဘာကြောင့် သည်လိုမေးတာလဲ၊ သည်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်စုံစမ်း သိရှိထားတာ ရှိနေလို့လား”

ချောင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဝမ်းလျှံက...

“ရှင် ဘာလေ သိဘေးသလဲ”

ချောင်ကျင်းက...

“ပြဿနာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတော့ ကျုပ်လည်း အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ကျုပ်အဖေရဲ့ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေထည့်ထားတဲ့ သေတ္တာထဲမှာ သဲလွန်စရာလိုရငြား ရှာဖွေကြည့်ခဲ့တယ်”

ဝမ်းလျှံ၏ မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်မြဲလာလေသည်။

“ဘာသဲလွန်စ ရှာတွေ့သလဲရှင်”

ချောင်ကျင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီး လေသံနှိမ့်

၇၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မှတ်တမ်းစာအုပ်တစ်အုပ် တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဟင်”

“မှတ်တမ်းက ကိုယ်ရေးရာဇဝင် မှတ်တမ်းတစ်ခုပေါ့”

ဝမ်းလျှံက...

“ဒါဖြင့် လူရွှင်တော်နဲ့ ဘယ်လိုရန်ငြိုးရန်စ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ကို ရေးမှတ်ထားတယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်”

ဝမ်းလျှံ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာလေသည်။

သူမအနေနှင့် မိဘများ၏ ရန်ကြွေးကြောင့် အချောင်သက် သက် အသက်ပေးဆပ်ရမည့်ဘေးနှင့် ကြုံနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

အဓိကကျသော အကြောင်းရင်းကို သိလိုစိတ်ပြင်းပျနေခဲ့ သည်။

ချောင်ကျင်း၏စကား ကြားလိုက်ရသောအခါ ဝမ်းသာသွား လေသည်။

“ဘယ်လို ရေးမှတ်ထားတာလဲဟင်၊ ဘယ်လိုရန်ငြိုးရှိခဲ့ကြ တာလဲဆိုတာ ပြောပြပါလား”

ချောင်ကျင်းက...

“သည်ကိစ္စမှာ အဓိကကျတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါနေတယ်၊ သူ့နာမည်က ‘ရှောင်စန်း’လို့ခေါ်တယ်”

ဝမ်းလျှံသည် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကို သိရနိုင်တော့မည် မို့ ဂရုစိုက်နားထောင်ကာ ‘ရှောင်စန်း’ဆိုသောအမည်ကို မှတ်သား

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၃

ထားလိုက်လေသည်။

ချောင်ကျင်းက...

“အဲသည် ရှောင်စန်းဆိုတဲ့လူဟာ..”

ရှုတ်တရက် သူ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွား လေသည်။

ကယျာကယာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူက မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိနေသော လမ်းချိုးကလေးဆီသို့ ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလမ်းကြားလေး၌ အမှောင်ရိပ်ကျနေရကား ဘာဆိုဘာ မှ သဲသဲကွဲကွဲ မတွေ့မြင်ရပါချေ။

သို့သော် ချောင်ကျင်းက ခက်ထန်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် လမ်းကြားထဲမှ လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့ သည်။

ထိုလူကား ကျူးယီထင်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျူးယီထင်းက...

“မင်းမဆိုးဘူး၊ ငါ့ရောက်နေတာ တစ်ရေးအိပ်လိုတောင်ရ တယ်၊ ဒါကို ခုမှသိတယ်ဆိုတော့ မင်းသိပ်တော်နေတာပေါ့”

ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့လေး ပြောလေသည်။

ချောင်ကျင်း ဒေါသွက်သွား၏။

“သူများစကားပြောတာကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် နားထောင်

၇၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တုံလူဟာ ယောက်ျားမပီသဘူးကွ”

ကျူးယီထင်း ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ငါက ဝမ်းလျှံကို တိတ်တဆိတ်လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေး
နေတယ်ဆိုတာ မင်း မတွေးမိသေးဘဲကိုး”

ချောင်ကျင်းက...

“သည်လိုလား၊ ဒါဆို ကွမ်းကြီးအင်းလိုတော့ မစောင့်
ရှောက်လိုက်ပါနဲ့ကွာ”

သူ၏လေသံက နာကျည်းသံ၊ လှောင်ပြောင်သံ၊ ဝန်တိုသံ
များ ရောယှက်နေပါတော့သည်။

ကျူးယီထင်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

ကွမ်းကြီးအင်း သေဆုံးသွားသည်မှာ သူ၏တာဝန်ကဲ့သို့
ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုကိစ္စအတွက် သူ့တွင် အပြစ်ရှိသည်ဟု ခံစားနေရလေ
တော့သည်။

သို့သော် လက်တွေ့တွင် ဝန်မခံဘဲ အကြောက်အကန် ငြင်း
ဆန်လိုက်လေသည်။

“ကွမ်းကြီးအင်းသေတာ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ချောင်ကျင်းက...

“ဒါဖြင့် ကွမ်းကြီးအင်းကို အသက်စွန့်ပြီး စောင့်ရှောက်ပါ
မယ်လို့ ရင်ကော့ပြီး ပြောခဲ့တာ ဘယ်သူလဲကွာ”

ကျူးယီထင်း နာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“မင်းက အဘွားကြီးတစ်ယောက်လို ပွစိပွစိနဲ့ ဘာတွေ

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၅

လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ချောင်ကျင်းက...

“မင်းပဲ လေတစ်လုံး ခိုးတစ်လုံး ပြောခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး ကွမ်း
ကြီးအင်း အသတ်ခံလိုက်ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းဘာကြောင့် ဝန်
မခံသေးတာလဲ”

ကျူးယီထင်းက...

“ဒါကတော့ ကံတရားပဲ၊ လူဆိုတာ သေဖို့အချိန်တန်လာ
ရင် သေရမှာပဲ၊ ငါ ဘယ်လောက် စောင့်ရှောက်ပေးပေမယ့် သေမင်း
က ခေါ်သွားချင်တယ်ဆိုတော့လည်း ငါဘာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

ပြောရင်း ချောင်ကျင်းကို စိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းကော သေမင်းကို အံတုနိုင်လို့လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ချောင်ကျင်း ရုတ်တရက် မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ
ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေတော့သည်။

သို့တိုင်...

“ဘာပဲပြောပြော သူများပြောတဲ့စကား ခိုးနားထောင်တာ
က ယောက်ျားမပီသဘူး၊ ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျူးယီထင်းက...

“ငါက ခိုးကြောင်ခိုးငှက် နားထောင်တာ မဟုတ်ဘူး၊
မြောင်ကျကျ နားထောင်နေတာကွာ၊ က ပြောစမ်းပါဦး၊ ‘ရှောင်စမ်း’ဆို
တုံလူက ဘယ်သူလဲ”

၇၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ချောင်ကျင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မင်း...မင်း”

ကျူးယိထင်းက...

“ရှောင်စနိုးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ကို ပြောပြစမ်း”

ချောင်ကျင်းက...

“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်သလဲ”

ကျူးယိထင်းက...

“ငါနဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုတာ သိတာပေါ့၊ အေး မင်းတို့နဲ့ဆိုင်တယ်

မဆိုင်ဘူး သိချင်လို့ မေးနေတာ”

ချောင်ကျင်း သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“မင်း မြန်မြန်ထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်”

ကျူးယိထင်းက အမှုမထားဘဲ ဝမ်းလျှံကိုကြည့်ကာ...

“ဘာမှမပူနဲ့၊ ခင်ဗျား ဘေးမသိရန်မအောင် ကျုပ်စောင့်
ရှောက်ပေးမယ်၊ ကျုပ်စောင့်ရှောက်နေမယ်ဆိုရင် လူရွှင်တော် လာ
ဝံ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းလျှံ ပြုံးလိုက်သည်။

“သူက စေတနာကောင်းပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ဟာ သူ့ရဲ့

စေတနာကို မငြင်းပယ်သင့်ဘူး မဟုတ်လား”

ဟု ချောင်ကျင်းကို ပြောလိုက်လေသည်။

ကျူးယိထင်း ရင်ကော့လိုက်သည်။

“တွေ့လား၊ သူများက ငါ့ရဲ့စေတနာကို နားလည်တယ်၊

မင်းကသာ ငါစေတနာထားပြီး စောင့်ရှောက်မှာကို ကန့်ကွက်နေတာ

အတိတ်ကလူတစ်စု(၃-သိမ်း)❖ ၇၇

ဒါမင်းရဲ့ မရိုးသားမှု ပေါ်လွင်နေတာပဲ၊ ဘာလဲ မင်းက လူရွှင်တော်
နဲ့တစ်ဖွဲ့ထဲများ ဖြစ်နေလို့လား”

ထိုစကားက ထိရောက်သကဲ့သို့ ရှိနေပါတော့သည်။

ချောင်ကျင်း၏မျက်နှာ ဖြူဖွေးသွား၏။

ကျူးယိထင်းအား သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီး
သွားလေသည်။

သို့သော် ဝမ်းလျှံ စိတ်ဆိုးသွားမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် စိတ်
ကိုထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရလေသည်။

ကျူးယိထင်းက...

“မင်းအပေါ် သံသယမဖြစ်အောင် ဆက်ပြီး မကန့်ကွက်နဲ့
တော့ ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်းအပေါ် သံသယတွေပိုပြီး ကြီးထွားသွား
လိမ့်မယ်”

ချောင်ကျင်းက...

“မင်းဟာ ကွမ်းကြိုးအင်းနဲ့အတူ အဆိပ်အရက်သောက်ပြီး
သေမသွားတာ ကံကောင်းတာပဲ၊ မင်းသေသွားရင် ငါသည်လောက်
အံ့ဩမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျူးယိထင်းက...

“ငါက သူများအရက်တိုက်တိုင်း သောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊
ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ အဆိပ်ခတ်လို့မရဘူး”

အမှန်တော့ ဆားလုံ ရောက်လာနိုင်သည်ကိုတွေ့ပြီး
သောက်မည့်ဆဲဆဲ အရက်ခွက်ကို ချထားခဲ့မိ၍သာ အဆိပ်ခတ်
ကံကောင်းသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၇၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တစ်ဆက်တည်းပင် အရက်လာဂိသည့် ပင်းပင်းဆိုသော
မိန်းကလေးကိုလည်း သတိရလာလေသည်။

ပင်းပင်းမှာ လူရွှင်တော်၏တပည့် ဖြစ်နေသည်။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း လူရွှင်တော် ဖြစ်နေနိုင်သည်။

အကြောင်းကား..

“လူရွှင်တော်” နာမည်ကျော်ခဲ့သော်လည်း အမြဲတစေ မျက်
နှာဖုံးစွပ်ထားသူဖြစ်၍ သူ၏ပင်ကိုယ်ရုပ်သွင်အား မည်သူကမျှ တွေ့
မြင်ဖူးခဲ့ခြင်း မရှိ၍ဖြစ်သည်။

ကျူးယိထင်း

တွေ့ရင်းတွေ့ရင်း

စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလာလေ တော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(၃-သိမ်း) ❖ ၇၉

အိပ်ဆေး

ကျူးယိထင်းက ဝမ်းလျှံကို စောင့်ရှောက်ရန် မည်သူကမျှ
တာဝန်မပေးဘဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် တာဝန်ပေးကာ စောင့်ရှောက်ခဲ့လေ
သည်။

ဝမ်းလျှံနှင့်အတူ ချောင်ကျင်းက ရှိနေ၏။

ဝမ်းလျှံ၏အိမ်ကလေး၌ တံခါးများ ဖွင့်ထား၍ အတွင်း
ဘက်သို့ အတိုင်းသား တွေ့နေရ၏။

တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာသည်။

ချောင်ကျင်းက အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

ဝမ်းလျှံက အခန်းတံခါးများကို ပိတ်ထားလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ကျူးယိထင်းက ဘာမှမတွေ့ရတော့ပါ။

၈၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျူးယိထင်း စိတ်ပျက်ကာ ပန်းဥယျာဉ်ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လင်ဗန်းတစ်ချပ်ကိုက လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့လေသည်။

ရုတ်တရက်မို့ ပင်းပင်းဆိုသော မိန်းကလေးနှင့်တူသည်ဟု ထင်မှတ်မိကာ ကျူးယိထင်း ခြေလှမ်းရပ်သွား၏။

မိန်းကလေးက ကျူးယိထင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“သခင်လေးက အိပ်ချင်ပြေသောက်ဖို့ ရေနွေးကြမ်း ပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်ရှင်”

“ချောင်ကျင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ကောင်းပြီ ထားခဲ့”

မိန်းကလေးက ရေနွေးကြမ်းအိုးထည့်ထားသည့် လင်ဗန်းကိုချကာ ထွက်သွားလေသည်။

ကျူးယိထင်း မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ရေနွေးကြမ်းထဲ အဆိပ်ခတ်ချင်လို့လား”

အကြမ်းပန်းကန်လေးထဲသို့ ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့လိုက်သည်။

ရေနွေးကြမ်းထဲမှ လျှက်ခြောက်ရနံ့က မွှေးကြိုင်နေပါတော့သည်။

ကျူးယိထင်းက ရေနွေးကြမ်းကို မြက်ခင်းပေါ်သို့ လောင်း

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၁

ချလိုက်လေသည်။

မြက်ပင်များ လောင်ကျွမ်းသွားခြင်း၊ ညှိုးလျော်သွားခြင်း မရှိပါ။

ကျူးယိထင်း မျှော်လင့်သကဲ့သို့ အဆိပ်ခတ်ထားခြင်း မရှိပါ။

ရေနွေးကြမ်းရနံ့က ဆွဲဆောင်နိုင်လှသည်။

“ဝါး”

ကျူးယိထင်း တစ်ချက်သမ်းဝေလိုက်သည်။

“အိပ်ငိုက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ”

နောက်ထပ် ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ထပ်ငဲ့ပြီး သောက်လိုက်လေသည်။

အလွန်သောက်ကောင်းသော ရေနွေးကြမ်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ရေနွေးကြမ်းသောက်ပြီးသည်နှင့် မျက်လုံးများ လေးလံကာ အိပ်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

အိပ်ချင်စိတ်များ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်လာကာ ကျူးယိထင်း သတိထားနေသည့်ကြားမှ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

၈၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ညဉ့်နက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

အိပ်ဆေးအရှိန်ကြောင့် ကျူးယိထင်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလာလေသည်။

ထိုလူကား ဆားလုံဖြစ်လေသည်။

ဆားလုံက ဝမ်းလျှံ အကူအညီတောင်းထားသဖြင့် ဝမ်းလျှံ ကို လျှို့ဝှက်စွာ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့လေသည်။

ဝမ်းလျှံ၏အသက်ကို ကယ်တင်ရန်မှအပအခြားအကြောင်း ကိစ္စမရှိပါ။

ကျူးယိထင်းနှင့် ချောင်ကျင်းတို့ ရောက်လာသောအခါ သူ ကရှောင်တိမ်းသွားခဲ့ပြီး ဘုံကျောင်းအနီးတဝိုက်၌ ပုန်းအောင်းနေခဲ့ သည်။

ထို့နောက် ကျူးယိထင်းနှင့် ချောင်ကျင်းတို့ ဝမ်းလျှံအား မည်သို့မည်ပုံ စောင့်ရှောက်နေသနည်းဟု စောင့်ကြည့်နေခဲ့လေ သည်။

ဆားလုံက မြက်ခင်းပေါ်၌ လဲကျနေသည့် ကျူးယိထင်းအ နီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်၏။

ကျူးယိထင်း အိပ်ဆေးမိကာ အိပ်ပျော်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း တခဏအတွင်း အကဲခတ်မိသွားလေသည်။

“ဒါ အမွှေးတိုင်အိပ်ဆေးကြောင့်ပဲ”

ဆားလုံက ကျူးယိထင်း၏ သွေးကြောတစ်နေရာကို လက်

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၃

ညှိုးဖြင့် ထောက်ချလိုက်သည်။

ကျူးယိထင်းလည်း ညည်းတွားရင်း လူးလွန်လှုပ်ရှားလာ လေတော့သည်။

ကျူးယိထင်းသည် အနီး၌ ဆားလုံရှာနေသည်ကို မြင်လျှင် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

“မင်းက ငါ့ကို အိပ်ဆေးခတ်ခဲ့တာ ဟုတ်လား”

ဆားလုံ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“မင်းဘာသာ အိပ်ဆေးပါတဲ့ ရေနွေးကြမ်းသောက်ခဲ့တာ ဘာကြောင့် ငါ့ကို စွပ်စွဲနေတာလဲ”

“ငါက...”

ကျူးယိထင်း ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေတော့ သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကွမ်းကြိုးအင်းကို အဆိပ်အရက်ပို့ပေးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ အတော်တူတယ်လို့ သူရေနွေးကြမ်းလာပို့တော့ ငါ တွေးမိသေးတယ်”

“ပင်းပင်း ဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါနဲ့တောင် မင်းသတိမထားဘူးလား”

“ငါက သခင်လေး လာပို့ခိုင်းတာပြောလို့ ချောင်ကျင်းပို့ ခိုင်းတာပဲ ထင်မိတာ”

ဆားလုံက...

“နေဦး၊ ရေနွေးကြမ်း လာပို့တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ပင်းဟာ

၈၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပါးပြင်ပေါ်က မှည့်တစ်လုံးပဲကွာတယ်၊ ရုပ်ချင်း သိပ်ဆင်ကြတယ် ဟုတ်လား”

ကျူးယိထင်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ပင်းပင်းက မှည့်မရှိဘူး၊ အခုလာတဲ့ မိန်းက လေးရဲ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ မှည့်တစ်လုံးရှိနေတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သည် မိန်းကလေးဟာ ပင်းပင်းပဲလို့ ငါပြောမိမှာ”

ဆားလုံက...

“ပင်းပင်းက သူ့ရဲ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ မည့်အတုတစ်လုံးတပ် ထားလိုက်တယ်ဆိုရင်ကော”

“ဒါက..”

ကျူးယိထင်း မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေတော့ သည်။

ဆားလုံက ခန့်လိုက်သည်။

“မင်းက မိန်းကလေးမြင်ရင် မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်သွား တတ်တာကိုး၊ အေး တစ်နေ့ မင်းဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေလိမ့်မယ် သတိထား”

ကျူးယိထင်း ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“တခြားနည်းနဲ့ သေရတာထက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရဲ့လက်ချက်နဲ့ သေရတာက ပိုကောင်းတာပေါ့”

ဆားလုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အေး သူက အခွင့်အရေးရပါလျက်နဲ့ မင်းကိုဘာကြောင့် သတ်မသွားတာလဲဆိုတာ ငါစဉ်းစားလို့မရဘူး”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၅

“ဘာ”

ကျူးယိထင်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ဆားလုံက...

“မင်းကို သတ်ချင်ရင် သတ်ဖို့အချိန်တွေ အများကြီးရခဲ့တာ ပဲမဟုတ်လား၊ မင်းအိပ်ပျော်နေရုံသာ အိပ်ဆေးခတ်ခဲ့တာ ထူးခြား နေတယ် မဟုတ်လား”

ကျူးယိထင်းက...

“ဒါဆို ငါက ဝမ်းလျှံကို အကူအညီမပေးနိုင်အောင် တားဆီး ထားတဲ့သဘော ဖြစ်မလား”

ဆားလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဒါ..ဒါ..ဒါဆိုရင်”

“မင်းအိပ်ပျော်နေခဲ့တာ အတော်ကြာသွားမယ်ကွ”

“ဟာ”

ကျူးယိထင်း အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ ‘ဝမ်းလျှံနေသည့်အ ဆောင်လေးသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးသွားလေတော့သည်။

♦ ♦ ♦

၈၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သေဆုံးသွားတဲ့ မိန်းကလေး

ကျူးယိထင်းသည် အဆောင်လေးရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ဖြစ်လေသည်။

“ဝမ်းလျှံ...ဝမ်းလျှံ”

တကြော်ကြော် အော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ဝမ်းလျှံ၏တုန့်ပြန်သံ မကြားရပါ။

ကျူးယိထင်း စိတ်မရှည်တော့ဘဲ...

“ဝုန်း”

သည့်။ အဆောင်တံခါးကို ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေတော့

ဆားလုံက အနီးသို့ ရောက်လာလေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း)❖ ၈၇

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် နေထိုင်တဲ့ အဆောင်တံခါးကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးတာ ယဉ်ကျေးတဲ့ အပြုအမူ မဟုတ်ဘူး”

ကျူးယိထင်းက...

“ယဉ်ကျေးတာ ရိုင်းစိုင်းတာ ငါမသိဘူး၊ ခုချိန်မှာ ဝမ်းလျှံ က အရေးအကြီးဆုံးပဲ”

ဆားလုံကို တွန်းဖယ်ကာ အဆောင်ထဲ ပြေးဝင်သွားလိုက် လေသည်။

ဆားလုံလည်း လိုက်သွား၏။

ကျူးယိထင်းက ပြေးဝင်သွားရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲလျောင်း နေသူတစ်ယောက်အား ခလုတ်တိုက်မိလိုက်လေသည်။

“ဟင်”

ကျူးယိထင်းသည် မိမိဝင်တိုက်မိလိုက်သူမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ရှိ”

မီးခက်ကျောက်နှင့် မီးခြစ်သံထွက်ပေါ်လာသလို အလင်း ရောင်လည်း ထွက်ပေါ်လာကာ အဆောင်ထဲ၌ လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်လာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျ သေဆုံးနေသည့် မိန်းက လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ပင်းပင်းနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်ပြီး ပါးပြင်ပေါ်၌ မှည့်ရှိသူဖြစ်လေသည်။

၈၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မိန်းကလေး၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများယိုစီးကျနေလေသည်။

သွေးမည်းများဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးသည် အဆိပ်ကြောင့် သေဆုံးသွားရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျူးယိထင်းနှင့်ဆားလုံ ရုတ်တရက်မို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြလေသည်။

မိန်းကလေး၏ အလောင်းကို ငေးမောကြည့်နေမိကြလေသည်။

အတော်ကလေးကြာမှ ကျူးယိထင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒါ အိပ်ဆေးခတ်ထားတဲ့ ရေနွေးကြမ်းလာဖို့တဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

ဆားလုံက...

“သူ့ရဲ့ပါးပေါ်က မှည့်ကို ဖြုတ်ကြည့်စမ်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ”

ကျူးယိထင်းက မိန်းကလေး၏ပါးပြင်ကို လက်ဖြင့်ပွတ်လိုက်ရာ အတုတပ်ဆင်ထားသော မှည့်အတု ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ပင်းပင်းပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျူးယိထင်း အံ့သြသွား၏။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၉

“ပင်းပင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်နေရာမှာရောက်နေရတာလဲ”

ဆားလုံက...

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ပင်းပင်းသေတာ ဝမ်းလျှံ သေဆုံးသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဘာ”

“ဝမ်းလျှံသာ သေဆုံးသွားရင် မင်းက ချောင်ကျင်းကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြုမှာလဲ”

ကျူးယိထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဝမ်းလျှံ သေသွားတာမဟုတ်လို့ တော်သေးတာပေါ့”

ယခုတိုင် လေသံမလျှောသေးသဖြင့် ဆားလုံ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ဆားလုံ မဲ့ပြီးပြီးကာ...

“ဝမ်းလျှံ မသေသေးဘူးလို့ မင်းဘာကြောင့် ပြောနိုင်ရတာလဲ”

ကျူးယိထင်း ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့သည်။

ဆားလုံက...

“ပင်းပင်းက အဆိပ်ခတ်ခဲ့ရင် သေတဲ့လူဟာ မင်းဖြစ်သွားမှာပဲ”

ကျူးယိထင်းက...

“ဘာလဲ၊ သူက ငါ့ကိုမသတ်လို့ သူ့အသတ်ခံရောက်တာလို့

၉၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မင်းပြောချင်တာလား”

ဆားလုံက...

“သည်လိုပဲဖြစ်ရမယ် မဟုတ်လား”

ကျူးယီထင်းက...

“ဒါဖြင့် ပင်းပင်းက ဘာကြောင့် ငါ့ကို အဆိပ်ခတ်တာလဲ”

ဆားလုံက...

“သူ့ကို မှတ်မိသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပေါ့၊ တစ်ချိန်ကလည်းသူက အဆိပ်ခတ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

ကျူးယီထင်းက...

“ဒါဆို ဝမ်းလျှံက ပင်းပင်းကို သတ်ပစ်လိုက်တာလား”

ဆားလုံက...

“သည်ကိစ္စကို သိချင်ရင်တော့ ဝမ်းလျှံကို သွားမေးကြည့်မှ ဖြစ်မယ်”

ကျူးယီထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝမ်းလျှံ မသေသေးဘူးလို့ မင်းဆိုတာပေါ့”

“ငါ သည်လိုမပြောရပါလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝမ်းလျှံကို သွားမေးရမယ်ဆိုရင် သူမသေဘဲ အသက်ရှင်နေမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ သေတဲ့လူက ဘယ်လိုလုပ် စကားပြောနိုင်မှာလဲ”

“သူ ဘယ်မှာလဲ”

“သိချင်ရင် လိုက်ရှာရမှာပေါ့”

ကျူးယီထင်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၁

“သည်ကိစ္စ မင်းကစ၊ တာ မင်းပဲလိုက်ရှာပေါ့”

ဆားလုံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ငါကစ၊ တာဖြစ်ပေမယ့် လိုက်ရှာဖို့တော့ တာဝန်မယူနိုင်

ဘူး”

“မင်းသဘောက”

“မင်းရှာချင်တယ်ဆိုရင် မင်းဘာသာ လိုက်ရှာပေါ့”

ကျူးယီထင်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ငါလိုက်ရှာရမယ် ဟုတ်လား”

“ဒါတော့ မင်းသဘောပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ငါလိုက်ရှာမယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မင်းပြောပြရမယ်”

ဆားလုံ ပခုံးကွန့်လိုက်သည်။

“ငါပြောပြရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောမပြနိုင်ရင် ငါ့ထက်ညံ့သွားပြီဆိုတာ ဝန်ခံမှ ငါ့နည်းငါ့ဟန်နဲ့ လိုက်ရှာမယ်”

ဆားလုံက ကျူးယီထင်းအား အရှုံးမပေးလိုပါချေ။

ထို့ကြောင့် တံခါးဆီသို့ မျက်နှာမူကာ သူ၏ထင်မြင်ချက်ကိုပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဝမ်းလျှံ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ငါမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ကတော့ သိလိမ့်မယ်”

ကျူးယီထင်း၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပလာလေသည်။

၉၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဆားလုံအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

ထိုအခါ ဆားလုံက ရုတ်တရက် အပြင်ဘက်ခုန်ထွက်သွား

သည်။

အဆောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသောအခါ လူကပ်ယောက်အား

ဆွဲခေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၃

ဘယ်သူလဲ

ဆားလုံ ခေါ်လာသူမှာ အထိန်းတော်ဒေါ်ကြီးနန်ဖြစ်သည်။

အဒေါ်ကြီးနန် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်နေသည်။

ဆားလုံက...

“ဝမ်းလျှံ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ သူက ပြောပြနိုင်လိမ့်မယ်”

ကျူးယိထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

အဒေါ်ကြီးနန်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား ပြောပါ”

အဒေါ်ကြီးနန်က...

“ကျုပ်...ကျုပ်”

“ခင်ဗျား ပြောပါ”

၉၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ကျုပ်”

“ခင်ဗျား ပြောပါ”

ကျူးယီထင်းက သုံးခွန်းမြောက် မေးမြန်းပြီးနောက် သူ၏ အသံက ကျောချမ်းစရာကောင်းအောင် အေးစိမ့်လာလေတော့ သည်။

အဒေါ်ကြီးနန်၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်သွားလေ သည်။

“ဝမ်းလျှံကို သခင်လေးချောင်ကျင်းက ခေါ်သွားတာ”

ကျူးယီထင်းက...

“ဘာကြောင့် ခေါ်သွားတာလဲ”

ဆားလုံက...

“မင်းက တစ်ချိန်လုံး အကဲခတ်နေတယ်၊ သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေကို ချောင်းနားထောင်မှာလည်း စိုးရိမ်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ဝေးတဲ့နေရာကို ခေါ်ထုတ်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျူးယီထင်းက...

“ဒါကြောင့် ချောင်ကျင်းက အပြင်ထွက်သွားဟန်ပြပြီး ဝမ်းလျှံက တံခါးတွေပိတ်ပစ်လိုက်တာကိုး”

သူက ဆားလုံကို မေးလိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ ချောင်ကျင်းက ခေါ်တိုင်း ဝမ်းလျှံကလိုက်သွားရတာပဲလား”

ဆားလုံက...

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြလို့နေမှာပေါ့”

ဤတွင် အဒေါ်ကြီးနန်က...

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၅

“ဝမ်းလျှံက လိုက်ချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ မတတ်သာလို့ လိုက်သွားရတဲ့ပုံပါ”

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

ကျူးယီထင်းက သူမအား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဆားလုံကို မေးလိုက်ပြန်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်က..”

ထိုစဉ်...

“အမယ်လေး”

အဒေါ်ကြီးနန်က ပင်းပင်း၏အလောင်းကို တွေ့မြင်ကာ အထိတ်တလန့်အော်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျကာ သတ်လစ်မေ့မျောသွားလေတော့သည်။

၉၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျူးယိထင်းက အဒေါ်ကြီးနန်အား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး..

“သူက အလောင်းကို အခုမှတွေ့တာလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ဆားလုံက...

“သူသည်လောက်တောင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပုံ ထောက်ရင် သူဟာ ပင်းပင်းနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ကျူးယိထင်းက...

“မင်းက သူများကို သံသယမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်တတ်တာပဲ၊ ငါကသာ အဒေါ်ကြီးနန်နဲ့ ဆွေမျိုးတော်စပ်တယ်ဆိုရင် မင်းမ လွယ်ဘူး”

ဆားလုံ ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်၏။

ကျူးယိထင်းက...

“နေစမ်းပါဦး၊ ချောင်ကျင်းက ဘာသဘောနဲ့ မလိုက်ချင်တဲ့ ဝမ်းလျှံကို ဇွတ်အတင်းခေါ်သွားရတာလဲ”

ဆားလုံက...

“ဒါလည်း ချောင်ကျင်းကို သွားမေးကြည့်ပေါ့”

ကျူးယိထင်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

သို့သော် ခပ်တည်တည်ဖြင့်...

“မင်း မစဉ်းစားတတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ငါပြောပြမယ်၊ ဝမ်းလျှံက အချိန်ဆွဲနေလို့ ချောင်ကျင်းက အမြန်ဆုံး နီးစပ်အောင် ကြိုးစားလိုက်တာပဲ”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၇

သူ၏စကားအဆုံးတွင် ဆားလုံက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ကျူးယိထင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဘာလဲ ငါပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

ဆားလုံက...

“မင်းက ဉာဏ်မကောင်းဘူး၊ ဒါကြောင့် သည်အချိန်မှာ သူတို့ကို သတ်မယ့် လူရွှင်တော် အကြောင်းကိုပဲ သူတို့စိတ်ဝင်စားနေကြမယ်၊ တခြားချစ်ရေးချစ်ရာ ကိစ္စတွေကို စိတ်ဝင်စားကြမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း မတွေးနိုင်တော့ဘူး”

ကျူးယိထင်းက...

“သူတို့က လူငယ်လူရွယ်တွေပဲ၊ ချစ်ရေးချစ်ရာ ကိစ္စတွေကို ဘာကြောင့် စိတ်မဝင်စားရမှာလဲ”

ဆားလုံက...

“ဒါဆိုရင် ပြောစရာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

ကျူးယိထင်းက...

“ဘာဖြောမှာလဲ”

ဆားလုံက...

“သေရေးရှင်ရေး ကိစ္စကို အမှုမထားဘဲ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စကိုသာ ဦးစားပေးနေမယ်ဆိုရင် သည်လူဟာ သေရမှာကို စိုးရိမ်ပူပန်စရာမရှိတာ သေချာလို့ပေါ့”

၉၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျူးယိထင်း နားရှုပ်သွား၏။

“မင်းပြောချင်တာက..”

ဆားလုံက...

“ရှင်းပါတယ်၊ ဘာကိုမှ စိတ်မပူတဲ့ လူဟာ လူ့ရွှင်တော်ပဲ

ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ဟေ”

ကျူးယိထင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့

သည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း)❖ ၉၉

ကျူးယိထင်း၏ရင်ထဲ ဆားလုံကို အထင်ကြီး လေးစားပြီး
ခင်မင်ရင်းနှီးလိုစိတ်များ ထူးဆန်းစွာ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဆားလုံက ဘာကိုမှ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း မရှိဘဲ အေးအေးဆေးဆေး
နေနိုင်သူက လူ့ရွှင်တော်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု သုံးသပ်ပြလိုက်သည်
မဟုတ်ပါလား။

ထိုကဲ့သို့သော လူစားမျိုးကသာ ယခုလို အချိန်တွင် ချစ်ရေး
ချစ်ရာ ကိစ္စများကို စိတ်ဝင်စားနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဝမ်းလျှံတို့လူစုထံ၌လည်း လူ့ရွှင်တော်အဖြစ် လှုပ်ရှားနေသူ
ပါဝင်ကောင်း ပါဝင်နေနိုင်သည်ဟု သူတို့ ရှေးမဆွကပင် တွေးထား
ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်...

ဝမ်းလျှံသည်လည်းကောင်း၊ ချောင်ကျင်းသည်လည်း
ကောင်း လူ့ရွှင်တော် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျူးယိထင်း မတွေးခဲ့ပါ။

ထိုအချက်ကို ဆားလုံက တွေးထားသဖြင့် သူ့ထက် သာ
သွားသည်ကို လက်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

ကျူးယိထင်းက...

“မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဆားလုံက...

“ငါလဲ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ချောင်ကျင်းက လူ့ရွှင်
တော် ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ငါအံ့ဩမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

၁၀၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“သူဟာ လူငယ်လူရွယ်တစ်ယောက် ဆိုပေမယ့် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

မှန်ပေသည်။

ချောင်ကျင်းမှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော ကြေးစားလူသတ်သမား ‘နဂါး’ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျူးယီထင်းက...

“ချောင်ကျင်းက ဝမ်းလျှံကို ဘယ်ခေါ်သွားတာလဲ”

“မင်း မသိဘူးလား”

“သည်လောက်လွယ်တဲ့ ကိစ္စကိုတောင် မင်း မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူးလား”

“ဘာ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“မင်း တော်တော် ကြိုးကျယ်ပါလား”

ဆားလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ အမှန်အတိုင်း ပြောတာ၊ မင်းက လေအိုးဆီက ခွေးပိန်ကို ခဏဌားလိုက်ရင် ဝမ်းလျှံကို ရှာလို့ တွေ့မှာ သေချာတယ်”

“ဒါ..”

“မင်းရဲ့ဆရာက အသုံးမကျတဲ့ မင်းကို ဝမ်းလျှံဆီ ရောက်အောင် ခေါ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဘာ..ဘာပြောတယ်၊ ငါ့ဆရာ မဟုတ်လား”

ကျူးယီထင်း ဒေါပွကာ ဆားလုံအား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

BURMESE
CLASSIC
COM

အတိတ်ကလူတစ်စု(၃-သိမ်း) ❖ ၁၀၁

ဆားလုံ ရယ်မောရင်း လက်ကာပြလိုက်လေသည်။

“ငါက မင်းကို ကျီစားတာပါကွာ”

“မင်း..”

ကျူးယီထင်း မတိုက်ခိုက် ဖြစ်တော့ပါ။

သူက ဆားလုံအား ခင်မင်ရင်းနှီးလိုစိတ် ရှိလာပြီ ဖြစ် သည်။

ထို့အတူ...

ဆားလုံကလည်း ကျူးယီထင်းအား ခင်မင်ရင်းနှီးလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျူးယီထင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဝမ်းလျှံက အဝတ်အစား လဲသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် လေအိုးရဲ့ ခွေးပိန်က အနံ့ခံပြီး လိုက်ရှာနိုင်မှာ သေချာတာပေါ့”

ဆားလုံက...

“ဒါဖြင့် မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကျူးယီထင်း ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ထွက်သွားရာ ဆားလုံလည်း လိုက်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၀၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရှောင်အမျိုးအနွယ်

ကျူးယိထင်းက ဒုတိယအကြိမ် သွားရောက်အကူအညီ
တောင်းလိုက်သောအခါ လေအိုးက ရွေးပိန်သာမက သူကိုယ်တိုင်
လိုက်လံကူညီဖို့ သဘောတူခဲ့လေသည်။

လေအိုးက ဤမြို့ကလေးမှ လမ်းများကို ကောင်းစွာ ကျွမ်း
ကျင်ထားရကား ကျူးယိထင်းတို့ ပိုပြီး အောင်မြင်သွားသည်ဟု ဆို
နိုင်၏။

လေအိုးက ရွေးပိန်နှင့်အတူ ခြေရာခံပေးရာ မကြာမီ မြို့
အနောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

မြို့အနောက်ဘက်တွင် တောင်ကုန်းလေးတစ်ခု ရှိနေလေ
သည်။

ကျူးယိထင်းနှင့် ဆားလုံတို့က ဝမ်းလျှံအား ညတွင်းချင်း

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

လိုက်ရှာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လေအိုးက အိပ်ရေးပျက်သည်ဟု သဘောမထားဘဲ လိုက်
လံကူညီခဲ့သည်မှာလည်း ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းနေ၏။

မြို့ပြင် တောင်ကုန်းလေး အနီးတဝိုက်၌ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
မှောင်မည်းနေသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်ရှိ ကြယ်ရောင်လရောင်ကြောင့်သာ ပတ်
ဝန်းကျင်ကို မသဲမကွဲ တွေ့မြင်နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မနိမ့်မမြင့်လှသော တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ အဆောက်
အဦးတစ်ခု ရှိနေ၏။

သစ်သားဖြင့် အနုပညာမြောက်စွာ ဆောက်လုပ်ထား သည်
ဖြစ်၍ တစ်ချိန်က ကျိကျိတက် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ ပိုင်ဆိုင် ခဲ့သည့်
အဆောက်အဦး ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားလေတော့သည်။

ဤအဆောက်အဦးသည် တစ်ချိန်က နေ့ညမပြတ် လူစည်
ကားခဲ့ပြီး ခမ်းနားထည်ဝါမှု အပေါင်းဖြင့် နေရာယူခဲ့မည့်မှာ သေချာ
နေ၏။

သို့သော်...

ယခုအချိန်၌ကား လူသူစုန်ပစ်ထားသည့် အဆောက်အဦး
ပျက်တစ်ခု ဖြစ်နေချေပြီတကား။

ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမည့်သူ မရှိ၍ အစိုးအကာများပင် ပေါက်
ပြဲပြဲကျနေ၏။

ပြတင်းပေါက်တံခါးများက အောက်သို့ တွဲလောင်ကျနေ
ပြီး အချို့နေရာများ၌ တံခါးရွက် မရှိတော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်

၁၀၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အပေါက်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေ၏။

အဝင်တံခါးမကြီးလည်း ဟာလာဟင်းလင်း ပွင့်နေလေသည်။

မြက်ပင်နွယ်ပင်များမှာ ခြံဝင်းအပြည့် ပေါက်နေပြီး အဆောက်အဦးပေါ်သို့ပင် နွယ်တက်နေကြ၏။

လေအိုး၏ခွေးဝိန်က အဆောက်အဦးထဲ မဝင်ဘဲ လေအိုးဘက်သို့လှည့်ကာ တအင်းအင်း အော်နေ၏။

ကျူးယီထင်းနှင့် ဆားလုံတို့က အဆောက်အဦးပျက်ကြီးအား အကဲခတ်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့၏ရင်ထဲ အတွေးကိုယ်စီ ရှိနေကြ၏။

ချောင်ကျင်းက ဝမ်းလျှံအား ဤနေရာသို့ အမှန်ပင် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါသလော။

ကျူးယီထင်းသည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ လေအိုးကို မေးလိုက်သည်။

“ဒါ ဘယ်သူ့အိမ်လဲကွဲ့”

လေအိုးက...

“သည်နေရာမှာ ပိုင်ရှင်မရှိတာ ကြာပြီ၊ သည်အနီးပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေလဲ သည်နေရာကို မလာဝံ့ကြတာ ကြာပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သရဲခြောက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေလို့ပေါ့”

လေအိုးက ကြက်သီးမွေးညင်း ထပြလိုက်လေသည်။

ကျူးယီထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၅

“မင်းကော ကြောက်တာပဲလား”

လေအိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကြောက်တာပေါ့”

ကျူးယီထင်းက...

“တော်စမ်းပါကွာ၊ သူများ ပြောတိုင်း ကြောက်မနေပါနဲ့၊ သည်အိမ်ကို ဘယ်သူပိုင်ဆိုင်ခဲ့သလဲဆိုတာသိရင် ပြောပြစမ်းပါ”

လေအိုးက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“သည်အိမ်ပိုင်ရှင်ဟာ ရှောင်မျိုးနွယ်က လူတစ်ယောက်ပဲ၊ နေပါဦး၊ အင်း...ဟုတ်ပြီ၊ သူ့နာမည်က ရှောင်စန်းလို့ ခေါ်တယ်”

“ဘာ ရှောင်စန်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ရှောင်စန်း...။

ရှောင်စန်းဟူသော အမည်မှာ ကျူးယီထင်းအတွက် အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် အမည်တစ်ခု ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဆားလုံက...

“မင်းက ရှောင်စန်းကို သိလို့လား”

ဟု မေးလာလေသည်။

ကျူးယီထင်း ချက်ချင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ချောင်ကျင်း ပြောတဲ့ စကားထဲမှာ ရှောင်စန်းဆိုတဲ့နာမည် ပါလာဖူးတာကို သတိထားမိလို့”

ဆားလုံက...

“ဒါဖြင့် ချောင်ကျင်းနဲ့ ရှောင်စန်းတို့က တစ်နည်းတူစွာ ပတ်

၁၆၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သက်နေနိုင်တာပေါ့”

ကျူးယိထင်း အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“အင်း...ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲဆိုတာတော့ ငါ မသိဘူး”

ဆားလုံက လေအိုးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ရှောင်စန်းဆိုတဲ့လူအကြောင်း သိထားသလား

ဗျ”

ဟု မေးလိုက်ရာ လေအိုးက...

“ကျုပ် သိတန်သလောက် သိပါတယ်၊ ဘာများ မေးချင်လို့

လဲ”

“ရှောင်စန်းက ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ”

လေအိုး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်လဲ မပြောတတ်ဘူးဗျ”

ဆားလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်သိချင်တာက ရှောင်စန်းဟာ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး

လုပ်ကိုင်သလဲဆိုတာပါ၊ မင်းမူထမ်းလား၊ ကုန်သည်လား၊ ခါမှ မဟုတ်သိုင်းသမားတစ်ယောက်လား”

လေအိုး ယခုမှ သဘောပေါက်သွားပြီး...

“လက်စသပ်တော့ ခင်ဗျားက သည်လို မေးတာကိုး၊ ကျုပ်

ကြားဖူးတာတော့ ရှောင်စန်းဟာ ကုန်သည်တစ်ယောက်ပဲ”

“ဪ...သူက သည်မြို့မှာ ဆိုင်တွေ ဖွင့်ပြီး...”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး၊ သူက နယ်လှည့်ကုန်သည်ပါ။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

အဖိုးတန်ရှားပါးတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို တစ်နယ်က တစ်နယ် ကူးသန်းသွားလာပြီး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားတဲ့ ကုန်သည်ပါ”

ဆားလုံ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ သူသေသွားတာကော အတော်ကြာပြီလား”

လေအိုးက...

“အင်း... သူသေသွားပြီ ပြောကြပေမယ့် ကျိန်းသေပြောလို့ ရတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက အိမ်ကိုပစ်ပြီး ထွက်သွားတာ နှစ်ပေါင်းအတော် ကြာသွားပြီ၊ တစ်ခေါက်မှ ပြန်မလာတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် လမ်းခရီး တစ်နေရာရာမှာ သေသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောကြတာ၊ ရတနာ ကုန်သည်တွေဆိုရင် လူဆိုးစားပြဲတွေက စားပြတိုက်ပြီး သတ်ပစ် လိုက်ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

ကျူးယိထင်းနှင့် ဆားလုံတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်မိကြ လေသည်။

ဆားလုံက...

“ဒါနဲ့ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ယောက် ယောက်များ သည်မြို့မှာ မရှိကြတော့ဘူးလား”

လေအိုး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိဘူး၊ ဘယ်သူကမှလဲ သည်အဆောက်အဦးကို ထိန်း သိမ်းမှု မရှိဘူး၊ သည်လောက် နှစ်ပေါင်းကြာအောင် ပစ်ခတ်တော့ လုံးဝ ပျက်စီးယိုယွင်းနေတာပေါ့”

၁၀၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဆားလုံသည် လေအိုးအား ဆက်လက်မေးမြန်းနေ၍လည်း
အကြောင်းမတူတော့ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ကျူးယိထင်းဘက်လှည့်ကာ...

“သည်အထဲမှာ ဝမ်းလျှံ ရှိမလား”

ဟဲ့ မေးလိုက်သည်။

ဆားလုံ ဘာမှမပြောပါ။

ကျူးယိထင်းက...

“ဝမ်းလျှံ ရှိမရှိ လောင်းကြေးထပ်ကြမလား”

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

ဆားလုံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မလောင်းဘူး၊ ရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ အထဲဝင်ကြည့်မှ
သိမှာပေါ့၊ ငါက မသေချာတဲ့အလုပ် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး”

ပြောပြီး မီးခတ်ကျောက် အကူအညီဖြင့် မီးခတ်ကာ မီး
တုတ်တစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ရှေ့ဆုံးမှ နေပြီး အဆောက်အဦးပျက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်သွား
လေတော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

အကျဉ်းသား

အဆောက်အဦး အတွင်းဘက်သို့ ရောက်မှ အလွန်ကြီးမား
သော အဆောက်အဦးတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

အဆောက်အဦးအတွင်း ပရိဘောဂ အကျိုးအပျက်များ၊
အုတ်ခဲများ၊ ပင့်ကူပိုးမျှင်အိမ်များဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေ၏။

ကျူးယိထင်းတို့ ဝင်သွားကြရာ ခန်းမကျယ်တစ်ခုသို့
ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ဆားလုံက ထိုခန်းမကျယ်အတွင်းသို့ သတိကြီးစွာ ထားပြီး
လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

ခန်းမကျယ်ထဲ၌ မြက်ပင်ရှည်များပင် ပေါက်ရောက်ပျက်
ရှိပါသည်။

ကျူးယိထင်းတို့သည် မြက်ပင်ရှည်များကြားမှ ကျော်ဖြတ်

၁၁၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သွားလိုက်ကြရာ ဝဲဘက်၌ အခန်းတစ်ခန်း ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုအခန်းထဲမှ မီးရောင်တစ်ချို့ ထွက်ပေါ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျူးယီထင်းနှင့် ဆားလုံတို့ အားတက်သွားကြလေသည်။

ကျူးယီထင်းနှင့် ဆားလုံတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက်...

“ဝုန်း”

နှစ်ယောက်သား ဖြိုင်တူ အခန်းတံခါးအား ကိုယ်စောင်းတိုက်ဖွင့်လိုက်ကြလေသည်။

ဝုန်းခနဲ မြည်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ကျူးယီထင်းနှင့် ဆားလုံတို့မှာ အရှိန်ဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

အခန်းတွင်း၌ မီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။

အခန်းအလယ်ရှိ တိုင်ကြီးတစ်လုံး၌ ဝမ်းလျှံအား ကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည်ကို အထင်းသား တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ဝမ်းလျှံအား အသက်ရှင်လျက် တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ကျူးယီထင်းတို့ ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

သို့သော် သတ်ကြီးစွာထားကာ လှမ်းဝင်လိုက်ကြ၏။

ဝမ်းလျှံ၏ရှေ့၌ စားပွဲတစ်လုံး ရှိနေသည်။

စားပွဲပေါ်၌ ဓားတစ်လက်နှင့် ပန်းကန်တစ်လုံး တင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

အရှေ့ဘက်၌ နတ်စင်တစ်ခု ရှိနေပြီး ဖရောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များဖြင့် ပူဇော်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

အခန်းတွင်း၌ ဖရောင်းတိုင် အလင်းရောင်၊ အမွှေးတိုင် အနိုးအငွေ့များ ပျံ့လွင့်နေပြီး လူသူမတွေ့ရချေ။

ကျူးယီထင်းနှင့် ဆားလုံတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ဝမ်းလျှံထဲသို့ လှမ်းသွားလိုက်ကြ၏။

သူတို့သည် မည်သည့်အန္တရာယ်မှ တွေ့ကြုံရခြင်း မရှိဘဲ ဝမ်းလျှံ အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ဆားလုံက...

“ကြိုးတွေ ဖြည်ပေးလိုက်ပါ”

ကျူးယီထင်းအား ပြောလိုက်သည်။

၁၁၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ကောင်းပြီ”

ကျူးယိထင်းက ဝမ်းလျှံ ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများကို ဖြတ်တောက်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းလျှံသည် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကျူးယိထင်းတို့အား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ကျူးယိထင်းက...

“ခင်ဗျားသိပ်ကြောက်နေသလား၊ ဟဲ့..ဟဲ့၊ မကြောက်ပါနဲ့ တော့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ရောက်လာပြီပဲ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောလို့ ရပါတယ်၊ ကဲ.. ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ဖမ်းထားတာလဲ ပြောပါဦး”

ဝမ်းလျှံက မျက်လုံးဖြူးကြီးများဖြင့် ကြည့်နေပြီး ဘာမှ မပြောချေ။

ကျူးယိထင်းက ဆားလုံကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဆားလုံ ပြူးလိုက်သည်။

“ကြိုးနဲ့ ချည်ထားရုံမကဘူး၊ သွေးကြောပိတ်ခံထားရတာ ဖြစ်မယ်”

ပြောပြီး ဝမ်းလျှံ၏နောက်ကျောကို လက်ဝါးဖြင့် တစ်ချက် ပုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ ဝမ်းလျှံ ညည်းတွားရင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာလေတော့သည်။

သူမသည် အလွန်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသည့်အလား

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး အနီးဆုံး၌ ရှိနေသော ကျူးယိထင်း၏ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ငိုကျွေးလိုက်လေတော့သည်။

ကျူးယိထင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသော်လည်း ဝမ်းလျှံကို အားပေးနှစ်သိမ့်လိုစိတ်ဖြင့် ပြန်လည်ထွေးပွေ့ထားလိုက်မိလေတော့သည်။

သူတို့ကို ကြည့်ပြီး ဆားလုံ ပြူးလိုက်လေသည်။

ကျူးယိထင်းက...

“မငိုပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို အသက်ပေးပြီး စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးကြပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ ရောက်လာမှတော့ ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုတော့ပါဘူး”

ဝမ်းလျှံက မျက်ရည်များသုတ်ကာ ကျူးယိထင်း၏ရင်ခွင်ထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။

ဤကဲ့သို့...

ကျူးယိထင်းမှာ ရင်ထဲ ဟာသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

“ညီမ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်”

ထိုစဉ် ဆားလုံက...

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူ ဖမ်းခေါ်သွားတာလဲ”

ဟု ကြားဝင်မေးလိုက်၏။

“ကျွန်..ကျွန်မ..”

ဝမ်းလျှံသည် တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဆက်၍ မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

၁၁၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျူးယိထင်းက...

“ခင်ဗျားကို ချောင်ကျင်းက ဖမ်းခေါ်လာတာ မဟုတ် လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလျှံ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ကျူးယိထင်းက...

“သူ ဘာကြောင့် ဖမ်းခေါ်လာတာလဲ”

ဝမ်းလျှံက...

“ကျွန်မကို သတ်ပစ်မလို့ပေါ့ရှင်”

“ဘာ..ခင်ဗျားကို သတ်ပစ်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ သတ်ပစ်ရမှာလဲ၊ သူဟာ ခင်ဗျားကို မြတ်နိုး

ပြီး မေတ္တာသက်ဝင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား”

ဝမ်းလျှံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူဟာ အင်မတန် ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့

လူတစ်ယောက်ပါရှင်၊ ကျွန်မကို ချစ်ခင်နှစ်သက် ဟန်ဆောင်နေတာ

ကျွန်မကို သတ်ပစ်ချင်လို့ပါပဲ”

“သူက ဘာကြောင့် ခင်ဗျားကို သတ်ပစ်ချင်တာလဲ”

“သူ..သူဟာ..”

“သူက ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောပါဦး”

ဝမ်းလျှံက ထိတ်လန့်ချောက်ခြားနေသော လေသံဖြင့်...

“သူဟာ လူရွှင်တော် ဖြစ်နေလို့ပါရှင်”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

ထိုစကားကြားလျှင် ကျူးယိထင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ချောင်ကျင်းမှာ ဝမ်းလျှံ ပြောသကဲ့သို့ လူရွှင်တော် အစစ်
အမှန် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

မည်သို့ဆိုစေ...

ဝမ်းလျှံက ချောင်ကျင်းမှာ လူရွှင်တော်ဟု ပြောဆိုနေပြီ
ဖြစ်လေသည်။

သူမက မည်သည့် သက်သေအထောက်အထားဖြင့် ပြော
ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း။

♦ ♦ ♦

၁၁၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လူစားဝင်သူ

လူရွှင်တော်...။

လူရွှင်တော်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ထင်ရှား
ကျော်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူရွှင်တော်မှာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သူသာ
ဖြစ်ရပေမည်။

ဝမ်းလျှံက လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သော ချောင်ကျင်းအား လူရွှင်
တော်ဟု စွပ်စွဲလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သူမ၏စကားမှာ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

မည်သို့ဆိုစေ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် ကျူးယိ
ထင်းတို့ အံ့သြထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

ဆားလုံက...

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၇

“ချောင်ကျင်းဟာ လူရွှင်တော် ဟုတ်လား”

ဝမ်းလျှံက...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“သူ့ကို လူရွှင်တော်လို့ ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ”

ဝမ်းလျှံက...

“ကျွန်မ ရှင်းပြပါ့မယ်”

သူမသည် စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ခေတ္တနေလိုက်ပြီးမှ...

“အမှန်တော့ သူဟာ လူရွှင်တော်ရဲ့သား ဖြစ်ပါတယ်၊
အဖေရဲ့နေရာကို ဆက်ခံပြီး လူရွှင်တော်အဖြစ် လှုပ်ရှားနေတာပါ”

ကျူးယိထင်းက...

“ဒါဆို ချောင်ကျင်းဟာ လူရွှင်တော်ရဲ့သားပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“လူရွှင်တော်ဆိုတာက...”

“သည်အိမ်ပိုင်ရှင် ရှောင်စနိုးပါရှင်”

“ဪ”

ကျူးယိထင်း ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

ဆားလုံက...

“ချောင်ကျင်းက ဘာကြောင့် ရှောင်ကျင်း မဖြစ်ဘဲ ချောင်
ကျင်းလို့ နာမည်ယူထားရတာလဲ”

ဝမ်းလျှံက...

“ဒါကတော့ သူ့ရဲ့ဇာတိရပ်ကို ဖုံးကွယ်ချင်လို့ပါပဲရှင်”

ဆားလုံက အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီး သူသိလိုတာ အ

၁၁၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကြောင်းအရာကို မေးလိုက်ပြန်လေသည်။

“ရှောင်စန်းက သည်အိမ်ပိုင်ရှင်ဆိုတာ သေချာပါတယ် နော်”

“သေချာပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ရှောင်စန်းနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကကော ဘယ်လိုပတ် သက်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

အဓိကကျသော အချက်ကို လျှပ်တပြက် မေးလိုက်လေ သည်။

ဝမ်းလျှံက...

“တစ်ချိန်က ပီကင်းမြို့က ရတနာဆိုင် ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့ ကိစ္စကို ရှင်မေ့နေပြီလားရှင့်”

ဆားလုံ၏ဇနီးကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ပီကင်းမြို့ ရတနာဆိုင်ကြီး ဓားပြ တိုက်ခံရသည့် ကိစ္စကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာလေသည်။

အမှန်တော့...

ပီကင်းမြို့ ရတနာဆိုင်ကြီး ဓားပြတိုက်ခံခဲ့ရသည့် ကိစ္စမှာ ဓားပြကြီးငါးယောက်က အစပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောက၌ ဆိုးသွမ်းနေသော ဓားပြငါးယောက်သည် ပီကင်းရတနာဆိုင်ကြီးအား ဓားပြတိုက်ရန် တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်း မစွမ်းသာဖြင့် ငါးယောက်မိတ်ဖွဲ့လိုက်ကြလေသည်။

ထို့အပြင် ပို၍ သေချာခိုင်မာစေရန် ထူးဆန်းသော လူရွှင် တော်ကို စည်းရုံးလိုက်ကြ၏။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

လူရွှင်တော်က ထင်ရာစိုင်းနေသူ ဖြစ်ရကား ကြောက်စရာ ကောင်းသော အနက်ရောင်သိုင်းသမား လူဆိုးဓားပြကြီးတစ်ဦး အဖြစ် အများက သတ်မှတ်ထားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဓားပြကြီးငါးယောက်သည် လူရွှင်တော်နှင့်အတူ ပီကင်း ရတနာဆိုင်ကြီးအား ဓားပြတိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဓားပြမှ အောင်မြင်ခဲ့ပြီး အဖိုးတန် ရွှေငွေကျောက်မျက် ရတနာများ ရရှိခဲ့ကြလေသည်။

ထို့နောက်...

ဓားပြကြီးငါးယောက်နှင့် လူရွှင်တော်တို့၏ သတင်းမှာ သိုင်း လောကမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။

ထို့အတူ...

ဓားပြတိုက်ရာ၌ ပါသွားသော ရွှေငွေကျောက်မျက်ရတနာ များလည်း ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လေတော့သည်။

ယခု...

လူရွှင်တော်မှာ ရှောင်စန်းဆိုသူ ဖြစ်နေသည်။

လူရွှင်တော်(ဝါ)ရှောင်စန်းက မည်သည့်နေရာ၌ ရောက်ရှိ နေပါသနည်း။

ဆားလုံက ဝမ်းလျှံအား မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ရတနာဆိုင်ကို ဓားပြတိုက်တဲ့ အထဲမှာ ရှောင်စန်း မရှိဘဲ အပြင် ရတနာတွေ ရသွားပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ဓားပြကြီးငါးယောက် အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာကောဗျာ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

၁၂၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်းလျှံက...

“အဆင်မပြေကြတာ မှန်ပါတယ်ရှင်”

ဆားလုံက...

“ဘယ်လို အဆင်မပြေကြတာလဲ”

ဝမ်းလျှံက...

“ဓားပြတိုက်လို့ ပစ္စည်းတွေ ရလာတဲ့အခါ ဓားပြကြီးငါးဖော် ဟာ ရှောင်စန်းကို ရှင်းပစ်ဖို့ စီစဉ်ထားခဲ့ကြတာပေါ့၊ ဒါကို လူရွှင်တော် က သိသွားတော့ ရတနာတွေကို ယူပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ဓားပြကြီးငါးယောက်က သူ့ကို တွေ့အောင် လိုက်ရှာပြီး သတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်လေ”

သူမက အတိအကျ ပြောနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆားလုံ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ရတနာပစ္စည်းတွေကို ဓားပြကြီးငါးယောက်က ခွဲဝေယူ လိုက်ကြတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲဗျ”

ဝမ်းလျှံ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ဒါပေမယ့် တကယ် အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာတွေ ကိုတော့ လူရွှင်တော်က ဝှက်ထားလို့ မရခဲ့ကြဘူးလေ၊ အမှန်ဆိုရင် သေတ္တာတစ်လုံးမှာ ဝှက်ထားတဲ့ အဲသည် ရတနာတွေကမှ အဖိုးတန် တာပါ”

ဆားလုံက မေးလိုက်ပြန်သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၁

“ရတနာသေတ္တာ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာကော ချောင် ကျင်း သိသလား”

ဝမ်းလျှံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မသိဘူး ထင်တယ်၊ သူသိထားရင် ကျွန်မတို့ကို ဒုက္ခ မပေးဘဲ တစ်နေရာရာ ထွက်သွားမှာပေါ့ရှင်”

ဆားလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ထားပါတော့လေ၊ ချောင်ကျင်းဟာ လူရွှင်တော်ရဲ့သားဆို တော့ ချောင်ကျင်းအစစ်က ဘယ်ကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာကော သိသလားဗျာ”

ဝမ်းလျှံက...

“ရှောင်ကျင်းက သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီး ချောင်ကျင်း အဖြစ် ဟန်ဆောင်ခဲ့တာ၊ ချောင်ကျင်းရဲ့နေရာကို ဝင်ခဲ့တာ”

“ဪ”

ဆားလုံ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သော်လည်း တကယ်တမ်း စဉ်းစားရကြပ်နေပါသည်။

ဝမ်းလျှံ ပြောသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် အဖြစ်အပျက်များက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားပြီဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

သို့သော် ပို၍ ရှုပ်ထွေးသွားသည်ဟု ဆားလုံ ယူဆနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလျှံက ချောင်ကျင်း အကြောင်းကို ခရေစေ့တွင်ကျ သိ ရှိနေသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ဆားလုံက ဝမ်းလျှံကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

၁၂၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“သည်အကြောင်းတွေကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ ပြောပြပါဦးလားဗျာ”

ဝမ်းလျှံက...

“ဒါ ချောင်ကျင်းကိုယ်တိုင် ပြောပြလိုပါရှင်”

“ဒါဖြင့် ချောင်ကျင်းက သည်ကိစ္စကို အစကတည်းက သိပြီးသားပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်တုန်းက ပြောပြတာလဲ”

ဆားလုံက တစ်ခုပြီးတစ်ခု မေးနေ၏။

ဝမ်းလျှံကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေကြားနေ၏။

“ကျွန်မတို့မိဘတွေနဲ့ ရှောင်စန်းဆိုတဲ့လူ တစ်ချို့က ပြဿနာ ဖြစ်ဖူးတယ်ဆိုတာ ညနေတုန်းက ပြောပါတယ်၊ ပြီးတော့ ရှောင်စန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းကို စုံစမ်းမယ်ဆိုပြီး သည်နေရာကို ခေါ်လာခဲ့တာပါ”

ဆားလုံက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်၍ ဝမ်းလျှံကို မေးလိုက်လေသည်။

တဖန်...

“အခု သူ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ဝမ်းလျှံက အနောက်ဘက်သို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“အနောက်ဘက်ကို ထွက်သွားပါတယ်၊ ကျွန်မပြောတာ မယုံရင် နတ်စင်ရှေ့မှာ သွားကြည့်ပါရှင်”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ကျူးယီထင်း

က...

“နတ်စင်ရှေ့မှာ သွားကြည့်ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဘာကို သွားကြည့်ရမှာလဲ ပြောပါဦး”

“သွားကြည့်ရင် သိရပါလိမ့်မယ်ရှင်”

ဤတွင် ကျူးယီထင်းနှင့် ဆားလုံတို့နှစ်ယောက် နတ်စင်ရှေ့သို့ ပြိုင်တူ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

နတ်စင်မှာ မကြီးလွန်း မငယ်လွန်းသော နတ်စင်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

နတ်စင်ရှေ့၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် အရက်ပန်းကန် ချထားလေသည်။

အမွှေးတိုင် ထွန်းညှိထားသည်မှာ တစ်ဝက်ခန့်သာ ကုန်သေးသဖြင့် အချိန် မကြာလှသေးကြောင်း သိသာနိုင်ပေသည်။

ထို့အပြင် နတ်စင်ရှေ့ ခုံတန်းပေါ်၌ ပျဉ်ပြားတစ်ချပ် ထားရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

ပျဉ်ပြားပေါ်၌ ချောင်ကျင်း၊ ဝမ်းလျှံ၊ စုတုအင်း၊ ကွမ်းကြိုးအင်းနှင့် ကျင်းဟန်တို့၏အမည်များ ရေးထား၏။

ကွမ်းကြိုးအင်းနှင့် ချောင်ကျင်းဟူသည့် အမည်များကို ကြက်ခြေခတ်ထားလေသည်။

ထိုကြက်ခြေခတ်များကား အဓိပ္ပါယ် ရှိနေသည်။

ဆားလုံ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

ချောင်ကျင်းနှင့် ကွမ်းကြိုးအင်းတို့ သေဆုံးသွားကြပြီ ဆို

၁၂၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သည့်သဘော ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကျင်းဟန်၏အမည်၌ ကြက်ခြေခတ်ထားခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဆားလုံ မျက်မှောင်ကုပ်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူကဲ့သို့ ပျဉ်ချပ်ကလေးပေါ်မှ အမည်များအား စိုက်ကြည့်နေသည့် ကျူးယိထင်းကို မေးလိုက်လေသည်။

“ကျင်းဟန်က အသက်ရှင်နေသေးတဲ့ သဘောလား”

ကျူးယိထင်း ဘာမှမပြောပါ။

ဝမ်းလျှံက...

“ကျွန်မလဲ မသိဘူးရှင့်၊ ဦးလေးကျင်းဟန် အကြောင်းပြောတာ မကြားရဘူး”

ဆားလုံ အံ့သြသွား၏။

ကျင်းဟန်က ပျောက်ဆုံးနေသည်။

သေသည် ရှင်သည် မသိရပါ။

ကျင်းဟန် အသက်ရှင်နေသေးသည်ဆိုလျှင် မည်သည့် နေရာ၌ ရောက်ရှိနေပါသနည်း။

ဆားလုံ စဉ်းစားရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်လေသည်။

ချောင်ကျင်းက ဝမ်းလျှံကို ဖမ်းဆီးထားသကဲ့သို့ ကျင်းဟန်ကိုလည်း ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခု...

ဝမ်းလျှံအား ခဏထားပြီး ကျင်းဟန်သံသို့ သွားခြင်း ဖြစ်နိုင်

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၅

ပေသည်။

ကျူးယိထင်းလည်း ဆားလုံကဲ့သို့ တွေးမိထားဟန် ရှိလေသည်။

ကျူးယိထင်းက...

“မင်းက ဝမ်းလျှံကို စောင့်နေ၊ ငါ သူ့နောက်ကို လိုက်သွားမယ်”

ဆားလုံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်း သည်မှာ စောင့်နေပါ၊ ငါလိုက်သွားမယ်”

“ငါက သူ့ကို နည်းနည်းပါးပါး ဆုံးမပြီး ခေါ်လာမယ်ဆိုတာ မင်း မယုံဘူးလား”

“မင်းက သူ့ကို ယှဉ်နိုင်လို့လား”

ကျူးယိထင်း အံ့တင်းတင်းကြိတ်လိုက်လေသည်။

“ငါက သူ့ကို ဘာကြောင့် မဆုံးမနိုင်ရမှာလဲ”

ဆားလုံက မျက်လုံးမှိတ်ပြလိုက်သည်။

“မင်းစောင့်နေတာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်”

ကျူးယိထင်းက...

“ဘာလဲ မင်းက ငါ့ထက်အရင်ဦးအောင် သွားမယ်လို့ ကြံစည်နေတာပေါ့လေ”

“မင်း ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

ကျူးယိထင်း မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ထက် ဦးအောင် ရတနာတွေကို လူအမှုခွဲပေါင်းများပြီ၊ သည်တစ်ခါ မရတော့ဘူး မှတ်ထား”

၁၂၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပြောပြီးသည်နှင့် လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ဆားလုံက လေအိုးဘက် လှည့်ကာ...

“ကဲ...ခင်ဗျားပဲ စောင့်နေလိုက်ပေတော့”

ဟု ပြောပြီး ကျူးထင်းယိ နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

လေအိုး ထိတ်လန့်သွား၏။

“ဟာ...မလုပ်နဲ့၊ ကျုပ် မနေရဲဘူး”

သူက အော်ပြောလိုက်သော်လည်း ဆားလုံနှင့် ကျူးယိ ထင်းတို့မှာ ပြေးလွှားပျောက်ကွယ်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

◆ ◆ ◆

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၇

အပြိုင်အဆိုင်

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေသည်။

ကျူးယိထင်းတို့က အဆောက်အဦး အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

အပြင်ဘက်၌ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများက လေဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာသောအခါ တုန်ရှုပ်ကြသကဲ့သို့ လှုပ်ယမ်းသွားလေသည်။

သတ္တိနည်းသူများအတွက် အလွန်ထိတ်လန့်စရာကောင်းသည့် နေရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဆားလုံနှင့် ကျူးယိထင်းတို့ကား သတ္တိနည်းသူများ မဟုတ်ကြပါချေ။

သို့သော်...

သူတို့နှစ်ယောက်၏စိတ်ထဲ မသုံးမသန့် ဖြစ်နေကြပါတော့သည်။

မှောင်မည်းနေသော မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကြားမှ ချောင်

၁၂၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျင်းက ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီး တိုက်ခိုက်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့အပြင်...

သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှလည်းကောင်း၊ အဆောက်အဦးပျက်ခေါင်မိုးပေါ်မှလည်းကောင်း ခုန်ချကာ အလစ်တိုက်ခိုက်လာနိုင်သေး၏။

ထို့ကြောင့် ဆားလုံတို့ သတိကြီးစွာ ထားနေရတော့သည်။

အမှန်တော့ သူတို့အား တိုက်ခိုက်လာခြင်းထက် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဝမ်းလျှံအား တိုက်ခိုက်မည်ကို ဝံ့၍ စိုးရိမ်ပူပန်နေကြလေသည်။

ဆားလုံက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

“ဝမ်းလျှံကို သည်အတိုင်း ထားခဲ့လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ဟု ကျူးယိထင်းကို မေးလိုက်လေသည်။

ကျူးယိထင်းက...

“ဒါတော့ ငါလဲ ဘယ်ပြောတတ်မလဲ”

ဆားလုံ မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ကျူးယိထင်းအား အပြစ်တင်လိုက်လေသည်။

“မင်းကို ကြည့်ရတာ ဝမ်းလျှံ သေသွားရင်တောင် ဝမ်းနည်းမယ့်ပုံ မရဘူး”

ကျူးယိထင်းက...

“ငါ့ကို အပြစ်ပြောဖို့ချည်းပဲ ကြည့်နေတာကိုး”

“ငါက အပြစ်ပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၉

“ဒါ အပြစ်ပြောတာကွ၊ ချောင်ကျင်းကသာ ဝမ်းလျှံကို သတ်ပစ်ချင်တယ်ဆိုရင် ငါတို့ အသက်ရှင်လျက် ဘယ်လိုလုပ် တွေ့နိုင်တော့မှာလဲ”

ဆားလုံ ငိုငိုသွားလေသည်။

မှန်ပေသည်။ ချောင်ကျင်းကသာ ဝမ်းလျှံအား သတ်ပစ်လိုပါက သူမအား အသက်ရှင်လျက် တွေ့ရမည် မဟုတ်တော့ပါ။

ယခုတစ်ကြိမ် ကျူးယိထင်းက သူ့ထက် သာသွားပြီးဟု တွေးကာ ဆားလုံ ပြုံးလိုက်လေသည်။

သို့တိုင် အလျော့မပေးလိုသဖြင့်...

“သည်လို ကျိန်းသေပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ငါတို့ အရောက်မြန်လို့ သူ အချိန်မရဘဲ ထွက်ပြေးသွားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ကျူးယိထင်း ခဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ဒါတော့ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သူအပြင်ထွက်နေတုန်း ငါတို့ ရောက်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဆားလုံက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုအချိန်မှာ ချောင်ကျင်းက ဝမ်းလျှံကို သတ်ပစ်ဖို့ စဉ်းစားနေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျူးယိထင်းက...

“ဒါဆိုလဲ မင်းသွားပြီး စောင့်ရှောက်နေလိုက်ပါလား”

ဆားလုံ ခန့်လိုက်သည်။

“ဝမ်းလျှံကသာ ငါ့ကို သဘောကျမယ်ဆိုရင် မင်းသည်လို

၁၃၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပြောနေစရာတောင် လိုမှာ မဟုတ်ဘူး”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ငြင်းခုံနေကြသကဲ့သို့ ချောင်ကျင်းအား မည်သည့်နေရာ၌ လိုက်လံရှာဖွေရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေကြ၏။

ကျူးယီထင်းက... အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက်...

“တို့နှစ်ယောက် သည်အတိုင်း နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆားလုံက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အပေးအယူတစ်ခု လုပ်မှ ဖြစ်မယ်”

“ဘာကွ”

“လူဆိုးဖမ်းတဲ့အခါ ဆုငွေ ရနိုင်တဲ့အပြင် လူဆိုးဆီက ရတာ နာပစ္စည်းတွေကိုလဲ ရနိုင်သေးတယ် မဟုတ်လား”

ဆားလုံ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

“မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

ကျူးယီထင်းက...

“အေး...မင်းနဲ့ ငါ ငြင်းခုံနေရင် ဘာမှမရဘဲ လက်လွှတ် လိုက်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ရသမျှ ပစ္စည်းအားလုံးကို တစ်ယောက် တစ်ဝက် ခွဲဝေယူကြမယ်၊ ငါ ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါ တယ်”

ဆားလုံ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် လူဆိုးဖမ်းလို့ ရတဲ့ ဆုငွေကော”

အတိတ်ကလူတစ်စု(၃-သိန်း) ❖ ၁၃၁

ကျူးယီထင်းက...

“ဒါလဲ တစ်ယောက်တစ်ဝက်ပေါ့”

ဆားလုံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မဖြစ်သေးဘူးကွ”

ကျူးယီထင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

“ဪ...မင်းက သဘောမတူဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆားလုံက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ယခုတလော လူဆိုးများထဲမှ ရရှိခဲ့သော ပစ္စည်းများမှာ တစ်ချိန်က သူ့ဖခင်၏ရတနာဆိုင်မှ ချေးပြတိုက်ခံရသည့် ပစ္စည်းများ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ချေးပြတိုက်သူများက ကုန်သည်များထံ၌ ရောင်းချခဲ့ကြ သည်။

ကုန်သည်များအား အခြားချေးပြများက လုယက်တိုက်ခိုက် ခဲ့ကြပြီး အခြားကုန်သည်များထံ ရောင်းချကြသည်။

ဤသို့ဖြင့်...

တစ်လက်မှတစ်လက် တစ်ဆင့်မှတစ်ဆင့် ကူးပြောင်းသွား ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဆားလုံက လူဆိုးများထဲမှ ရရှိသော ပစ္စည်းများထဲမှ ဆွဲ အတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကိုယူကာ ကျန်ပစ္စည်းများကို ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများအား ဝေငှပေးခဲ့လေသည်။

၁၃၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျူးယိထင်းအား ထိုအကြောင်း ပြောပြ၍ မဖြစ်ပါ။

ကျူးယိထင်းက ယုံကြည်စည်မဟုတ်သည့်အပြင် သူ့အား လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ဆားလုံ တွေးတောစဉ်းစားနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျူးယိထင်းက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်...

“ဘာလဲ မင်းက တစ်ယောက်ထဲ အပိုင်စီးဖို့ ကြံစည်နေတာ လား”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

ဆားလုံက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ကျူးယိထင်းက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ၊ မင်းလို တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ် ရှိတဲ့လူနဲ့ ဘယ် တော့မှ မိတ်ဆွေ မဖြစ်ချင်ဘူး”

ဟု ပြတ်သားစွာ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ဆားလုံ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်ပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျူးယိထင်းလည်း မည်သို့ ဆက်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံက ညဉ့်ယံကို ထိုးဖောက်ထွက်ပေါ် လာလေတော့သည်။

ဆားလုံနှင့် ကျူးယိထင်းတို့ ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(၃-သိန်း) ❖ ၁၃၃

အဆောက်အဦးထဲ၌ ဝမ်းလျှံ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ လား။

ဆားလုံနှင့် ကျူးယိထင်းတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြ သည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ပြေးလွှားသွားကြလေ တော့သည်။

လေအိုးက အဆောက်အဦးပျက်ထဲ၌ မနေခဲ့လိုပါချေ။

သို့သော် ကျူးယိထင်းတို့က ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်ရာ လိုက် သွား၍ မရသဖြင့် နေရစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဝမ်းလျှံက ငြိမ်နေ၏။

လေအိုးက သူမအား စကားပြောဖို့ မကြိုးစားပါ။

သူလည်း ငြိမ်နေလိုက်၏။

ထို့ပြင် အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားပြီးနောက် ညင် သာပေါ့ပါးသော ခြေသံအချို့ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လေအိုးက ကျူးယိထင်းတို့ ပြန်ရောက်လာပြီ ထင်မှတ်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ချောင်ကျင်းက ပြန်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ လိုက်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လေအိုး အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက် ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၁၃၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ချောင်ကျင်း ခဲ့ပြီးပြီလို့လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သေချင်လို့ လာခဲ့တာပဲ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းယင်း ပလွေတချောင်း အသုံးပြုကာ လေ
အိုးကို ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ရပ်လိုက်”

ကျူးယိထင်းနှင့် ဆားလုံတို့ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြလေ
သည်။

“သွားခမ်း”

ချောင်ကျင်းက ပလွေကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“သတိထား”

ကျူးယိထင်းက ဆားလုံကို သတိပေးလိုက်သည်။

ဆားလုံက ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးသွားပြီး ချောင်ကျင်းကို ဟန့်တား
တိုက်ခိုက်လိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဆားလုံသည် ကျူးယိထင်း၏သတိပေးသံကြောင့် ကယျာ
ကယာ ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းနဲ့ လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

“ဝှစ်...ဝှစ်”

ချောင်ကျင်း၏ပလွေ အပေါက်ကလေးများမှ အဆိပ်အပ်
ကလေးများ ပစ်လွှင့်လာလေသည်။

ကျူးယိထင်းက သတိမပေးလျှင် ဆားလုံက အမှုမထားဘဲ
ဆက်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင် ချောင်ကျင်း၏ အဆိပ်အပ်ကလေး
များမှာ ဆားလုံအား ကျိန်းသေ ထိမှန်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

ဆားလုံ အချိန်မီ ရှောင်တိမ်းလိုက်ခြင်းကြောင့် အဆိပ်အပ်

ကလေးများ၏ အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်သွားလေတော့သည်။

ချောင်ကျင်း ဒေါသထွက်သွားသည်။

နောက်ထပ် အဆိပ်ကလေးများကို ထုတ်မသုံးတော့ဘဲ
ပလွေကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ရပ်”

ပလွေထိပ်ဖျားမှ သံဆူးချွန်တစ်ခု တိုးထွက်လာ၏။

ထိုဆူးချွန်မှာ တစ်လက်ခန့် ရှိပြီး နောက်ပိုက်၌ ကွင်းတစ်ခု
ရှိကာ သံမဏိကြိုးမျှင်ဖြင့် ချည်နှောင်ထားလေသည်။

သံဆူးချွန်သည် ပလွေထိပ်ဖျားမှ တိုးထွက်ကာ ဆားလုံထံ
သို့ ပစ်လွှင့်လာလေသည်။ ကျူးယိထင်းက...

“လည်ပင်းကို သတိထား”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ဆားလုံ မပေါ်ဆင့်တော့ပါ။

ကျူးယိထင်း၏စကားကို နားထောင်လိုက်၏။

ချက်ချင်းပင် ခေါင်းငုံ့ကာ နောက်ကျွမ်းပစ် ရှောင်တိမ်း
လိုက်လေသည်။

“ဇွ”

သံမဏိကြိုးမျှင်ဖြင့် သွယ်တန်းထားသော သံဆူးချွန်က ဝီ
ခနဲမြည်ကာ ဆားလုံ၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ဖြတ်ကျော်သွားလေတော့
သည်။

ချောင်ကျင်း ပိုပြီး ဒေါသထွက်သွား၏။

၁၃၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“သိကြသေးတာပေါ့”

ကြိုးဝါးရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေဆောင်၍ အပေါ်ခုန်တက်ကာ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“သတိထား၊ ဖိနပ်အောက်မှာ ဓားဝှက်ထားတယ်”

ကျူးယီထင်း သတိပေးလိုက်ပြန်လေသည်။

ဆားလုံ ထိတ်လန့်သွား၏။

ချောင်ကျင်းက အဆက်မပြတ် ကန်ကျောက်ရင်း ဖိနပ်အောက်၌ ဝှက်ထားသော ဓားကို အသုံးပြုလိုက်ရာ ဆားလုံ ကြိုးစားရှောင်တိမ်းပါသော်လည်း လျှို့ဝှက်ဓားချက်ထိကာ...

“ဗွေ”

အင်္ကျီရင်ဘတ်ရှေ့မှာ စုတ်ပြီသွားတော့သည်။

ချောင်ကျင်းက သူ၏တိုက်တွက်ထဲ ထိရောက်မှု မရှိသေးကြောင်း တွေ့ရလျှင်...

“သည်တခါ အဆိပ်ကို သတိထား”

ဟု သူကိုယ်တိုင် အော်ပြောရင်း ပလွေကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။ ရုတ်တရက် ကျူးယီထင်း၏ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“သည်တခါ ဂရုမစိုက်ဘဲ နေလို့ ရပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဆားလုံ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ချောင်ကျင်းက အဆိပ်သုံးမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ကာ ဆားလုံ ရှောင်တိမ်းသွားပါက အပေါ်စီးယူပြီး ဖိ၍ တိုက်ခိုက်လိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ကျူးယီထင်း သတိပေးသည့်အတိုင်း ဆားလုံက

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုသည့်အပြင် ပြန်လည်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရာ ချောင်ကျင်း ဗျာများသွားရတော့သည်။

မတိုက်ခိုက်ဝံ့တော့ဘဲ ဒရောသောပါး နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လိုက်ရလေတော့သည်။

ဆားလုံ ဝမ်းသာသွား၏။

ချောင်ကျင်း နောက်သို့ လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ချောင်ကျင်းက...

“အဆိပ်အပ်ကို ရှောင်ကြည့်စမ်း”

ဟု အော်ပြောလာလေသည်။

ကျူးယီထင်းကလည်း...

“သည်တခါတော့ ရှောင်မှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဝစ်..ဝစ်..ဝစ်”

ချောင်ကျင်း၏ပလွေပေါက်ကလေးများမှ အဆိပ်အပ်များ ပစ်လွှင့်လာတော့သည်။

သို့သော် ဆားလုံက အနီးရှိ ထိုင်ခုံတစ်ခုကို ယူပြီး ကာကွယ်ထားလိုက်ခြင်းကြောင့် အဆိပ်အပ်ကလေးများ လိုရာမရောက်တော့ဘဲ ထိုင်ခုံ၌ တဖျောက်ဖျောက် စိုက်ဝင်သွားတော့သည်။

ချောင်ကျင်းက နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး အသုံးပြုကာ အဆိပ်ကုန် တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီးနောက် အရှိန်လျော့ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျူးယီထင်းက...

၁၃၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“သည်တခါ ငါ့အလှည့်”

ဟု အော်ပြောကာ ကိုယ်တိုင် ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
တော့သည်။

“သွားစမ်း”

ဆားလုံကလည်း ထိုင်ခံဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

ချောင်ကျင်းမှာ နှစ်ဘက်ညှပ်ကာ တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရ
သဖြင့် အခက်ကြုံသွားလေသည်။

သို့သော် တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူပီပီ ကျူးယိ
ထင်း၏တိုက်ကွက်ကို ဦးစားပေး ရှောင်တိမ်းပြီးနောက် ပစ်လွှင့်လာ
သော ထိုင်ခုံကို ခြေထောက်နှင့် ကန်ကျောက်ကာ အရှိန်ဖြင့် အပြင်
ဘက်သို့ ခုန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဆားလုံက...

“မင်းက ဝမ်းလျှံကို ကြည့်ထား၊ ငါလိုက်သွားမယ်”

ကျူးယိထင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းစောင့်နေ ငါလိုက်သွားမယ်”

ဆားလုံက...

“ငါက မင်းထက် ကိုယ်ဖော့ပညာတော်တယ်၊ ငါလိုက်သွား
မှ ဖြစ်မယ်”

“အေး...ငါက မင်းထက် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်တာပေါ့၊
ဒါကြောင့် ငါလိုက်သွားမှ ဖြစ်မှာ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကိုယ်ရည်သွေးကာ ငြင်းခုန်
နေကြတော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၉

ဆားလုံက...

“ငါသွားမယ်၊ ပြန်လာမှပဲ မင်းကို ကျေးဇူးတင်စကားပြော
တော့မယ်”

ကျူးယိထင်းက...

“ငါ့ကို ဘာမှ ကျေးဇူးတင်စရာမလိုဘူး၊ ငါ့ကို မနှောင့်
ယှက်ရင် ပြီးတာပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် ငြင်းခုန်နေစဉ်မှာပင် ချောင်ကျင်းက
ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ကျူးယိထင်းနှင့် ဆားလုံတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြ၏။

ချောင်ကျင်း လွတ်မြောက်သွားသည်မှာ မင်းကြောင့် ငါ့
ကြောင့်ဟု အပြစ်တင်နေရင်းမှ...

“ချောင်ကျင်းက ဝမ်းလျှံကို ဒုက္ခပေးလို့ မရဘူးဆိုရင်
နောက်တစ်ယောက်ကို သွားပြီး ဒုက္ခပေးမှာ သေချာတယ်”

ဆားလုံ၏စကားကြောင့် ကျူးယိထင်းက...

“ဘယ်သူလဲ”

“စုတုအင်းပေါ့”

“ဘာကွ”

“စုတုအင်းကလဲ မားပြကြီးငါးယောက်ထဲမှာ ပါဝင်နေတာပဲ

၁၄၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မဟုတ်လား”

“ဒါဆို..”

ထိုစဉ် ဝမ်းလျှံက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မအတွက် ပူစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဦးလေး စုတုအင်းဆီကို အမြန်ဆုံးသွားပြီး အကူအညီပေးကြပါရင်”

ဆားလုံက...

“ကောင်းပြီ”

ဟု သဘောတူလိုက်သည်။ ကျူးယီထင်းက...

“လေအိုး၊ ခင်ဗျားက ညီမလေးဝမ်းလျှံကို ခင်ဗျားရဲ့ဆိုင်ကို

ခေါ်သွားပြီး စောင့်ရှောက်ထားလိုက်ပါဗျာ”

ဟု ပြောကာ ဆားလုံ နောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

လေအိုးက...

“ဒုက္ခပါပဲ”

ခေါင်းကုပ်ကာ ညည်းတွားလိုက်လေတော့သည်။

ကျူးယီထင်းနှင့် ဆားလုံတို့သည် ဝမ်းလျှံအား စောင့်ရှောက်ရန် လေအိုးကို တာဝန်ပေးကာ စုတုအင်း၏အိမ်သို့ ထွက်သွားကြလေသည်။ လမ်းတွင်...

“စုတုအင်းဟာ တစ်ချိန်က ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ဓားပြကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကြောင့် သူ့ကိုလဲ သိပ်ပြီး မယုံရဘူး”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၁

ကျူးယီထင်းက ပြောလိုက်၏။

ဆားလုံက...

“မင်းရဲ့သဘောက”

ကျူးယီထင်းက...

“ချောင်ကျင်းနဲ့ စုတုအင်းတို့ ပတ်သက်ဆက်နွှယ်စရာ အကြောင်းလဲ ရှိနေတယ်၊ ငါတို့ သူ့အိမ်ကို သည်အတိုင်း ဝင်သွားရင် အစောင့်တွေက ရှိသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ပြဿနာ ဖြစ်တာ မတွေ့ရရင် သူ့အိမ်ထဲကို တိတ်တဆိတ် ခိုးဝင်တာ ကောင်းမယ်”

“မင်းသဘောပဲ”

ဆားလုံ သဘောတူလိုက်သည်။

ထို့နောက် စုတုအင်း၏ ခြံဝင်းသို့ ရောက်လျှင် ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်း အစောင့်များ မသိအောင် နံရံကို ကျော်ကာ တိတ်တဆိတ် ခိုးဝင်လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် စုတုအင်းကို တိတ်တဆိတ် လိုက်ရှာလိုက်ကြလေသည်။ စုတုအင်း ပျောက်ဆုံးနေ၏။

ခြံစင်းအတွင်း၌လည်းကောင်း၊ အိမ်ထဲ၌လည်းကောင်း ပြဿနာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို မတွေ့ရပါ။

“စုတုအင်းလဲ မတွေ့ရဘူး”

“ချောင်ကျင်းကလဲ သည်နေရာကို ရောက်လာပုံ မရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါတို့ သည်မှာ ဆက်နေလဲ အကြောင်းမထူးဘူးသွားစို့”

“ကောင်းပြီ”

၁၄၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နှစ်ယောက်သား ပြန်ထွက်သွားကြရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ်...

မြေအောက်မှ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံနက်ကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

လျှို့ဝှက်မြေအောက်ခန်းထဲ၌ ကျင်းဟန် ဖမ်းဆီးခံနေရလေသည်။

နှိပ်စက်ညှင်းပန်းခံရသဖြင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ တစ်စထက်တစ်စ ပို၍ များပြားလာလေသည်။

ကျင်းဟန်မှာ နှိပ်စက်ခံရသည့် ဝေဒနာကြောင့် သတိလစ်မေ့မျောသွားလေသည်။

ထိုစဉ် မြေအောက်ခန်းသို့ ရွှေရောင်ဝတ်ထားသူနှင့် သူ၏လက်ရုံးနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

လူသန်ကြီးများက ကျင်းဟန်ကို ရေနစ်ကာ သတိရအောင် ပြုလုပ်ပေးလိုက်ကြ၏။

ကျင်းဟန် စူးစူးဝါးဝါး အော်မြည်ကာ သတိရလာသည်ကို မြင်လျှင် ရွှေရောင်ဝတ်ထားသူ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျင်းဟန်၊ မင်းခေါင်းမာနေတုန်းပဲလား”

ကျင်းဟန်မှာ သူ့အား ဖမ်းဆီးနှိပ်စက်သူမှာ မည်သူမည်ဝါ

အတိတ်ကလူတစ်စု(၃-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

ဖြစ်ကြောင်း သိရှိထားပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုလူက မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို ချွတ်ပြခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူမှာ ချောင်ကျင်း မဟုတ်ဘဲ ဓားပြကြီးငါးယောက်၏ ခေါင်းဆောင် စုတုအင်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ကွမ်းကြိုးအင်းကတော့ ဘယ်သူ့ လက်ချက်မှန်း မသိဘဲ သေသွားပြီ၊ မင်းကော”

စုတုအင်းက ပြောရာ ကျင်းဟန်က...

“ခင်ဗျားလက်ချက်ပဲ မဟုတ်လား”

စုတုအင်းက...

“ကျုပ် မဟုတ်ဘူး၊ လူရွှင်တော်ရဲ့ လက်ချက် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဘာပြောတယ် လူရွှင်တော်က ခုထိ အသက်ရှင်နေသေးတယ် ဟုတ်လား”

“မင်းတို့ လွှတ်ပေးခဲ့တာကိုး”

“ဘာဗျ”

“မင်းနဲ့ ဝမ်းကြိုက လွှတ်ပေးလိုက်တာပဲလေ”

“ခင်ဗျား...”

စုတုအင်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က ပီကင်းရတနာဆိုင်ကို ဓားပြတိုက်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့ရာမှာ ကျုပ်တို့ချည်းပဲ မဖြစ်လို့ လူရွှင်တော်ကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့ရတယ်၊ ဓားပြတိုက်ပြီး ရတနာတွေရတော့ လူရွှင်တော်ကို သုတ်သန့်ဖို့ စီစဉ်ထားတာ”

မှန်ပေသည်။

၁၄၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

စုတုအင်းတို့ ငါးယောက်သည် ပိကင်းရတနာခိုင်ကြီးအား
ဓားပြတိုက်ရာ၌ သူတို့ချည်းပဲ မဖြစ်နိုင်ရန် လူရွှင်တော်ကို စည်းရုံးခဲ့
သည်။

လူရွှင်တော်က ကူညီခဲ့သဖြင့် ဓားပြမှု အောင်မြင်ခဲ့သည်။

သို့သော် လူရွှင်တော်က သူ့အား အကောက်ကြိမ်မည်ကို
ရိပ်မိကာ ဓားပြတိုက်ရာပါ ရတနာများယူပြီး ထွက်ပြေးသွားလေ
သည်။

စုတုအင်းတို့က ထောင်ချောက်ဆင်ကာ လူရွှင်တော်ကို ရ
အောင် ဖမ်းဆီးခဲ့ကြသည်။

ညှင်းပမ်းနှိပ်စက်ပြီး ရတနာများ တောင်းခဲ့သည်။

လူရွှင်တော်က ရတနာများကို ဝှက်ထားပြီး မြေပုံတစ်ခု
ပြုလုပ်မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

ထိုမြေပုံကို မပေးဘဲ ငြင်းဆန်ခဲ့ပြီး သူ့အား ဝမ်းကြူနှင့်
ကျင်းရှောင်တို့က ညှိနှိုင်းကာ လူရွှင်တော်ကို လွှတ်ပေးခဲ့ကြလေ
သည်။

စုတုအင်းက လူရွှင်တော်အား လွှတ်ပေးခဲ့ကြောင်း ပြောပြ
လိုက်ရာ ကျင်းဟန် ထိတ်လန့်သွားပြီး...

“ခင်...ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

စုတုအင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းက တစ်နေ့ အရက်တွေ မူးပြီး ငါ့ဆီကို ရောက်လာ
တယ်၊ ပြောချင်ရာတွေ ပြောခဲ့တာ မင်း မမှတ်မိတော့ဘဲကိုး”

“ဘာ...ကျုပ်ပြောခဲ့တာ ဟုတ်လား”

အတိတ်ကလူတစ်စု(၃-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းက ဝမ်းကြီးရဲ့ညီမ ဝမ်းချင်းစုကို မေတ္တာ
ရှိနေတယ်၊ လူရွှင်တော်ကလဲ ဓားပြမှုမှာ ပါဝင်ရင်း ဝမ်းချင်းစုကို
တွေ့ပြီး မေတ္တာရှိခဲ့တယ်”

ကျင်းဟန် မျက်နှာပျက်သွား၏။

စုတုအင်း ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“နောက်ပိုင်း ဝမ်းချင်းစုနဲ့ လူရွှင်တော်တို့ မေတ္တာမျှသွားကြ
တယ်၊ ဒါကို မင်း မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး အရက်တွေမူးပြီး ကျုပ်ဆီ
လာပြောခဲ့တာလေ”

“ကျုပ်...ကျုပ်”

ကျင်းဟန် ထိတ်လန့်လာလေသည်။

စုတုအင်းက...

“လူရွှင်တော်ရှောင်စန်းကို ဝမ်းချင်းစုနဲ့ ထောင်ချောက်ဆင်
ဖမ်းပြီး ရတနာတွေ ဝှက်ထားတဲ့ နေရာကို မေးခဲ့ပေမယ့် သူ မပြော
ဘူး၊ မင်းနဲ့ ဝမ်းကြူတို့ သူ့ကို စောင့်ကြပ်ဖို့ တာဝန်ယူရတဲ့ အချိန်
မှာ သူထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတာပဲ”

ကျင်းဟန် မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

စုတုအင်းက...

“ရှောင်စန်းက ရတနာမြေပုံ အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့လို့
မင်းတို့က သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ကြတာ မဟုတ်လား”

ကျင်းဟန် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက မြေပုံအတုကြီးပေးပြီးကျုပ်
တို့ကို တစ်ပတ်ရိုက်သွားတာ”

၁၄၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“လက်စသပ်တော့ သည်လိုကိုး”

စုတုအင်း ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ရှောင်စန့်အကြောင်းကို မင်းတို့ကောင်း

ကောင်း သိနေကြလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်”

ကျင်းဟန်က...

“ကျုပ် ဘာမှ မသိဘူး”

“မင်း မပြောတော့ဘူးလား”

“ကျုပ် ဘာမှ မသိဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ”

“ကောင်းပြီ”

စုတုအင်း လက်ငွေယမ်းပြလိုက်လျှင် ဘီလူးဖြူနှင့် ဘီလူး
မည်းတို့က အနီးသို့ ချက်ချင်း ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

စုတုအင်းက...

“ဝမ်းမျိုးနွယ်အိမ်ကို သွား၊ အိပ်ရာထဲ လဲနေတဲ့ ဝမ်းချင်းစု
ကို သတ်ပစ်လိုက်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘီလူးညီနောင်က ချက်ချင်းထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြ
လေသည်။

“ရပ်လိုက်”

ကျင်းဟန် အထိတ်တလန့် ဟန့်တားလိုက်၏။

စုတုအင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းပြောပြမှာလား”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၇

ကျင်းဟန်က...

“ဝမ်းချင်းစုကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့ဗျာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

စုတုအင်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းနဲ့ ဝမ်းကြုံတို့က မြေပုံအတုယူပြီးရှောင်
စန့်ကို လွှတ်ပေးလိုက်တာ မင်းတို့အပြစ်ပဲ”

ကျင်းဟန်က...

“အမှန်တော့ ရှောင်စန့်ကသာ ဝမ်းချင်းစုကို သံယောဇဉ်
ရှိမနေဘူးဆိုရင် ရတနာတွေယူပြီး ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းသွားပြီပေါ့။
သူ့ကို ရှာလို့တောင်တွေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူက အဝေးကို ထွက်
မသွားခဲ့လို့ ကျုပ်တို့ ရှာတွေ့ပြီး သူ့ကို တိုက်ခိုက်ဖမ်းဆီး နိုင်ခဲ့တာဗျာ။
ကျုပ်နဲ့ ဝမ်းကြုံကို မြေပုံအတုပေးပြီး လှည့်စားလွှတ် မြှောက်သွား
တာတောင် အဝေးကို မပြေးသေးဘူး”

စုတုအင်းက...

“ဝမ်းချင်းစုကြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူက ဝမ်းချင်းစုဆီကို သွားခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူနဲ့ ဝမ်းချင်းစုတို့ ပတ်သက်ခဲ့ကြတယ်၊ ဝမ်းချင်းစု
ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီ”

“သြော်”

၁၄၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

စုတုအင်း ကျေနပ်သွား၏။
ကျင်းဟန်ကို စိုက်ကြည့်ကာ...

“သည်ကနေ့ မင်းစကားတွေ အများကြီး ပြောခဲ့တာပဲ၊ ဟို
တစ်ချိန်က အရက်မူးပြီး ပြောခဲ့တာထက်တောင် ပိုပြီးပြောသေး
တယ်”

“ဗျာ”

“မင်း အရက်မူးပြီး လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပြောခဲ့တယ်လို့ ကျုပ်
စကားစလိုက်တော့ မင်းက တကယ်မှတ်ပြီး ခုလို ဖွင့်ပြောနေတာ
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခင်ဗျားသိပြီးပြီ မဟုတ်လား”

စုတုအင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အဲသည်တုန်းက မင်းက ဝမ်းချင်းစုကို သံယောဇဉ် ရှိနေ
ပေမယ့် ဝမ်းချင်းစုက ရှောင်စန်းနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
တဲ့ အကြောင်းတွေချည်းပဲ ပြောခဲ့တာ”

“ဒါ...ဒါ”

“ကျုပ်ကို လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပြောပြမိခဲ့တယ်လို့ မင်းယူဆ
ပြီး ခုလိုပြောခဲ့တာ ကျုပ် ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့ကွာ”

ရတနာများယူကာ ထွက်ပြေးသွားသော လူရွှင်တော်(ဝါ)
ရှောင်စန်းအား ပြန်လည်ဖမ်းဆီး ရရှိပြီးနောက် နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းကာ
ရတနာများ ဝှက်ထားသော နေရာကို မေးခွဲကြသော်လည်း ရှောင်
စန်းက ပြောမပြခဲ့ပါ။

ဝမ်းကြုံနှင့် ကျင်းဟန်တို့ စောင့်ကြပ်ရမည့် အလှည့်သို့

အတိတ်ကလူတစ်စု(၃-သိမ်း) ❖ ၁၄၉

ရောက်သောအခါ ဝမ်းကြုံက ညီမဖြစ်သူနှင့် သဘောတူပေးစားမည်
ဟု စည်းရုံးတော့မှ ရှောင်စန်းက ရတနာများ ဝှက်ထားသည့် နေရာ
ကို ဖော်ပြထားသည့် မြေပုံကို ပေးခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုမြေပုံကလည်း အတု ဖြစ်နေသည်။

ရှောင်စန်းက မြေပုံအတုပေး၍ ဝမ်းကြုံနှင့် ကျင်းဟန်တို့က
လွှတ်ပေးခဲ့ကြသည်။

ရှောင်စန်း လွှတ်မြှောက်သွားသည်နှင့် ဝမ်းချင်းစုထံ သွား
ရောက်တွေ့ဆုံခဲ့ကြောင်း ကျင်းဟန် သိခဲ့၏။

ထို့နောက်...

နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းခံရ၍ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရထားသော
ရှောင်စန်း ပျောက်ဆုံးသွားတော့သည်။

ယခု...

ကျင်းဟန် ပြောသည့် စကားများကို နားထောင်ရင်း လူ
ရွှင်တော်ရှောင်စန်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဝမ်းချင်းစုက သိနေမည် ဖြစ်
ကြောင်း စုတုအင်း ရိပ်မိသွားပြီး ဖြစ်လေသည်။

စုတုအင်းက...

“မင်းကလဲ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်”

ကျင်းဟန်က...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စုတုအင်းက...

“ဆက်ပြီး အနှိပ်စက်မခံရအောင် ကျုပ်က မင်းနဲ့တကွ
အဆုံးသတ်ပေးမလို့ပေါ့”

၁၅၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အား”

ကျင်းဟန် အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

သူ၏အော်ဟစ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဝန်း”

လျှို့ဝှက်မြေအောက်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး ဆားလုံနှင့် ကျူး

ယိထင်းတို့ ခုန်ဝင်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

အလုပ်ရှင်

ဆားလုံနှင့် ကျူးယိထင်းတို့က အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်
လိုက်သည်ကို ကြားရလျှင် လိုက်လံရှာဖွေရင်း လျှို့ဝှက်မြေအောက်
ခန်း တံခါးရှေ့၌ စောင့်ကြပ်နေသော အစောင့်နှစ်ယောက်ကို
တွေ့ရှိကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြပြီး တံခါးဖွင့်ကာ ဝင်လာကြခြင်း ဖြစ်
သည်။

ကျူးယိထင်းမှာမူ လှေကားထစ်အတိုင်း အောက်သို့ နှစ်
ထစ် သုံးထစ် ဆင်းလာပြီးမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

တဖန် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး စုတုအင်းအား တွေ့
သွားသည်နှင့်...

“လက်စသတ်တော့ ကျုပ်အလုပ်ရှင် ဖြစ်နေပါလား”

ဆားလုံက ဝင့်ကြွားသော လေသံဖြင့်...

“ငါ မပြောဘူးလား၊ အောက်ဘက်က အော်သံကြားတယ်၊
မြေအောက်ခန်း ရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ အခု မှန်နေပြီလေ”

စုတုအင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့်

၁၅၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အံ့သြသွားမိ၏။

ကျောက်လှေကားခြေရင်းသို့ လျှောက်သွားပြီး သူတို့အား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် သည်ကို ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

ကျူးယီထင်းက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

“ကျုပ်တို့ လူရွှင်တော်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိခဲ့ပြီဗျ။ လူရွှင်တော်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရပြီ။ ခင်ဗျားကို လာပြီး လုပ်ကြံသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ အချိန်မီ လိုက်လာခဲ့တာ”

သူ၏စကားကြောင့် စုတုအင်းမှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

တစ်ချိန်က လူရွှင်တော်အား သူတို့ ဝိုင်းဝန်းနှိပ်စက်ခဲ့သဖြင့် သိုင်းပညာ အသုံးပြု၍ ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်ထားလေသည်။

သို့သော်လည်း လူရွှင်တော်ဟူ၍ တဖန် ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာသောကြောင့် တစ်ယောက်ယောက်က အစားဝင် လှုပ်ရှားနေခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု သဘောပေါက် နားလည်ထား၏။

ပထမတွင် မည်သူမည်ဝါ အစားဝင် လှုပ်ရှားခဲ့သည်ကို မသိခဲ့သော်လည်း ယခုမူ အနည်းငယ် ရိပ်စားမိလိုက်ချေပြီ။

မည်သို့ဆိုစေ ယခုချိန်တွင်မူ သူသိလိုသမျှ သိရှိလိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ဆားလုံနှင့် ကျူးယီထင်းတို့မှာ သူ့အတွက် မလိုအပ်တော့ပါချေ။

အတိတ်ကလူတစ်စု(၃-သိမ်း) ❖ ၁၅၃

စုတုအင်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“အပေါ်က အစောင့်အရှောက်တွေက သည်နေရာမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိတယ်လို့ ပြောမပြဘူးလား”

ကျူးယီထင်းက ပန်းတွန့်လိုက်ပြီး...

“လူရွှင်တော်က တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားတတ်တယ်ဗျ။ သူရောက်လာတာ ခင်ဗျားတပည့်တွေ သိနိုင်ပါ့မလား”

ပြောရင်း ဆားလုံဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆက်ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ အစောင့်အကြပ်တွေကို ဒုက္ခပေးချင်တာနဲ့ ခြံဝင်းအနောက်ဘက် နံရံကိုကျော်ပြီး ဝင်လာခဲ့တာပဲ။ ခင်ဗျားကို ဘယ်နေရာမှာမှ ရှာမတွေ့တဲ့ နောက်ဆုံး ထွက်သွားမယ် လုပ်တော့မှ အော်သံကြားရလို့ လိုက်ရှာရင်း သည်နေရာကို ရောက်လာတာ”

စုတုအင်းသည် ဆားလုံနှင့် ကျူးယီထင်းတို့အား လှည့်စား၍ အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားမှ ဖြစ်မည်ဟု တွက်ဆမိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး...

“လူရွှင်တော်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ကျူးယီထင်းက ရင်ကော့လိုက်ပြီး...

“လူရွှင်တော်ဆိုတာ ချောင်ကျင်းဗျ”

သူ၏စကား ကြားလိုက်ရသောအခါ စုတုအင်း သဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူ၏ရယ်မောသံမှာ ကျူးယီထင်းအား လှောင်ပြောင်နေသည့်အလားရှိ၏။

၁၅၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျူးယိထင်းမှာ မျက်မှောင်ကြွတ်သွားကာ...

“ဘာလဲ ကျုပ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ခင်ဗျားထင်နေသလား”

စုတုအင်းက ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ရင်း...

“ချောင်ကျင်းဟာ ချောင်စိန်ရဲ့သား မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလုပ် လူရှင်တော် ဖြစ်နိုင်မှာပဲ”

ကျူးယိထင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

အံ့ဩသော လေသံဖြင့်...

“ကျုပ်လဲ စဉ်းစားလို့ မရဘူးဗျ၊ ဘာကြောင့် အခုလို ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိရင် ပြောပြပါလား”

ပြောရင်း အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ဆားလုံက လှမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

ထို့ပြင် တိုးညင်းသော်လည်း တိကျသော လေသံဖြင့် သူ့အား သတိပေးလိုက်သည်။

“အခြေအနေ မကောင်းဘူးဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

ကျူးယိထင်းမှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားမိ၏။

ဆားလုံ၏အမူအရာ ထူးခြားနေသည်ကို သတိပြုမိသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်မိလေသည်။

ထိုအခါမှ အခိုင်အမာ ဆောက်လုပ်ထားသော မြေအောက်ခန်းတစ်ခု ဖြစ်ပြီး သစ်သားဘီးပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်အား ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ကျူးယိထင်းမှာ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားကာ...

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

“ဘယ်သူ့ကို ဖမ်းထားတာလဲ”

ဟု လွှတ်ခနဲ မေးမြန်းလိုက်သည်။

ဆားလုံက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး...

“မင်းမျက်လုံး မွဲနေပြီလား၊ အဖမ်းခံထားရတဲ့လူဟာ ကျင်း

ဟန်ကွ”

ကျူးယိထင်းက အလန့်တကြားဖြင့်...

“ဘာ ကျင်းဟန် ဟုတ်လား”

“မင်းသေသေချာချာ ကြည့်ပါလား”

ကျူးယိထင်းက သစ်သားဘီးပေါ်တွင် ချည်နှောင်ထားခြင်းခံရသောလူအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ဝိုင်းစက်သွားကာ အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်မိ၏။

“ဟိုက်...ကျင်းဟန်က ဘာဖြစ်လို့ အဖမ်းခံနေရတာလဲကွ”

ထိုစဉ် စုတုအင်းက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဟား...ဟား၊ သူ့ကို ဖမ်းထားတာ ငါပဲကွ”

ကျူးယိထင်းမှာ နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် စုတုအင်းအား ကြည့်

ကာ...

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် သူ့ကို ဖမ်းထားတာလဲ”

စုတုအင်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“မင်းကို ကြည့်ရတာ ကျင်းဟန်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုရတယ်၊ ဘာလဲ ကျင်းဟန်ကို ကယ်တင်ချင်လို့လား”

ကျူးယိထင်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်၏။

၁၅၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ခင်ဗျား သူ့ကို မတရားဖမ်းထားတာဆိုရင်တော့ ကျုပ် သူ့ဘက်က ဝင်ကူညီမှာပဲ”

စုတုအင်းမှာ ကျူးယိထင်းအား မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေ သည်။

ထို့ကြောင့် ခံပြင်းသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ တစ်လုံးချင်း ပြောဆိုလိုက်၏။

“ကျုပ်ဟာ မင်းရဲ့အလုပ်ရှင်၊ မင်းကို ငွေပေးပြီး ကျုပ် အသက် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ ငှားထားတာ၊ ကျုပ်အလုပ်ကို ဝင်ရှုပ်စရာ မလိုဘူး”

ကျူးယိထင်းက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ နားထောင်ကြည့်ရင် ကျင်းဟန်ကို မတရားဖမ်းထားပုံရတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဘာမှပတ်သက် စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး”

စုတုအင်း၏မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်သွားလေတော့သည်။

“မင်းက သည်လိုလား၊ ကျုပ်ကို အတိုက်အခံပြုတဲ့အတွက် ဒုက္ခရောက်မှာ မကြောက်ဘူးလား”

ကျူးယိထင်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ဟာ မွေးကတည်းက ဒုက္ခနဲ့ဖက်ပြီး မွေးလာတဲ့ ကောင်ပါဗျာ၊ ဒုက္ခထပ်ရောက်မှာကို ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး”

စုတုအင်းက ဘီလူးဖြူနှင့် ဘီလူးမည်းတို့အား လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

တဖန် ကျူးယိထင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး...

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

“သည်နေရာဟာ ကျုပ်နေရာ၊ မင်းတို့က ကျူးကျော်ဝင် လာကြတာ”

ကျူးယိထင်းက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ကျုပ်တို့ကို အာဏာသားတွေ လက်ထဲအပ်ချင်လို့ လား၊ ကျုပ်တို့ အဖမ်းမခံရဘဲ ခင်ဗျား အဖမ်းခံရဦးမယ် အမှောင် ရာဇာလုရီရဲ့”

ပြောရင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆုငွေကြော်ငြာစာရွက်ကို ထုတ် ကာ ဖြန့်ပြလိုက်လေတော့သည်။

ထိုအခါ ဆုငွေကြော်ငြာစာရွက်ပေါ်တွင် နှုတ်ခမ်းမွေးကား ကားနှင့် စုတုအင်း၏ပုံ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

ယင်းပုံ၏အောက်တွင် ‘အမှောင်ရာဇာလုရီ ဆုငွေငါး သောင်း’ဟု ရေးသားထားသည်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

စုတုအင်းမှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

သူ၏လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုအား ကျူးယိထင်းက ဖော်ထုတ် လိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ပုံးကွယ်၍ မရသည့်အဆုံး တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး

“လက်စသတ်တော့ မင်းတို့က အကုန်လုံး သိနေပြီကိုး၊ အခု မှတော့ မထူးတော့ပါဘူး၊ သည်နေရာက ထွက်သွားဖို့ မကြိုးစားနဲ့ တော့”

ကျူးယိထင်းကလည်း ရင်ကော့ပြလိုက်သည်။

“စိတ်ချ၊ ခင်ဗျားကို ဖမ်းပြီး ထွက်သွားမယ်၊ ခင်ဗျားမပါဘဲ ဘယ်တော့မှ မသွားဘူး”

၁၅၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အခြေအနေ တင်းမာနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်
လိုက်သဖြင့် ဘီလူးဖြူနှင့် ဘီလူးမည်းတို့က ကျူးယိထင်းအား တိုက်
ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော် စုတုအင်းက လက်ကာပြလိုက်ပြီး ခြံရံလျက် ရှိ
သော အစောင့်အကြပ်များကို ကြည့်ကာ...

“သူတို့ကို ဖမ်းလိုက်ကြစမ်း”

သူ့အမိန့်သံ အဆုံးတွင် အစောင့်အကြပ်များသည် လက်
နက်ကိုယ်စီဖြင့် ကျောက်လှေကားပေါ်တွင် ရှိနေသော ကျူးယိထင်း
နှင့် ဆားလုံတို့ထံသို့ ပြေးလွှားသွားကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေ
သည်။

ကျူးယိထင်းက ပြီးလိုက်သည်။

သူတို့အား တိုက်ခိုက်ရန် လှေကားထစ်အတိုင်း ပြေးတက်
လာကြသော အစောင့်အကြပ်များကို လုံးဝမကြည့်ပါ။

နောက်ကျောခိုင်း၍ ဆားလုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ...

“မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ပြိုင်ရအောင်”

ယခုကဲ့သို့ အရေးကြီးသည့် အချိန်မျိုးတွင် ယှဉ်ပြိုင်ရန်
စကားဆိုလာသဖြင့် ဆားလုံမှာ ဒေါသထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျူးယိထင်းအား မြင်ပြင်းကပ်လာသဖြင့်...

“ဘယ်လိုပြိုင်မလဲ”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

ကျူးယိထင်းက...

“ဟောသည်မှာ ကြည့်ထား”

ပြောရင်း ခန္ဓာကိုယ် ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးတက်လာ သော
အစောင့်တစ်ယောက်အား ကန်ချလိုက်လေတော့၏။

အစောင့်မှာ နောက်ကျောပေးထားသော ကျူးယိထင်း
အား ဓားဖြင့် ခုတ်ရန် ကြံရွယ်လိုက်စဉ် ကျူးယိထင်းက ကန်ချလိုက်
သဖြင့် ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ ရင်ဝကို တိုက်ရိုက်အကန်ခံ
လိုက်ရတော့၏။

“အား”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေ
သည်။ ထိုအခါမှ ကျူးယိထင်းက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“တွေ့လား၊ ခြေထောက်တစ်ချက် လူတစ်ယောက်”

ဆားလုံက ခဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး...

“ဟောသည်မှာ ကြည့်ဦး”

ပြောရင်း ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ကာ အပေါ်သို့ ခုန်တက်
လိုက်လေသည်။

တဖန် လေထဲတွင် ကျွမ်းပစ်ကာ ကျူးယိထင်းသည်
နောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ပြေးတက်လာသော အစောင့်တစ်
ယောက်အား ကန်ချလိုက်ပြန်လေသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန်လှပြီး ငှက်တစ်ကောင်အလား
ပေါ့ပါးနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြေးတက်လာသော အစောင့်မှာ

၁၆၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရှောင်တိမ်းရန် အချိန်မရဘဲ ရင်ဝတွင် အကန်ခံလိုက်ရ၏။

“အား”

အော်ဟစ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး အစောင့်မှာ အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ထိုအခါမှ ဆားလုံက ကျူးယိထင်းအား ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ကာ...

“ဘယ့်နှယ်လဲ ခြေထောက်တစ်ချက် လူတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား”

ကျူးယိထင်းမှာ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရလေသည်။

ဆားလုံက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သည်တစ်ခါ ငါက အရင် ပညာပြမယ်”

ပြောရင်း လှေကားအောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားပြန်သည်။

အမှန်တော့ လှေကားပေါ်သို့ ပြေးတက်လာသော အစောင့်အကြပ်များအား တွန်းတိုက်ကာ ပြေးဆင်းသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူက လက်နှစ်ဘက် အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားရင်း ပြေးဆင်းသွားသဖြင့်...

“အား”

“အွန်”

“အမယ်လေး”

ကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး အစောင့်အကြပ်များမှာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကာ လှေကားအောက်သို့ ပြုတ်

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

ကျကုန်လေသည်။

ထို့အပြင် အားလုံးပင် ဒဏ်ရာရရှိသွားကာ ပြန်မထနိုင်တော့ဘဲ သတိလစ်မေ့မြောသွားကြလေသည်။

ကျူးယိထင်း ဒေါသထွက်သွားသည်။

အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“အေး...မင်း လှည့်ပြီးတော့ ငါ့အလှည့်ပေါ့ကွ”

ပြောပြီးသည်နှင့် လှေကားထစ်အတိုင်း မဆင်းဘဲ နံဘေးမှ အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် ဆားလုံ တိုက်ခိုက်လိုက်သဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားသော အစောင့်အကြပ်များ၏ အနောက်ဘက်မှ ပင်ကာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး အစောင့်အကြပ်များမှာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့၏။

စုတုအင်းမှာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေ၏။

ဆားလုံနှင့် ကျူးယိထင်းတို့ကိုလည်း မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

ကျူးယိထင်းက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး စုတုအင်းအား လှမ်းရိုလိုက်ပြန်၏။

၁၆၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဘယ်နှယ့်လဲ ခင်ဗျားလူတွေက ကျုပ်တို့ကိုတောင် မနိုင်တာ လူ့ရွှင်တော် ရောက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

စုတုအင်းမှာ ကျူးယိထင်းနှင့် ဆားလုံတို့အား ရှင်းပစ်လိုသည်။

သို့သော် ကျူးယိထင်း၏စကားအရ မကြာမီ လူ့ရွှင်တော် ရောက်ရှိလာနိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချကာ...

“က...မင်းတို့ရဲ့ အစွမ်း ပြလိုက်ပါဦး”

ပြောရင်း လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

သူ၏အမိန့်ပေးသံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဘီလူးဖြူနှင့် ဘီလူးမည်းတို့က ဓားကိုယ်စီဖြင့် ပြိုင်တူ ခုန်ထွက်သွားကြလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဆားလုံနှင့် ကျူးယိထင်းတို့အား တဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

ဆားလုံနှင့် ကျူးယိထင်းတို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဤတွင် စုတုအင်းသည် ရရှိလာသော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

◆ ◆ ◆

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်နေ၏။

စုတုအင်းက ကျောက်လှေကား အနီးသို့ မသိမသာ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

စုတုအင်း ထွက်ပြေးသွားမည်ကို ရိပ်မိထားသော ဆားလုံက ဘီလူးဖြူအား ဖိ၍တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး စုတုအင်းအနီးသို့ တိုးသွားရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော် ဘီလူးဖြူက ဓားကို ဝှေ့ယမ်းရှင်း ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေလေရာ ရှေ့မတိုးသာတော့ပါချေ။

ကျူးယိထင်းမှာလည်း ဘီလူးမည်းကို ရှင်းပစ်ပြီး စုတုအင်းထဲသို့ သွားလို၏။

သို့သော် ဘီလူးမည်းက ဓားဖြင့်တိုက်ခိုက်နေပြီး သူက လက်ဖြင့်သာ ခုခံနေသောကြောင့် မလူးသာ မလွန်သာ ဖြစ်နေရ၏။

ထိုအချိန်တွင် စုတုအင်းမှာ ကျောက်လှေကား အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

စုတုအင်းအား အလွတ်ပေး၍ မဖြစ်ပါ။

ကျူးယိထင်းမှာ အကြံ မရသည့် နောက်ဆုံး အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ခွေးပေါင်ဒါမုန့်ထုပ်အား နှိုက်ယူလိုက်ပြီး...

“ငါ့ရဲ့ အဆိပ်ကို ခံနိုင်ရင် ခံကြစမ်း”

ကျူးယိထင်းက ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် အဖြူရောင်အမုန့်များမှာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား လွှမ်းမိုးသွားလေသည်။

ဘီလူးဖြူနှင့် ဘီလူးမည်းတို့မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြပြီး စူးစူးရှားရှား အော်ဟစ်လိုက်ကြကာ ချက်ချင်းပင် နောက်သို့

၁၆၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဆုတ်သွားကြ၏။

စုတုအင်းမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသော်လည်း လှည့်မကြည့်ဘဲ အပေါ်သို့ တချိုးတည်း ပြေးတက်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ခွေးပေါင်ခါးနှစ်အား အဆိပ်ဟု ထင်မှတ်နေသော ဘီလူးဖြူနှင့် ဘီလူးမည်းအား အလစ်မပေးဘဲ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်နှင့်...

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်ကြပြီး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားကြလေတော့၏။ ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဝုန်း”

အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး မြေအောက်ခန်းတံခါးမှာ ပိတ်သွားလေတော့သည်။

မီးရောင်များမှာ ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။

မြေအောက်ခန်းအတွင်း မတ်တပ်ရပ်နိုင်သူဟူ၍ ဆားလုံနှင့် ကျူးယိထင်းတို့သာ ရှိနေသည်။

ထို့နောက် မြေအောက်ခန်းတံခါးသို့ ပြိုင်တူ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကျူးယိထင်းက ပန်းတွန့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဘယ်သူ့ကို သွားပြီး အစွမ်း

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

ပြကြဦးမှာလဲ”

ဆားလုံမှာ စကားမပြောဘဲ မြေအောက်ခန်း တံခါးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ကျူးယိထင်းမှာ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကာ...

“မင်း...”

သူ၏စကားမှာ တစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ မသိမကွဲ ညည်းညူသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆားလုံမှာလည်း လန့်ဖျပ်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ကျင်းဟန်၏ခန္ဓာကိုယ် အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလာလေသည်။

ဆားလုံနှင့် ကျူးယိထင်းမှာ ချက်ချင်းပင် ကျင်းဟန်ထံသို့ ပြေးလွှားသွားကြ၏။ ထို့နောက် အသာအယာ ပွေ့ချလိုက်သည်။

ကျင်းဟန်က ညည်းညူရင်း...

“မြေ...မြေပုံ”

“မြေပုံ ဟုတ်လား၊ ဘာမြေပုံလဲ”

ကျင်းဟန်မှာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရ...တ...နာ...မြေပုံ”

ကျူးယိထင်းက...

“ရတနာမြေပုံ ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သူ ဆီမှာလဲ”

“ဝမ်း...ဝမ်း”

ကျူးယိထင်းမှာ အားမလိုအားမရဖြင့်...

၁၆၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဝမ်းလျှံဆီမှာလား”

ကျင်းဟန်က လိုရင်းသာ အားတင်းပြောဆိုလိုက်၏။

“အမြန်ဆုံးဝမ်း...အိမ်ကိုလိုက်...”

ဆားလုံတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်

ပြီး...

“ဝမ်းမိသားစုအိမ်ကို လိုက်သွားခိုင်းတာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ စုတုအင်းက အဲသည်ကို သွားလိမ့်မယ်လို့

ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကျူးယိထင်းက ကျင်းဟန်အား ကြည့်ကာ...

“စုတုအင်း ဝမ်းမိသားစုအိမ်ကို လိုက်သွားတယ် ဟုတ်

လား”

ကျင်းဟန်ထံမှ လုံးဝမကြားရတော့ပါချေ။

ကျူးယိထင်းအား ကျင်းဟန်အား လန့်ဖျပ်သွားကာ ပွေ့

ထားရာမှ လွှတ်ချလိုက်မိသည်။

“ဒုန်း”

ကျင်းဟန် သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဆားလုံနှင့် ကျူးယိထင်းမှာ တံခါးဝသို့ ပြေးလွှားသွားလေ

သည်။

သို့ရာတွင် မြေအောက်ခန်းတံခါးမှာ အခိုင်အမာ ပိတ်ဆို့

ထားကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

တံခါးမှာ သံမဏိတံခါး ဖြစ်၏။

ကျူးယိထင်း ငေးငိုင်သွား၏။

ဆားလုံမှာမူ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားနေလေသည်။

“ဆားလုံ၊ ငါတို့ သည်အတိုင်းပဲ နေရတော့မှာလား”

“ဘယ်လိုလုပ်မှ တံခါးပွင့်မှာလဲ”

“တို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး အတွင်းအားနဲ့ ဖြိုဖျက်လိုက်မှ ပွင့်သွားမှာပေါ့”

“မင်း မှားနေပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သည်လောက် ခိုင်မာတဲ့ သံမဏိတံခါးကို ဘယ်လိုလုပ် ဖြိုဖျက်နိုင်မှာလဲ”

ကျူးယိထင်းမှာ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရလေသည်။

သို့သော် ဆားလုံကို အလျော့မပေးလိုသဖြင့်...

“တို့တတွေ လုပ်မကြည့်ဘဲ ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ လုပ် ကြည့်မှ သိမှာပေါ့၊ မျက်လုံးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေလို့ တံခါးက ပွင့်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းထင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ တံခါးကို စိုက်ကြည့်လို့ ပွင့်လာမယ်ဆိုရင် မင်းဟာ ငါ့ထက်သာတယ်”

“ကောင်းပြီ”

ထို့နောက် တံခါးဘေးတစ်ဖက်သို့ လှုပ်ရှားကြည့်သောအခါ “ကျီ”

၁၆၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် ဆားလုံက အားပါးတရပြုံးလိုက်
ကာ...

“မင်းထက် ငါသာတယ်ဆိုတာ လက်ခံပြီလား”

ကျူးယီထင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြန်၏။

“အို...မင်းက စိုက်ကြည့်ရုံတင် စိုက်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊
စက်ယန္တရားအကြောင်း နားလည်ထားလို့ လက်နဲ့ဆွဲဖွင့်နိုင်တာ၊ ဒါ
ငါ့ထက်သာတယ် ခေါ်မလား”

ဆားလုံက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ကျူးယီထင်းက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ငါပြောတာ မင်းမျက်စိနဲ့ စိုက်ကြည့်လို့ တံခါးပွင့်လာရင်
ငါ့ထက် တော်တယ်၊ အခုတော့ လက်လှုပ်လို့ တံခါးပွင့်တာ ဘာမှ
မဆိုင်ဘူး၊ ဟား...ဟား...ဟား”

ပြောပြီးသည်နှင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်၏။

ထို့နောက် အခန်းတွင်းမှ လှမ်းထွက်လိုက်လေတော့၏။

◆ ◆ ◆

ဝမ်းမိသားစုအိမ်...။

ဝမ်းမိသားစုအိမ်မှာ ဝမ်းကြို့ ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်
အစောင့်အကြပ်များ မထားရှိတော့ပေ။

အိမ်ဖော်သုံးလေးယောက်နှင့် ဝမ်းလျှံ၊ ဝမ်းချင်းစုတို့ နေ
ထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

ဝမ်းကြို့ပိုင်ဆိုင်သော လူရန်မြို့မှ အပေါင်ခံရွာကို ဆက်
လက်ဖွင့်ထားခြင်းဖြင့် စားရေးသောက်ရေး ကိစ္စများအတွက် ပူပန်
ရန် မလိုတော့ပါချေ။

မည်သို့ဆိုစေ...

လူရန်မြို့မှ လူအများက ဝမ်းမိသားစုမှာ အလွန်ချမ်းသာ
ပြီး အတွင်းပစ္စည်း အမြောက်အမြား ရှိသည်ဟု ယူဆထားကြလေ
သည်။

ယနေ့...

စုတုအင်းနှင့် ဖန်အော့တို့မှာ ဝမ်းမိသားစုအိမ်သို့ အလွယ်
တကူ ဝင်ရောက်လာနိုင်ခဲ့ကြ၏။

စုတုအင်းမှာ ကျူးယီထင်းနှင့် ဆားလုံတို့အား မြေအောက်
ခန်းတွင် ပိတ်ထားခဲ့ပြီး လူယုံတော်ဖန်အော့ကိုခေါ်ကာ ထွက်လာ
ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဖန်အော့မှာ ဘီလူးဖြူနှင့် ဘီလူးမည်းတို့ထက် အားကိုးရ
သူ ဖြစ်ကြောင်း သူက ယုံကြည်ထားလေသည်။

ဝမ်းမိသားစု အိမ်အတွင်းသို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ချင်းနင်းဝင်
ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ဝမ်းချင်းစု ရှိရာ အခန်းသို့ ရှာဖွေကာ ဝင်ရောက်
ခဲ့ကြ၏။

တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ရှာဖွေရင်း နောက်ဆုံး ဝမ်းချင်းစု၏
အခန်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၇၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်းချင်းစုမှာ အိပ်ရာထဲ၌ လဲလျောင်းနေ၏။

စုတုအင်းနှင့် ဖန်အော့တို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် ဝမ်းချင်းစုအား ပြုစုနေသော အဒေါ်ကြီးနန်းမှာ ထိတ်လန့်သွားကာ တုန်လှုပ်စွာ မေးမြန်းလိုက်မိလေသည်။

“ရှင်..ရှင်တို့ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

သူမ၏အသံကြောင့် ဝမ်းချင်းစုမှာ အိပ်ပျော်ရာ လန့်နိုးလာလေတော့သည်။

ချက်ချင်းပင် စုတုအင်းအား မြင်တွေ့ပြီး အမှောင်ရာဇာလုရီဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိသွားလေသည်။

ထိုအခါ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားပြီး ထစ်ထစ်အအဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်မိ၏။

“ရှင်..ရှင်”

အမှောင်ရာဇာလုရီ(ဝါ)စုတုအင်းမှာ သူမအစ်ကို ဝမ်းကြိုနှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ပြီး သူမ၏ချစ်သူ လူရွှင်တော်အား သတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထား၏။

ထို့ကြောင့် စုတုအင်းအား အစမကျေနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ရောဂါဝေဒနာဖြင့် အိပ်ရာထဲ၌ လဲနေသောကြောင့် သိုင်းပညာကို အသုံးမပြုနိုင်တော့ပါချေ။

စုတုအင်းအား မည်သို့ ရင်ဆိုင်ရမည်နည်း။

စုတုအင်းက ဖန်အော့အား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူ့ကို ဆွဲထူလိုက်စမ်း”

ဖန်အော့က ဦးညွတ်လိုက်ပြီး...

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

ဝမ်းချင်းစု အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။

အဒေါ်ကြီးနန်းမှာ ဝမ်းချင်းစု အရှေ့တွင် ကာကွယ်ရင်း...

“ရှေ့မတိုးနဲ့”

ဖန်အော့က စုတုအင်းအား လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

စုတုအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်နှင့်...

“အဘွားကြီး ဖယ်စမ်း”

အဒေါ်ကြီးနန်းမှာ ဘေးဖယ်သွားခြင်း မရှိပါချေ။

ဖန်အော့မှာ ဒေါသထွက်လာကာ...

“သေချင်ပြီနဲ့ တူတယ်”

ပါးစပ်က ပြောလိုက်သော်လည်း လက်ကမူ အဒေါ်ကြီး

နန်း၏ ရင်ဝသို့ ရိုက်ချလိုက်၏။

အဒေါ်ကြီးနန်းမှာ သိုင်းပညာ မတတ်သည့်အပြင် အတွင်းအား မရှိသောကြောင့် လက်ဝါးတစ်ချက်နှင့်ပင် လဲကျသေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ဝမ်းချင်းစုမှာ အဒေါ်ကြီးနန်း သေဆုံးသွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်သွားပြီး...

“ရှင်..ရှင်တို့ လူယုတ်မာတွေ..”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ ဖန်အော့က လက်ပြန်တစ်ချက် ရိုက်ချလိုက်၏။

“ဝုန်း”

ဝမ်းချင်းစု လဲကျသွားသည်နှင့် စုတုအင်းက တဖန်ပေးဟားရယ်မောလိုက်ပြီး အနီးသို့ တိုးကပ်သွား၏။

၁၇၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်းချင်းစုမှာ အော်ဟစ်ရန်ပင် သတိမရတော့ပါချေ။

စုတုအင်းမှာ သူမ အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

လူရိပ်လူရောင်ဟူ၍ လုံးဝမတွေ့ရပါချေ။

ကျူးယီထင်းနှင့် ဆားလုံတို့ ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ သောအခါ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် အံ့သြသွားကြလေသည်။

ကျူးယီထင်းက ဆားလုံအား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ တိတ်ဆိတ်လှချည်လား။ စုတုအင်းတို့လူစု မရှိ တောတူးနဲ့ တူတယ်”

ယခုအခါတွင်မူ ကျူးယီထင်း၏ ထင်မြင်ချက်ကို ဆားလုံက လည်း သဘောတူညီစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တို့ မြန်မြန်သွားကြည့်ရအောင်”

ပြောပြီးသည်နှင့် အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွား ကြလေသည်။

အဆောက်အအုံမှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီး အခန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိနေ၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အတန်ကြာ ရှာဖွေကြည့် လိုက်မှ လူနှစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်ရသည်။

သို့သော်...

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ သေဆုံးနေကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ကျူးယီထင်းက အဒေါ်ကြီးနန်ကို မှတ်မိထား၏။

ကျန်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကိုမူ မသိပါချေ။

အတန်ကြာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဆားလုံဘက်သို့

လှည့်ကာ...

“သူက ဘယ်သူလဲ မင်းသိသလား”

ဆားလုံက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ကာ...

“သူဟာ ဝမ်းချင်းစု ဖြစ်လိမ့်မယ်”

သူ၏စကား ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျူးယီထင်းမှာ မျက် လုံးပြူးကျယ်သွားမိလေသည်။

“ဝမ်းချင်းစု ဟုတ်လား”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သည်အိမ်မှာ အဒေါ်ကြီးနန်ကလွဲရင် ဝမ်း ချင်းစုပဲ ရှိမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် စုတုအင်းတို့ သူ့ဆီက ရတနာမြေပုံ ရသွားပြီ ထင် တယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဆားလုံ၏စကား ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျူးယီထင်းမှာ ဒေါက်နီသွားလေသည်။

“မင်းပြောလိုက်ရင် ဖြစ်နိုင်တယ်ချည်းပဲ၊ ဘယ်လို ဖြစ်နိုင် တယ်ဆိုတာ ပြောပြဦးမှပေါ့”

၁၇၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဆားလုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“စုတုအင်းတို့ လိုချင်တာ ရသွားလို့သာ အခုလို ပမ်းချင်းစုကို သတ်ပစ်လိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ရတနာမြေပုံ မရသေးဘဲ သတ်ပစ်ပျံ့မလားကွ”

ကျူးယီထင်းမှာ ရင်လေးသွားမိ၏။

စုတုအင်း မြေပုံရသွားပြီဆိုလျှင် ရတနာများကို လိုက်လံရှာဖွေပေတော့မည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် သူတို့ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားမည် မဟုတ်ပါလား။

ရတနာများအား လိုချင်သည့်စိတ် တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာပြီး ဆားလုံအား တိုက်တွန်းပြောဆိုလိုက်မိသည်။

“ကဲ...ဒါဆို ငါတို့ စုတုအင်းတို့ နောက်ကို မြန်မြန်လိုက်ကြမှ ထင်တယ်”

ဆားလုံက မဲ့ပြီးပြုံးလိုက်၏။

“သူတို့ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ မင်းသိလို့လား”

ကျူးယီထင်းမှာ မည်သို့ ပြန်ပြောရမှန်းမသိ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ရလေသည်။

ဆားလုံက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အရေးအကြီးဆုံးက စုတုအင်းရဲ့ နောက်ကို လိုက်သွားဖို့ လိုတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဘယ်သွားမှန်း သိတော့...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ကျူးယီထင်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၅

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ မသိဘူးလို့ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်ပါလား”

ဆားလုံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“စုတုအင်းတို့ သွားတဲ့ နေရာကို ငါ မသိပေမယ့် သိအောင် လုပ်လို့ရတယ်”

သူ၏စကား ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျူးယီထင်းမှာ မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားလေသည်။

ဆားလုံအား အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“မင်းသိအောင် လုပ်နိုင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ဆားလုံက အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးမှ ကျူးယီထင်းအား ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ အကူအညီနည်းနည်းလိုတယ်”

“ဘာ ငါ့ရဲ့အကူအညီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအစ်ကိုရဲ့ အကူအညီဆိုရင် ပိုပြီးမှန်မယ်”

ဆားလုံ၏မျက်နှာမှာ ပြုံးစိမ့် ဖြစ်နေ၏။

ကျူးယီထင်းမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားကာ...

“ငါ့မှာ အစ်ကိုမှ မရှိ...”

စကားကိုပင် ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ပါချေ။

တစ်ချိန်က ဆားလုံအား ပြောခဲ့သည့် စကားများကို ပြန်

၁၇၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လည်အမှတ်ရလာမိ၏။

တကယ်တော့ လေအိုး၏ခွေးဝိန်အား သူ့အစ်ကိုဟု ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့မဟုတ်ပါက စုတုအင်းက ရတနာများကို ရှာဖွေယူသွားပေတော့မည်။

ကျူးယိထင်းမှာ ဆားလုံအား လှည့်ပင် မကြည့်တော့ဘဲ အခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက်သွားတော့၏။

ဆားလုံက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

အရှေ့ဘက်တွင် နေဝန်းနီမှာ ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

လှရန်မြို့ကလေးမှာ နံနက်ခင်း၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဈေးရောင်းရန် သွားကြသူများ တစ်မြို့ တစ်ရွာသို့ ခရီးထွက်သူများ စသည်စသည် မြို့သူမြို့သားများ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဥဒဟိုသွားလာနေကြ၏။

သို့သော် လူနေအိမ်ခြေ နည်းပါးသည့် လေအိုး နေထိုင်ရာ လမ်းကြား ကလေးအတွင်းမှ လှုပ်ရှားသွားလာမှု မရှိသေးပါ။

လမ်းကြားကလေးအတွင်း နေထိုင်ကြသူများမှာ ညဉ့်နက်ခံကာ အလုပ်လုပ်ရသောကြောင့် အိပ်ရာမှ မထသေးပါချေ။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

အကယ်၍ စောစီးစွာ အိပ်ရာထမီသူ ရှိမည်ဆိုပါလျှင် လမ်းကြားကလေးအတွင်း မရှုမလှ သေဆုံးနေသော လေအိုးနှင့် သူတပည့်များ၏ အလောင်းများကို တွေ့မြင်သွားရပေတော့မည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ချက်ချင်း သတင်းပြန့်သွားကာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်လာနိုင်၏။

ယခုအချိန်အထိ မည်သူကမျှ မတွေ့ကြသေး၍သာ ဆားလုံနှင့် ကျူးယိထင်းတို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့၏။

ကျူးယိထင်း၏မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်နေလေ၏။

လေအိုး၏အလောင်းနံဘေး၌ ဒူးထောက်ထိုင်နေပြီး အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားမိလေသည်။

မဆီမဆိုင် အပြစ်မဲ့သော လေအိုးမှာ သူတို့အား ကူညီမိမ့်သဖြင့် သေဆုံးသွားရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဆားလုံမှာ ဆိုင်လုလင်၏အလောင်းကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေ၏။ တဖန် ကျူးယိထင်း အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး လေအိုး၏အလောင်းကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“အင်း...လူသတ်သမားဟာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်”

၁၇၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူ၏စကားကြောင့် ကျူးယိထင်းမှာ ဆတ်ခနဲ ခေါင်း
ထောင်လာ၏။ ဆားလုံအား စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဘာ လူသတ်သမားက နှစ်ယောက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ကျူးယိထင်းက ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လေအိုးတို့ကို သတ်တာ ချောင်ကျင်းပဲ ဖြစ်
ရမယ်၊ ငါ သူ့ကို မကျေဘူး”

ဆားလုံက သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်သည်။

“မင်း သည်လို တထစ်ချ ယူဆလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ကျူးယိထင်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့် ခေါင်းမာစွာ ပြော
လိုက်၏။

“လူသေအလောင်းနှစ်ခုမှာ တစ်ခုနှစ်ခု ဒဏ်ရာရပုံချင်း
မတူလို့ လူသတ်သမားနှစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မင်းပြောချင်တာ
မဟုတ်လား”

ဆားလုံက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ကျူးယိထင်းက စူးစူးရှရှ ရယ်မောလိုက်၏။

သူ၏ပုံသဏ္ဌာန်မှာ အရူးတစ်ယောက်နှင့်ပင် ခပ်ဆင်ဆင်
တူနေသေးတော့၏။

ဆားလုံမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားကာ ကျူးယိထင်းအား
လှမ်းငေါက်လိုက်၏။

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ”

အတိတ်ကလူတစ်စု(၃-သိမ်း) ❖ ၁၇၉

ကျူးယိထင်းက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး...

“ချောင်ကျင်းကို မင်းအထင်သေးရင် မှားမှာပေါ့၊ ချောင်
ကျင်းဟာ ခေတွဲလူ မဟုတ်ဘူး၊ လက်နက်မျိုးစုံ အသုံးချနိုင်တယ်၊
သိုင်းကွက်ပေါင်း အများကြီး တတ်ထားတယ်ဆိုတာ မင်းမှတ်ထား
ပါ”

ဆားလုံက မျက်နှာထားတည်ကြည့်စွာဖြင့်...

“အေး...သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကို မင်းသေသေချာ
ချာ အကဲခတ်ကြည့်ရင် ထူးခြားတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

မည်သို့ဆိုစေ ကျူးယိထင်းမှာ ဦးနှောက်ကို အသုံးပြု၍
အပင်ပန်းခံကာ စဉ်းစားမည့်သူ မဟုတ်ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ဆားလုံကိုပင် ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ဘာလဲ မင်းက ထူးခြားချက် တွေ့ထားတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လို ထူးခြားချက်လဲ”

ကျူးယိထင်းက နားမလည်စွာ မေးလိုက်၏။

ဆားလုံက ဆိုင်လုလင်အား လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“ဆိုင်လုလင်ဟာ ချောင်ကျင်းရဲ့ ကြေးပလွေကြောင့် သေရ
တာပဲ၊ သူ့ရဲ့ရင်ဝမှာ ဒဏ်ရာ ရှိနေတယ်”

ကျူးယိထင်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ဆားလုံအား
လှည့်မေးလိုက်၏။

“လေအိုးတစ်ယောက် ဘယ်သူ့လက်ချက်နဲ့ သေတာလဲ”

ဆားလုံမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

၁၈၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တစ်စုံတစ်ခုအား အလေးအနက် စဉ်းစားနေဟန် ရှိလေသည်။ အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“ငါလဲ သေသေချာချာ မပြောတတ်ဘူး၊ လေအိုးဟာ လုံးဝ မမျှော်လင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သေသွားရတာ ဖြစ်မယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ အဲသည် လူက သူ့ကို သတ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

ကျူးယီထင်း အံ့သြသွားသည်။

သူသည် ဆားလုံအား နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ကာ...

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ သည်လို ပြောနိုင်တာလဲ”

ဆားလုံက လေအိုး၏မျက်နှာအား လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်

ပြီး...

“သူဟာ သေသွားပေမယ့် မျက်လုံးဖြူကျယ်နေတာ ထောက်ရင် အံ့သြထိတ်လန့်မှုက လွှမ်းမိုးသွားခဲ့တယ်လို့ပဲ ပြောရမယ်”

ကျူးယီထင်းက...

“ဒါဖြင့် သူ့ကို ဘယ်သူသတ်တယ် ထင်သလဲ”

ဆားလုံက...

“ဒါတွေက ကျုပ် မသိဘူး”

ကျူးယီထင်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာ သတိရလာဟန်ဖြင့်...

“ဝမ်းလျှံကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဆားလုံက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ကျူးယီထင်းက ဆက်ပြောလိုက်၏။

အတိတ်ကလူတစ်စုံ(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၁

အမှန်တော့ သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို သူ့ဘာသာသူ ပြန်လည် ချေဖျက်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

“ဝမ်းလျှံဟာ အင်မတန် နုနယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ သူက လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်မယ် မထင်ဘူး”

ဆားလုံ သက်ပြင်းချကာ...

“လောကကြီးမှာ မထင်တဲ့ကိစ္စတွေ အများကြီးဖြစ်တတ်တယ်၊ တကယ်လို့သာ ဝမ်းလျှံက လူသတ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင် အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူသတ်သမားပဲဖြစ်ရမယ်”

ကျူးယီထင်းမှာ တွေဝေငေးငိုင်သွား၏။

ဆားလုံက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဝမ်းလျှံသာ လူဆိုးဖြစ်နေရင် တို့အယူအဆတွေအားလုံး မှားပြီလို့ဆိုရမယ်၊ တို့ဟာ သူ့ရဲ့အကြံအတိုင်း လှုပ်ရှားနေသလို ဖြစ်နေတာပါ”

ကျူးယီထင်းက ဆားလုံအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းပြောတာ ငါတစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး”

ဆားလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် နားလည်လာမှာပါ”

ကျူးယီထင်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

သို့သော် နားမလည်ဟန်ဖြင့် ဆားလုံအား မော့ကြည့်နေ

“မင်းနည်းနည်း အစဖော်ပေးမှ ငါစဉ်းစားလို့ရမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းနဲ့ငါဟာ အမြဲတမ်း အဆင်ပြေနေသလား”

၁၈၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျူးယိထင်းက မျက်လုံးဖြူးဖြင့်...

“ဟာ မင်းနဲ့ငါက အမြဲတမ်း တကွကုန်ကုန်ရန်ဖြစ်နေကြတာ၊ အမြဲတမ်း အတိုက်အခံဖြစ်နေကြတယ် မဟုတ်လား”

ဆားလုံက...

“ဒါကြောင့် တို့တကွေ့ သည်ကိစ္စထဲမှာ ပါဝင်ပတ်သက်လာအောင် အကွက်ဆင်ခဲ့တာပေါ့”

ကျူးယိထင်းက...

“ငါတို့ကို ဘာကြောင့် အကွက်ဆင်ရမှာလဲ”

ဆားလုံက...

“မင်းနဲ့ငါဟာ ဖျတ်ထိုးညာဏ်ကောင်းတယ်၊ သိုင်းပညာလည်း မခေဘူး၊ ဒါကြောင့် သဲလွန်စတစ်ခုခုရရင် အဖြေပေါ်အောင် ဖော်ထုတ်နိုင်မယ်၊ အဖြေပေါ်တဲ့အခါကျမှ အကွက်ဆင်တဲ့လူက ငါတို့ကို ရှင်းပစ်မှာပေါ့”

ကျူးယိထင်းက...

“အခု အဖြေပေါ်ပြီလား”

ဆားလုံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် မကြာခင် အဖြေပေါ်တော့မှာပါ”

ကျူးယိထင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ဆားလုံ၏စကားအတိုင်းဆိုလျှင် အဖြေပေါ်လာသောအခါ အကွက်ဆင်သူက သတ်ပစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါမှ အကွက်ဆင်သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ဆိုင်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

ထိုသို့တွေးပြီး ကျူးယိထင်း တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...မင်းက အဖြေမှန်ဖော်ထုတ်နိုင်ရင် အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်လိုက်ပေတော့၊ ဒါမှ မင်းပြောသလို အကွက်ဆင်တဲ့လူနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ် မဟုတ်လား”

ဆားလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါက ဖော်ထုတ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

ကျူးယိထင်းက...

“ဘာလဲ၊ မင်းက ခွေးပိန်ရဲ့အကူအညီကို လိုချင်တယ်ဆိုပါတော့”

ဆားလုံက...

“ဟုတ်တယ်၊ လေအိုးက သေသွားတော့”

ထိုစဉ် ဂုတ်ခနဲ ဟောင်သံနှင့်အတူ လမ်းကြားတစ်ဘက်မှ ခွေးတစ်ကောင် ပြေးလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဆားလုံ မျှော်လင့်နေသော ခွေးပိန်ဖြစ်သည်။

အပြီးတန့်နဲ့နှင့် အနီးသို့ရောက်လာသော ခွေးပိန်ကိုကြည့်ကာ ကျူးယိထင်းက...

“ကဲ မင်းရဲ့သခင်ကို သတ်သွားတဲ့လူကို လိုက်ရှာကြတာပေါ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ ခွေးပိန်လည်း တဂုတ်ဂုတ်ဟောင်လိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၈၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရှာဖွေခြင်း

ဖန်အေက ရှေ့မှသွားနေ၏။

စုတုအင်းက နောက်က ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားလေသည်။

ယခု သူတို့သည် ဝမ်းမိသားစုအိမ်တော်မှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းချင်းစုသည် နှိပ်စက်မှုကို မခံနိုင်တော့ဘဲ နောက်ဆုံးတွင် ရတနာမြေပုံကို ထုတ်ပေးခဲ့ရလေသည်။

လူရွှင်တော် ပေးခဲ့သော ရတနာမြေပုံကို ထုတ်ပေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

စုတုအင်းကား သနားညာတာမှုကင်းမဲ့ကာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူဖြစ်ရကား ဝေဒနာရှင် 'ဝမ်းချင်းစု'ကို ချမ်းသာမပေးဘဲ နုတ်ပိတ်သုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်လိုက်လေတော့သည်။

စုတုအင်းက ဝမ်းချင်းစုအတွက် သနားညာတာမှုမဖြစ်သည့်အပြင် လူရွှင်တော် ငှက်ထားသည့် ရတနာများကိုရတော့မည် ဖြစ်၍ ဝမ်းသာနေသေးသည်။

ဝမ်းချင်းစုထံမှရသော မြေပုံကိုကြည့်လိုက်သည်နှင့် မည်သည့်နေရာကိုရည်ညွှန်းကြောင်း စုတုအင်း သိရှိလိုက်လေသည်။

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၅

ထို့ကြောင့် ဖန်အေကိုခေါ်ကာ ဝမ်းအိမ်တော်မှ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မကြာပါချေ။ မြေပုံအညွှန်းပါ အိမ်ကြီးတစ်လုံးသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

အမှန်တော့ ထိုအိမ်ကြီးမှာ ဝမ်းလှံအား ကယ်တင်ရန် ရောက်ခဲ့ဖူးသော ရှောင်စန်း၏ အိမ်ပျက်ကြီးပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

စုတုအင်းတို့က မြေပုံအညွှန်း တိတိကျကျရှိနေခြင်းကြောင့် အိမ်ကြီးထဲ ဝင်ရောက်ကာ ရှာဖွေလိုက်ကြလျှင် လျှို့ဝှက်မြေအောက် ခန်းတစ်ခု၌ ငှက်ထားသော ရတနာများကို တွေ့ရှိသွားကြလေတော့သည်။

သံသေတ္တာကြီးတစ်လုံး၌ ရွှေငွေကျောက်သံ ပတ္တမြားများ အပြည့်အမောက် ရှိနေ၏။

သံသေတ္တာကြီးများနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ လူအရိုးစုတစ်ခု ရှိနေသည်။ စုတုအင်းက...

“ဒါ လူရွှင်တော်ရှောင်စန်းရဲ့ အရိုးစုပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ပေးလိုက်လေသည်။

ဖန်အေက...

“သည်ရတနာတွေဟာ ပီကင်းရတနာဆိုင်ကြီးက ခားပြတိုက်လာခဲ့တဲ့ ရတနာတွေလား”

၁၈၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

စုတုအင်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ပီကင်းမြို့တော်ဝန်ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေလဲ ပါ
ဝင်နေတာပဲ”

“ဒါဖြင့်”

“ဟဲ့..ဟဲ့၊ အနှစ်နှစ်အလလ ငါရှာဖွေနေတဲ့ ရတနာတွေကို
တွေ့ရပြီလေ၊ ငါတို့ တစ်သက်မပြောနဲ့ ဆယ်သက်တောင် စားလို့
မကုန်တော့ဘူးကွ”

ဖန်အော့ ကျေနပ်သွား၏။

“ကျုပ်က လောဘမကြီးပါဘူး၊ သခင်ကြီးက ကျုပ်အတွက်
နည်းနည်းလောက်ပေးရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

စုတုအင်းက...

“မင်းက နည်းနည်းပဲ လိုချင်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အေး...ငါက..”

“သခင်ကြီး ပေးမယ် ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

စုတုအင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ဖန်အော့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

“သခင်ကြီးက..”

စုတုအင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါက တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း

မျှော်လင့်မနေနဲ့”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

“ဗျာ”

ဖန်အော့ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

ရတနာသေတ္တာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး...

“သခင်ကြီးက လောဘကြီးလွန်းမနေဘူးလားဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ စုတုအင်းက...

“ငါက မင်းကို နည်းနည်း မဟုတ်ဘူး၊ များများပေးလို့ ရ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ပေးလိုက်ရင် သဲလွန်စ ချန်ထားသလို ဖြစ်ပြီး
ငါပါ ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့”

“တောက်”

ဖန်အော့ ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

ခါးမှ ဓားကိုလည်း ခြိမ်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲထုတ်လိုက်လေ
သည်။ စုတုအင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကို ယှဉ်နိုင်မယ် ထင်လို့လား”

“သခင်ကြီးက ကျုပ်ကို နတ်ပိတ်ပစ်ချင်တယ်ဆိုသလဲ
လွယ်လွယ်နဲ့ မရပါဘူးဗျာ”

စုတုအင်းက...

“မင်း သည်လို ထင်ရင် ကြိုးစားကြည့်ပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

ဖန်အော့က ဓားစေ့ယမ်းကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
တော့သည်။

၁၈၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဖန်အော့မှာ သိုင်းပညာ ခေသူတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။

သူလည်း ယခင်က အမှောင်လောက၌ ကျက်စားခဲ့သည့် လူဆိုးဓားပြတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

စုတုအင်းဆံ၌ လာရောက်ခိုလှုံကာ လူကောင်းလုပ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖန်အော့သည် ရတနာများကို ကွေ့ရပြီးနောက် လောဘတက်ကာ စုတုအင်းကို ရှင်းပစ်ပြီး အပိုင်စီးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“၄စ်..၄စ်..၄စ်”

ဓားချက်များက စုတုအင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းထားလိုက်လေသည်။

စုတုအင်းက ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းနွဲ့ပြီး ပွတ်ကာ သိကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

သူသာ တစ်ချက်ကလေး မှားယွင်းခဲ့လျှင် ဖန်အော့၏ဓားချက်မိကာ ဒုက္ခရောက်သွားမည် ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

ဖန်အော့ထက် သိုင်းပညာသာသော စုတုအင်းက ဖန်အော့၏တိုက်ခိုက်မှုကို ခံရမည် မဟုတ်ချေ။

စုတုအင်းက ရှောင်တိမ်းနေရင်းမှ...

“ဓားလွှတ်လိုက်စမ်း”

ဟု ငေါက်ကာ လက်ဆန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ခြမ်း”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

မြည်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ဓားရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

စုတုအင်းက လူယူလိုက်သဖြင့် ဖန်အော့၏ ဓားမှာ စုတုအင်း၏လက်ထဲ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

“ဟင်”

ဖန်အော့ ထိတ်လန့်သွား၏။

စုတုအင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

ဖန်အော့ မျက်နှာပျက်နေ၏။

စုတုအင်းအား မည်သို့မျှ မယှဉ်နိုင်မှန်း နားလည်သွား၏။

စုတုအင်းက...

“မင်း ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

ဖန်အော့က...

“ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းမှုတွေကို ကျူးယိထင်းက ဖော်ထုတ်လိုက်မှာပါ”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

စုတုအင်း နာခေါင်းရှုံ့သွား၏။

“မင်းကော၊ ကျူးယိထင်းကော ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ ဒုက္ခပေးလို့ မရဘူး”

ဟု ပြောကာ ဓားကိုင်ထားသော လက်ကို လှုပ်ရှားရန် စိုက်၏။

“၄စ်”

၁၉၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဓားရှည်က မြားတစ်စင်းပမာ ပစ်လွင့်သွားလေသည်။

ဖန်အော့က ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပါသော်လည်း စုတုအင်း၏လက်မှ မလွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

“ဒုတ်”
“အား”

အရှိန်ပြင်းစွာ ပစ်လွင့်လာသော ဓားရှည်က ဖန်အော့၏ နောက်ကျောမှ ရင်ဝသို့တိုင် ထိုးဖောက်စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

ဖန်အော့လည်း စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း ဘိုင်းခနဲ လဲကျ အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အပေါ်ဘက်မှ ခွေးဟောင်သံများ ထွက် ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

ခွေးဟောင်သံ အဆုံး၌ ကျူးယိထင်းနှင့် ဆားလုံတို့က စုတုအင်းတို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည့် အပေါက်မှ နေ၍ လျှို့ဝှက်မြေအောက်ခန်းထဲ ဆင်းလာကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

စုတုအင်း ဒေါသထွက်ကန်သွားလေသည်။
“မင်းတို့ သေချင်လို့ ရောက်လာတာကိုး”

ကျူးယိထင်းက ရတနာသေတ္တာကို လှမ်းကြည့်ကာ...

“နောက်ဆုံးတော့ ဝိကင်းရတနာဆိုင်က ဓားပြတိုက်ခံတဲ့ ရတနာတွေကို ကျုပ်တို့ တွေ့ရပြီ”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

ဆားလုံက...

“ဒါ ဘယ်လိုပစ္စည်းတွေဆိုတာ မင်းသိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားသင့်ဘူးကွ”

စုတုအင်းက...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး သည်နေရာကို ရောက်လာပြီးမှ ပြန်ထွက်သွားလို့ မရတော့ဘူးကွ”

ပြောပြီး ရတနာသေတ္တာရှေ့၌ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေလိုက်လေသည်။ ကျူးယိထင်းက...

“စိတ်ချ၊ ရတနာသေတ္တာကို မရဘဲ ကျုပ်ထွက်မသွားဘူးဗျ”

ဟု ပြောပြီး စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဆားလုံက...

“မင်းက သူ့ကို ဆုံးမနိုင်ရင်တော့ မင်းကို ရတနာတစ်ချို့ ခွဲဝေပေးဖို့ ကျုပ်ပြန်စဉ်းစားပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ် စုတုအင်းက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ...

“ဝုန်း”

ကျူးယိထင်း လွင့်စဉ်သွားလေတော့သ်။

ဆားလုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်း မစွဲသေးပါဘူး”

ဟု ပြောကာ စုတုအင်းထံ ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

၁၉၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဝုန်း”

ဆားလုံ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

ကျူးယိထင်းက...

“သည်တစ်ခါ ငါ့အလှည့်ပဲ”

စုတုအင်းကို ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

သို့ဖြင့် ကျူးယိထင်းနှင့် ဆားလုံတို့မှာ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ရင်ဆိုင်ရင်း စုတုအင်း၏လက်ချက်ဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ဒဏ်ရာကိုယ်စီ ရရှိသွားကြတော့သည်။

ကျူးယိထင်းက နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ စီးကျလာသည့် သွေးများကို သုတ်ရင်း...

“ငါတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူဝင်မှ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောရာ ဆားလုံ သဘောတူလေသည်။

“ကောင်းပြီ”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား လက်တွဲကာ ညာသံပေးပြီး စုတုအင်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်ပေါင်းလိုက်ခြင်းကြောင့် စုတုအင်းကို နောက်ဆုတ်သွားအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

စုတုအင်းမှာ နောက်ဆုတ်သွားရင်း...

“အား”

အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ကာ လဲကျသွားတော့သည်။

ဆားလုံနှင့် ကျူးယိထင်းတို့ အံ့သြသွားကြလေသည်။

ဆားလုံက...

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

“ငါ့လက်ချက် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလက်ချက်လား”

ကျူးယိထင်း ခေါင်းခါမာမ်းလိုက်သည်။

“ငါ့လက်ချက်လဲ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ် ပူးလက်ချက်လဲ”

ထိုစဉ်...

“ကျုပ်တို့လက်ချက်ပါ”

စကားသံနှင့်အတူ ချောင်ကျင်းနှင့် ဝမ်းလျှံတို့ ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

◆ ◆ ◆

ဝမ်းလျှံကား ယခင်ကနှင့် မတူဘဲ လုံးဝပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် ယုန်သူငယ်လေးကဲ့သို့ သနားစရာကောင်းသူလေး မဟုတ်တော့ဘဲ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် ဝံပုလွေတစ်ကောင်ပမာ ရှိနေပြီတကား။

ကျူးယိထင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အကွက်ဆင်တဲ့ လူတွေလား”

ဆားလုံက...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဖြစ်မယ်လို့ ငါ မထင်ခဲ့ဘူး”

ချောင်ကျင်းက...

“မင်းတို့နှစ်ယောက် သိပ်တော်ကြပါတယ်၊ ခက်ခဲနက်နဲတဲ့

၁၉၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကိစ္စတစ်ခုကို အဖြေမှန် ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ မင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပေးမယ့် သတ်ပစ်ရတော့မှာဆိုတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

စကားဆုံးလျှင် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
သို့သော် သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားကာ...
“ဝုန်း”
မှောက်ခုံကြီး လဲကျသွားတော့၏။

ချောင်ကျင်း အသက်ပျောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။
သူ၏ကျောပြင်၌ ဓားမြှောင်တစ်လက် စိုက်ဝင်နေ၏။
ဝမ်းလျှံက လုပ်ကြံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
ကျူးယိထင်း အံ့သြသွားပြီး...
“မင်း ဘာကြောင့် ခုလိုလုပ်တာလဲ”
ဝမ်းလျှံက...

“ရတနာတွေရအောင် သူနဲ့ကျွန်မ အကွက်ချပြီး စီမံဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပေမယ့် ရတနာတွေကို တကယ်ရပြီဆိုရင် သူ့ကို စိတ်ချလို့ မရတာကြောင့် ဖယ်ရှားလိုက်တဲ့ သဘောပါ”

သူမသည် ကျူးယိထင်းအား ပြုံးပြရင်း...

“ရှင်နဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်တာက ပိုပြီး သေချာမယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်ထားတယ်လေ”

အတိတ်ကလူတစ်စု(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၅

ကျူးယိထင်း ဝမ်းသာသွား၏။

ဆားလုံကို မေးလိုက်သည်။

“ကဲ...ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ပေါင်းလိုက်ရင် မင်း ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမှာလဲ”

ဆားလုံက...

“မင်းက သူ့ကို ယုံကြည်လို့လား”

ကျူးယိထင်းက...

“ငါက သူ့ကို လက်ထပ်မှာကွ”

ဝမ်းလျှံက ခစ်ခနဲ ရယ်မောလိုက်သည်။

သို့သော် သူမ၏မျက်နှာ ချက်ချင်း ရှုံ့မဲ့သွားပြီး တအိအိ

ပြိုလဲကျသွားလေသည်။

ကျူးယိထင်းက လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဆားလုံ အံ့သြသွား၏။

“မင်းက...”

ကျူးယိထင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“နောက်ထပ် အချိန်နည်းနည်းကြာသွားရင် ငါ့စိတ်ကို ငါထိန်းလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဘက်ကို စိတ်ယိုင်သွားပြီး မင်းကို ဒုက္ခပေးမယ်၊ ရတနာတွေကို လုယူမိတော့မှာ သေချာတယ်”

“ဪ”

“မင်းက ငါ့ကို မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ သေရလို့မယ်လို့ ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့တာကို ငါ ဘယ်မေ့သွားပါ့မလဲကွ”

၁၉၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရတနာများအား လောဘဇောတက်ကာ ဝမ်းလျှံနှင့် လက်
တွဲပြီး ဆားလုံကို ဒုက္ခပေးပြီးလျှင် ဝမ်းလျှံက တဖန် ပြန်ကာ သူ့အား
အကောက်ကြိမ်ည်ကို နားလည်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလျှံက ကျူးယိထင်းက သူမအပေါ် တိမ်းညွတ်နေ
သည်ဟု ယူဆထား၏။

ချောင်ကျင်းနှင့် လက်တွဲခြင်းထက် ကျူးယိထင်းနှင့် လက်
တွဲခြင်းက ပို၍ အခွင့်သာသည်ဟု ယူဆကာ အန္တရာယ်ကြီးသော
ချောင်ကျင်းအား လုပ်ကြံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဆားလုံက...

“မင်းကို ငါအံ့သြမိတယ်”

ကျူးယိထင်းက....

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရတာဟာ ရတနာပစ္စည်းတွေ ရ
တာထက် ပိုပြီး တန်ဖိုးကြီးတယ်ဆိုတာ ငါနားလည်လိုက်လို့ပေါ့”
ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ။

